

SANYI MANÓ KÖNYVE
ÉS SZÁMOS MÁS KACAGTATÓ TÖRTÉNET

ÖSSZEGYÚJTÖTTE
DR MIKES LAJOS

29 színes képpel és számos művészi rajzzal

BUDAPEST
TOLNAI NYOMDAI MŰINTÉZET ÉS KIADÓVÁLLALAT R-T
KIADÁSA

A mű elektronikus változatára a Nevezd meg! - Így add tovább! 3.0 Unported (CC BY-SA 3.0) Creative Commons licenc feltételei érvényesek. További információk: <http://creativecommons.org/licenses/by-sa/3.0/deed.hu>

TARTALOM

A daráznéni.
A vasorru bába drágakövei.
Az üstfoltozó cigány hat szem szilvája.
A sárga sündisznó almája.
Sanyi manó és Huhu varázsló.
Sanyi manó csintalankodása.
A zsiráf nyaka.
A sündisznó tüskéi.
Miért sirt a mackó?
Hol a Jézuska?
Hogyan lett fekete a mumus?
Furcsa párok.
Bumbó mulat.
Mért nem kapott Bumbó lekváros lepényt?
Bumbó az iskolában.
Bumbó táncolni tanul.
Bumbó sportol.
Bumbó a kádban.
Az elefántbácsi almái.
Mackónak tanulni kell.
Mackó megtáncoltatja Nyulapót.
A királyné tortája.
A mumus álma.
Füzösdi.
A bátor egérurfi.
Medvenóta.

A daráznéni.

Egyszer, mikor Sanyi manó vigan röpdösött a réten, hóna alatt a seprüjével, észrevette, hogy közel ahhoz a helyhez, ahol az orgonabokor szokott viritani, egy kiszáradt fatörzs áll magában. És mikor közelebből megnézte, látta, hogy a fatörzsben odu van.

Megállt, jól megnézte a fatörzset és kétszer körül is sétálta. Azután belenézett az odujába, azután beledugta a seprüjét az oduba és jól megforgatta.

És erre szörnyü lárma hangzott ki az oduból, mintha forró üst rotyogott volna benne haragosan. Sanyi manó gyorsan hátrább ugrott és sapkájának a bojtja is ide-oda libegett ijedtében.

- Szent Isten, milyen borzasztó! El nem tudom képzelni, mi történik odabent ebben a fatörzsben! - kiáltott Sanyi manó.

Hallgatódzott, miközben a két térde összeverődött; de a lárma kisvártatva elcsöndesedett és végül egészen megszűnt. És mikor egészen megszűnt, Sanyi manó megint nekibátorodott; újra odament a fatörzshöz és feszült figyelemmel tovább hallgatódzott.

De nem hallott semmit sem.

Gondolkozott, törte a fejét és végül így szólt magában:

- Ha még egyszer hallanám a lármát, kitalálhatnám, hogy micsoda.

Fölemelte hát a seprüjét, beledugta még egyszer a fa odvába és megint jól megforgatta.

És erre még szörnyübb lárma hangzott ki a fából, mint az előbb: zugás-bugás és zümmögés; és a lárma nőttön-nőtt. Sanyi manó ijedtében elsápadt.

- Szent Isten! - kiáltott; - mintha valaki szörnyen haragudnék odabent ebben a rettenetes fában. Azt hiszem, legjobb lesz, ha hazamenekülök!

És ezzel felkapta a seprüjét és elröpült.

Végül eljutott kis házikójához, amely az üstfoltozók fájának közelében volt. És mikor bent volt már a házban és behuzta az ajtót, még mindig hallotta azt a szörnyü lármát; de már nem volt oly nagy a lárma, mint az előbb. És pár perc múlva egészen meg is szűnt.

Sanyi manó erre újra boldog lett, kisöpörte a konyháját és megvacsorázott és éppen le akart már feküdni, mikor egyszerre csak megint fölharsant ugyanaz a szörnyü lárma. Erre kinyitotta az ajtaját és kinézett rajta és látta, hogy az üstfoltozó siet hazafelé a konyhójába az üstfoltozók fája mellé.

Sanyi manó gyöngye könnyörgő hangon megszólította:

- Szeretném tudni, hallasz-e te is valami lármát, üstfoltozó barátom?

Az üstfoltozó így válaszolt:

- Hallok valami szörnyü lármát, zugást, bugást, zümmögést és tudom, hogy ez a daráznéni a darazsaival a virágos mezőn.

- Mít keres a daráznéni a darazsaival a virágos mezőn? - kérdezte Sanyi manó halkán és ijedten.

- Erre könnyü megfelelni, - szólt az üstfoltozó. - A daráznéni ott hagyta a dombot és bevitte darazsait egy kiszáradt fatörzsbe a mezőre, oda, ahol az orgonabokor szokott viritani. De most már haza kell sietnem, mert nem szeretném, hogy ott legyek a réten, mikor a daráznéni a darazsaival ott röpdös keresve-kutatva.

- Óh, kedves üstfoltozó barátom, - kiáltott Sanyi manó, - nem mondhatnád meg nekem, mit keres-kutat a daráznéni darazsaival a virágos réten?

- Istenem! - kiáltott az üstfoltozó; - hát nem tudod? Keresnek-kutatnak valakit, aki beledugott a fatörzsbe egy nagy seprőfejet és felzavarta a darazsakat szundikálásukból ebédután.

- Ez szomorú történet, - szólt Sanyi manó, akinek könybe borult a szeme. - Óh, kedves üstfoltozó barátom, mit gondolsz, rá fognak akadni arra, akit keresnek?

- Azt hiszem, rá, - szólt az üstfoltozó; - mert a daráznéni talált egy sörteszálát a seprüből!

Igy szólván, elsietett az üstfoltozó, miközben zsákja ide-oda lötyögött a hátán.

Sanyi manó ugyancsak megijedt és odaszaladt a tálacskájához, amely az éléskamrában állt egy állványon.

Ez a tálacska mindig tele volt vízzel és ha semmi baj nem volt, a víz mindig szintiszta volt; de ha valami kellemes meglepetés készült, akkor a víz színe szép kékre változott; és ha valami csunya, kellemetlen dolog fenyegetett, akkor a víz fekete iszaposra változott.

Sanyi manó, akinek könnyek peregtek végig az arcán, így szólt:

„Tálam, tálam, hallod-e?
Kék vagy-e vagy fekete?”

És a kis tál vize nyomban fekete és iszapos lett.

Sanyi manó tudta, hogy valami nagy kellemetlenség fenyegeti és ijedtében elsápadt. Azután elrepült a létrás törpe házához, a virágos rét egy bokra mellé.

A létrás törpe kerek házban lakik, amelynek egy ablaka és egy kéménye van, de ajtaja egyáltalában nincs. Amikor ki akar jönni kerek házából, felmászik a kémény lépcsőjén. Azután eloldja a létrát, amely a kéményhez van kötözve, letámasztja a ház oldalához és lemászik rajta. Azután elballag, maga után húzva a létráját. A létrás törpe mindig maga után húzza a létráját, akárhová megy. És most már tudjátok, ha eddig még nem tudtátok: miért létrás törpe a neve?

Mikor Sanyi manó odaért a létrás törpe kerek házához, világosságot látott a ház ablakában. Fogott hát egy kis kavicsot és neki dobta az ablak táblájának.

A létrás törpe erre kidugta hálósipkás fejét és pislogott egy pillanatig, azután így szólt:

- Szörnyű lármát hallok a virágos rétről! Mi lehet az?

Sanyi manó ebből látta, hogy a létrás törpe nem tud semmit a daráznéniről és a darazsairól. Így szólt hát:

- Ha beeresztesz a kerek házadba, elmondok mindent.

A létrás törpe lebocsátotta a létráját és beeresztette rajta Sanyi manót a kerek házába; és Sanyi manó megállt a szoba közepén és mialatt könyei peregtek, elmondta a létrás törpének, hogy a daráznéni hogyan kutatja-keresi őt a darazsaival, mert bedugta seprőjét a fatörzsbe, amely közel van ahhoz a helyhez, ahol az orgonabokor szokott viritani.

És a könyein keresztül így könyörgött:

- Óh, kedves létrás törpe, rejts el a kerek házadba, hogy a daráznéni rám ne találjon a darazsaival.

A létrás törpe eleinte hallani sem akart erről; de aztán meghatották Sanyi manó könyei és így szólt:

- Nos, hát nem bánom, itt maradhatsz egyelőre; de a kémény padkáján kell aludnod és neked kell főzni, ha azt akard, hogy te is ehess.

Igy aztán Sanyi manó ott maradt a létrás törpe házában és a kémény padkáján aludt. És elkészítette a reggelit; és leültek az asztal két végére és megreggeliztek; de a létrás törpe evett többet, mert ő nem törődött a daráznénivel.

A létrás törpe azután elment a kerek házából; Sanyi manó pedig kitakarította a házat és megfőzte az ebédet. Mikorra az ebéd elkészült, a létrás törpe is hazaérkezett. Leültek megint és megebédeltek; de a létrás törpe evett többet, mert ő nem törődött a daráznénivel meg a darazsaival.

Ebéd után a létrás törpe leült a kémény padkájára és mialatt Sanyi manó elszedte az asztalt, így szólt:

- Kedves Sanyi manó, igazán borzasztó, hogy összevesztél a daráznénivel, mert nem térhetsz vissza szép házadba addig, amíg a daráznéni benne van. Nincs valamid, amit felajánlhatnál neki, hogy ne haragudjék rád?

Sanyi manó gondolkozott és törte a fejét, azután így szólt:

- Az éléskamrám állványának a tetején van egy bögre méz. Az üstfoltozótól vettem. Ezt odaadom a daráznéninek, hogy ne haragudjék rám.

- Elmegyek a daráznénihez, - szólt a létrás törpe, - majd meglátjuk, mit mond. Veszedelmes látogatás lesz; de ne felejtse el, Sanyi manó, hogy vacsorát kell főznöd, mire hazatérek, ha azt akard, hogy te is ehess.

A létrás törpe azután elment, maga után huzva a létráját; és vacsorára megint hazatért.

- Óh, kis Sanyi manóm, - szólt, - odaadtam a bögre mézedet a daráznéninek és most már nem haragszik rád annyira. És hajlandó szép, finom házadból elvinni a darazsait is, ha annyiszor megszurhatnak, a hány napja van az esztendőnek.

Sanyi manó számolni kezdett és kiszámította, hogy az esztendőnek nagyon, de nagyon sok napja van. És nem tudta megenni a vacsoráját sem, mert folyton azon járt az esze, hogy hány-szor fogják őt megszurni a darazsak.

A létrás törpe így aztán maga ette meg az egész vacsorát, mert ő bizony egy csöppet sem törődött a daráznénivel. Vacsora után lefeküdt az ágyba, elaludt és vigan hortyogott.

Sanyi manó pedig megint ott aludt a kémény padkáján és a kis ujját sem merte megmozdítani, hogy a létrás törpe meg ne haragudjék rá és ki ne kergesse a házából, mert akkor a rettenetes daráznéni kezei közé kerülne.

Reggel Sanyi manó megfőzte a reggelit és a létrás törpe megette az egészet, mert ő bizony egy csöppet sem törődött a daráznénivel.

Reggeli után a létrás törpe nyájasan így szólt:

- Szegény Sanyi manó, sajnállak, mert látom, hogy a reggelidet sem tudad megenni a daráznéni miatt. Nincs más valamid, amit ajándéku adhatnál neki, hogy a haragja csillapodjék?

- Óh, jaj! - szólt Sanyi manó, - csak a rózsapor-zacskóm van még a szekrényem legalsó fiókjában. Ezt szívesen odaadom a daráznéninek, ha ezzel lecsillapíthatom a haragját.

- Felkeresem hát a daráznénit, - szólt a létrás törpe, - és meglátom majd, mit szól hozzá. De ez a megbízás veszedelmes ám, Sanyi barátom, mert a daráznéni könnyen a fejébe veheti, hogy ha téged nem talál meg, hát helyetted engem szur meg majd; de azért a te kedvedért szívesörömet elvállalom ezt a megbízást is.

Igy szólván, elment hazulról a létrás törpe, maga után huzva a létráját, és mint előtte való nap, Sanyi manó kitakarította a házat, fölkefélt és kiporolt minden sarkot, amíg az egész ház úgy nem ragyogott, mint a tükör. Azután elkészítette az ebédet, megterített, leült és várakozott. Pont délben visszatért a létrás törpe.

- Sanyi barátom, - mondta, - a rózsapor-zacskódat odaadtam a daráznéninek, aki most már nem haragszik rád annyira és azt mondja, hogy ott hagyja a házat, ha darazsai annyiszor beléd szurhatnak, a hány hónapja van az esztendőnek.

Sanyi manó számolni kezdett és kiszámította, hogy az esztendőnek tizenkét hónapja van; és hozzá sem tudott nyulni az ebédjéhez, mert folyton a darazsak tizenkét szurására gondolt.

Igy aztán a létrás törpe ette meg az egész ebédet, és amikor Sanyi manó elszedte az asztalt, a létrás törpe így szólt:

- Szegény kis Sanyi barátom, nagyon sajnállak, mert látom, hogy hozzá sem tudtál nyulni az ebédedhez a daráznéni miatt. Nincs még valamid, amit neki adhatnál, hogy a haragja csillapodjék?

Sanyi manó sokáig gondolkozott, mert nem akart már megválni több drágakincsétől. Végül sirva fakadt.

- Más egyebem nincs már, - szólt, - csak egy kerek tálam, tele ezüst borsóval, a pohárszékemben. De odaadom ezt is a daráznéninek, hogy a haragját csillapítsam.

- Elmegyek majd a daráznénihez, - szólt a létrás törpe, - és meglátom majd, mit szól hozzá.

És elment, maga után huzva a létráját; Sanyi manó pedig ott maradt a kerek házban, hogy mindent kitakarítson és elkészítse a vacsorát; és bárha szörnyü fáradt volt, nem mert leülni, hogy pihenjen.

Vacsora idejére a létrás törpe pontosan hazaérkezett.

- Óh, Sanyi barátom, - kiáltott, - jó hirrel jövök haza. Tele tál ezüst borsódat odaadtam a daráznéninek; és azt mondta, hogy szívesen ott hagyja a házat, ha darazsai annyiszor beléd szurhatnak, a hány napja van a hétnek.

Sanyi manó elkezdett számolni és kiszámította, hogy a hétnek hét napja van; és nagy könyeket potyogtatva, így kiáltott:

- Óh, kedves létrás törpe, gondold el, milyen rettenetes lehet, ha hétszer megszurnak valakit a daráznéni darazsai!

A létrás törpe erre így felelt:

- Nincs még valamid, amit a daráznéninek adhatnál, hogy a haragja csillapodjék?

Sanyi manó elgondolkozott és végül így szólt:

- Megvan még kis lámpásom belsejében a drága követem, de ez az utolsó kincsem. Más egyebem nincs; remélem hát, hogy ezzel beéri a daráznéni!

A létrás törpe így szólt:

- Kedves Sanyi barátom, holnap elmegyek majd kicsi házádba és odaadom helyetted a drágakövet a daráznéninek.

Igy szólván lefeküdt aludni és vigan hortyogott, mert ő bizony egy csöppet sem törődött a daráznénivel.

De Sanyi manó ott ült szomoruan a kémény padkáján és azt szerette volna, bárcsak soha ne keveredett volna össze a daráznénivel.

Reggel a létrás törpe kiment kerek házából és elment hazulról; de az ebéd ideje messze volt még, mikor a létrás törpe megint hazaért.

- Gyere csak, Sanyi barátom, - szolt a létrás törpe, - most igazán jó ujságot hoztam a számodra, mert odaadtam a drágakövet a daráznéninek és a daráznéni kivonult a házadból és magával vitte a darazsait is!

Sanyi manó odáig lett erre örömeben és nem gyözött hálálkodni a létrás törpének és mikor a létrás törpe leeresztette a létráját, Sanyi manó leászott rajta a rétre és elrepült, boldogan, hogy megint haza siethet az otthonába.

Csakhamar hazaért és kis háza valóban üres volt; és nem volt benne sehol semmi nyoma sem a daráznéninek, sem a darazsainak. Sanyi manó ránézett gyorsan kis tálcskájára és látta, hogy a vize megint egészen tiszta. És ott látta a konyha egyik sarkában régi kis seprűjét is.

Ez a seprű sok mesét tud, de csak akkor tudja elmondani, mikor a mese már szépen bevégeződött.

Mikor Sanyi manó sirt-ritt, mert olyan bolond volt, hogy összegabalyodott a daráznénivel és ennél fogva minden drágakincsét elveszítette, a seprű egy szót sem szolt. De mikor Sanyi manó abbahagyta a sirást, a seprű megszólalt:

- Sanyi barátom! Igaz, hogy a daráznéni itt aludt egy éjszaka a darazsaival, mert meg akart büntetni téged; ámde a daráznéni félig sem oly barátságatlan teremtés, mint a létrás törpe, aki mindennap eljött ide a házadba és egymásután ellopta a bögre mézedet, a rózsapor-zacskódat, az ezüstborsós táladat és a lámpásodba rejtett drágakövet!

Sanyi manónak, mikor ezt hallotta, hosszúra nyult az ábrázata és kerekre nyílt a szeme, és könnyek csordultak le végig az arcán.

Mert kezdte megérteni, hogy a daráznéni barátságatlansága félig sem volt oly szörnyű, mint a létrás törpe nyájassága, aki azt állította, hogy jó barátja neki.

A vasorru bába drágakövei.

Egy szép napon Sanyi manó, mikor kezében söprűjével vigan repült keresztül a réten, látta, hogy a vasorru bába házának ajtaja tárva-nyitva van. Megállt hát és bekukucskált az ajtón. Látta, hogy a vasorru bába tüzet rakott konyhája sarkában, a kemencében. A tűz zugott-bugott és amint zugott-bugott, szikrát és hamut okádott, és a szikra és hamu mind a konyha padlójára hullt. És ez a szikra és hamu gyönyörűsége színű volt; és amikor lehullt a vasorru bába konyhájának a kőpadlójára, - egyik rakás a másik után, - nem aludt ki és nem hunyt el, mint a rendes szikra és hamu, hanem csillogott-ragyogott, mintha drágakő lett volna.

Sanyi manó nem győzött bámulni; de a vasorru bábát nem látta sehosem. Lábujjhegyen besurrant hát a konyhába, a kemence közelébe, és rábáméskodott a csillogó-ragyogó hamura. Némelyik darab zsarátnok vörös volt, mint a tűz, más pedig kék, mint a láng, ismét más sárga, más meg fehér. A kemence előtt a konyha padlója telisdedteli volt csillogó-ragyogó drágakövekkel. És szakadatlanul újabb szikra meg hamu hullt ki a kemencéből a padlóra, a többi mellé.

- A vasorru bábának semmiesetre sincs szüksége erre a sok hamura, - gondolta Sanyi manó. Azután kikapta söprűjét a hóna alól és összesöpört egy kis hamut a lába körül. Azután lehajolt, fölszedte a hamut és teletömte vele a zsebét.

- A vasorru bába észre sem fogja venni, hogy hija van a hamujának, - szólt Sanyi manó és elsietett.

Hazasietett és miután megfőzte és megette az ebédjét, elmosogatta az edényt, és azután kirakta zsebéből a hamut az asztalra.

Hogy ragyogott! Sanyi manó soha életében nem látott még ilyen csillogást-ragyogást! Sorba rakta a hamudarabkákat és éppen meg akarta számolni, mikor kopogtak az ajtaján és belépett a bádogos.

A bádogosnak bádogkalapja volt, mind a két kezében egy-egy vödör kátrányt tartott. Mikor megpillantotta Sanyi manót, így szólt:

- Adj Isten, szomszéd! Adj kölcsön egy szál gyertyát.

- Ha van gyertya a pohárszékemben, - szólt Sanyi manó, - szívesen kölcsönzök egy szálát.

Fölállt, bepillantott a pohárszékébe és látta, hogy éppen egy szál gyertyája van még. Gondolkozott egy kicsit, azután kölcsönadta az utolsó szál gyertyáját a bádogosnak.

A bádogos zsebre dugta a gyertyát és menni akart, mikor észrevette, - mert nagyon rövidlátó volt, - az asztalon csillogó-ragyogó drágaköveket.

Letette a két vödör kátrányt és elmeresztette a szemét.

- Ilyen szépet még sohase láttam, - mondta álmélkodva.

Azután közelebb hajolt és jobban megnézte a csillogó köveket.

- Sanyi barátom, - kérdezte, - hol szerezted ezt a sok gyönyörűsége drágakövet?

Sanyi manó erre elnevette magát.

- Pompás tréfa az egész, - szólt Sanyi manó. - Akár hiszed, szomszéd, akár nem, ez a sok drágakő nem más, mint hamu.

- No, ez képtelenség, - szólt a bádogos.

- Már pedig így van, ha mondom, - válaszolt Sanyi manó. - Ha ilyen hamut akarsz szerezni, gyujts be egy kemencébe, úgy, hogy zugjon-bugjon benne a tűz, és akkor okádni fogja magából az ilyen hamut. Jól tudom, hogy így van, mert láttam a tulajdon két szememmel.

- Furcsa história, - szólt a bádogos; - de ha te mondd, elhiszem.

- El is hiheted, - szólt Sanyi manó és megajándékozta a bádogost egy drágakövel.

- Hiszen egy darab hamu csak, - mondta Sanyi manó.

A bádogos elment, Sanyi manó pedig elkezdte takarítani a konyháját. Mikor elkészült, az jutott eszébe, hogy jó volna megmosni a vasorru bába hamuját.

- Akkor majd még szebben fog csillogni-ragyogni! - gondolta magában.

Belerakta hát egy tálba a köveket és leöntötte egy korsó tiszta vízzel. De mi történt? Amint a víz ellepte a köveket, a kövek mind elolvadtak és eltűntek!

Sanyi manó szörnyen elszomorodott. Felfordította a tálát és meresztgette a szemét. Azután beledugta az ujjait és körültapogatta. De nyoma sem volt sehol a vasorru bába hamujának.

- Soha életemben nem ért ilyen szörnyűség! - sópánkodott a szegény Sanyi manó. Végigtapogatta az asztalt, a padlót, az egész házat, de a vasorru bába hamujának teljesen nyoma veszett.

Leült hát Sanyi manó a tűz mellé és sirt-ritt, mert tudta, hogy a vasorru bába most már otthon van és hogy soha többé nem csenhet el egy szemernyit se csillogó-ragyogó hamujából.

Miután jól kisírta magát, egyszerre csak eszébe jutott neki, hogy a bádogosnak adott a hamuból ajándékba. Elszaladt hát a fészkerhez, ahol a bádogos lakott.

A bádogos éppen a bádogkalapját foltozta, mert a kalap lyukas volt. Amikor megpillantotta Sanyi manót, így szólt:

- Vigyázz, meg ne zavarj a munkámban, mert ez komoly dolog!

De Sanyi manó nem törődött a figyelmeztetéssel.

- Jaj, szomszéd, - sópánkodott, - odavan az egész gyönyörűséges hamum. Eljöttem hát hozzád, hogy add vissza azt a darab hamut, amit kölcsön adtam neked, mert tovább nem nélkülözhetem.

- Sanyi barátom, - szólt a bádogos, - a fájdalommal feledékennyé tett. Mert hiszen te egy szál gyertyát adtál kölcsön nekem, a hamut pedig ajándékba adtad.

- No, de ilyen! - kiáltott Sanyi manó dühösen. - Micsoda ostoba beszéd ez? Az egész világ tudja, hogy egy szál gyertyát adtam ajándékba neked, a hamudarabot pedig kölcsön adtam.

A bádogos erre elnevette magát; és nevetett, úgy nevetett, mintha sohasem akarta volna abba-hagyni.

- Ejnye, szomszéd, - szólt végül, - akkor nagyon rossz üzletet csináltál! Mert a gyertyádért visszaadhattam volna neked egy másik szál gyertyát, ellenben azt a csodálatos követ soha többé nem adhatom vissza. Hallgass csak végig! Mikor haza felé ballagtam a réten, megeredt az eső. Megálltam hát egy bokor tövében és belenyultam a zsebembe, hogy lássam, megvan-e még a hamum, amit tőled kaptam; de alig értem hozzá a hamuhoz a nedves kezemmel, a hamu elolvadt és egy csepp esővé vált.

Sanyi manó, mikor ezt hallotta, nagyon elszomorodott.

- Jaj, jaj! - sópánkodott. - Most már egy szemernyi hamum sincsen!

De a bádigos tovább folytatta a munkáját és így szólt:

- Ne felejtse el, szomszéd, hogy ha ilyen hamut akarsz, csak nagy tüzet kell raknod a kemencébe, hogy zugjon-bugjon benne a tűz. Tudod, hogy ezt kell tenned, mert láttad a tulajdon két szemekkel.

Sanyi manó erre a beszédre egy szót sem felelt, mert megint nagy haragra lobbant; és sebbel-lobbal hazaröpült.

Lefeküdt és aludt az egész hosszú éjszakán, de mikor reggel felébredt, megint csak a vasorru bába hamujára gondolt és így szólt magában:

- Elmegyek és megnézem, nem szerezhetnék-e még egy kis hamut.

Kiment a konyhájába, hogy előbb elkészítse a reggelijét és nagy csodálkozására azt látta, hogy a konyhájában be volt már gyújtva, és a tűz úgy zugott-búgott a kályhában, mintha kemencébe raktak volna tüzet.

- Szent Isten! - kiáltott Sanyi manó. - Ugyan ki rakott tüzet a konyhámban? Ekkora tüzre nincs szükségem, hogy megfőzzem a reggelimet!

Azután körülnézett a konyhában és mit látott? Azt látta, hogy a kémény padkáján egy barna kis emberke ül, akinek fehér a szakála és piros a sapkája, és aki hátratámaszkodva, nyitott szájjal horkol.

- Hát te ki vagy!? - kiáltott Sanyi manó, torkaszakadtából. - Hej, szomszéd, ébredj! - és megcsippentette a kis emberke orrát és meghuzta a szakállát.

De a kis emberke csak félig nyitotta ki a szemét és nagyon álmosan így szólt:

- Rakj szenet a tüzre, sok szenet, mert fázom.

Azután megint elaludt.

Sanyi manó borzasztó haragra lobbant.

- Hej, szomszéd, - kiáltott rá a kis emberkére, - ideje, hogy fölébredj és elhordd magad a konyhámból. Hiszen elhasználtad már ugyszólván minden szenemet a ládámból!

És vállon ragadta a kis emberkét és alaposan megrázta.

De a kis emberke csak félig nyitotta ki a szemét és álmosan így szólt:

- Akkor keríts hát máshonnan szenet, ennyi az egész.

És megint elaludt.

Sanyi manó majd kiugrott a bőréből haragjában; de nem tudta, hogyan szabaduljon a kis emberkétől; megfőzte hát a reggeli levesét, és átöntötte egy tálba.

És mikor már megehetette volna a levest, a kis emberke fölébredt.

- Ezt már szeretem, - szólt; - kész a reggelim!

És felkapta a tálát és kiitta belőle a levest, úgyhogy a szegény Sanyi manónak egy csepp leve se maradt reggelire.

Sanyi manó erre sirva fakadt.

- Szeretném tudni, mi a bünöm, - szólt keservesen, - hogy ilyen szörnyű, barna kis emberke szabadul be a konyhámba, aki eltüzeli a szenemet, meg teszi a levesemet és alszik és hortyog egész nap a kéményem padkáján?!

- Erre a kérdésre könnyű megfelelni, - szólt a barna kis emberke, miközben letette a leveses tálat az asztalra. - Ide figyelj, Sanyi barátom, és tudd meg, hogy én hamutörpe vagyok. Ha azt akarod, hogy egy hamutörpe éljen a házában, rakd tele a zsebedet a vasorru bába hamujával és vidd haza és otthon öntsd le vízzel a hamut. Mert amely percben víz éri a vasorru bába hamuját, a hamu elolvad és azon nyomban fölbred az álmából egy hamutörpe.

Sanyi manó erre a beszédre keservesen sirva fakadt és könnyei végigcsordultak mind a két arcocskáján.

- Szörnyűség! - sopánkodott. - Én bizony sohse akartam, hogy egy hamutörpe éljen a házában!

- Dehogyan sem akartad, - szólt a hamutörpe, - hiszen máskülönben nem loptad volna el a vasorru bába hamuját és nem öntötted volna le vízzel. De a tűz már-már kialszik és én fázom, keríts hát gyorsan szenet valahonnan!

- A szén elfogyott, - szólt Sanyi manó, - csak egy darabka van még belőle.

- Eredj hát és vásárolj szenet, - szólt a hamutörpe, - mert tudd meg, Sanyi barátom, hogy a hamutörpének naphosszat kályha mellett kell ülnie és melegednie kell. Mert ha megfázik, elolvad; és ha elolvad, akkor elkezd szétterjedni és elborít mindent és amihez hozzáér, az rögtön hamuvá válik!

- Ez több a soknál! - kiáltott Sanyi manó keservesen és zokogni kezdett.

De a hamutörpe dideregni kezdett és amint hamvadozott a tűz, a hamutörpe egyre jobban didergett és egyre közelebb húzódott a tüzhöz. És nemsokára így szólt:

- Mindjárt elkezdek olvadni!

Sanyi manó erre megijedt és hamar rádobta a tüzre az utolsó darab szenét is. Azután rohant a szeneshez és szenet vásárolt. A szenes kunyhója jómessze volt és a szén jónehéz volt, úgy, hogy Sanyi manó jókésőn érkezett haza, bár nagyon iparkodott hazafelé.

A hamutörpe ébren volt és nagyon haragudott.

- Gyere csak, Sanyi barátom, - kiáltott rá, - sokáig elmaradtál és én már nagyon éhes vagyok. Eltüzeltem időközben a fapadodat is, mert különben a tűz kialudt volna, én pedig elolvadtam volna.

- Szent Isten! - kiáltott Sanyi manó. - Csak nem tüzelted el gyönyörű szép fapadomat igazán?

És kicsordultak a könnyei és lepotyogtak arcáról a konyha kőpadlójára.

- De bizony eltüzeltem, - szólt a hamutörpe; - de ez semmiség ahhoz képest, Sanyi barátom, amit akkor csinállok, ha nem adsz bőven ennivalót és nem csinálsz jó meleg tüzet!

És bölintgatott a fejével és rázogatta a szakálát és közelebb húzódott a tüzhöz.

- Jaj, jaj! - kiáltott Sanyi manó. - Miért is gabalyodtam össze a vasorru bábával! Óh, bár soha ne álltam volna meg az ajtajában! Nem teszem soha többé!

- Ez mind nagyon szép, - szólt a hamutörpe; - de most ebédelni akarok! És ne felejtse el, hogy sok ennivaló legyen, mert énnekem addig kell ennem, amíg torkig nem telek!

Sanyi manó erre megfőzte hát az ebédet és a hamutörpe hozzálátott; evett, evett és amikor annyit evett, hogy torkig telt, egy falat nem sok, annyi sem maradt az ebédből Sanyi manó számára.

De a hamutörpe ezzel egy csöppet sem törődött, hanem nyomban elaludt és hortyogni kezdett. És hortyogott egészen a vacsora idejéig, amikor megint fölbredt.

- Ejnye, Sanyi barátom, - szólt, - hát nincs még készen a vacsorám? Siess és gyujts gyertyát, mert olyan sötét van, hogy semmit sem látok!

Sanyi manónak eszébe jutott, hogy a gyertya a tartóban tövig égett már; odaszaladt hát a pohárszékhez egy szál gyertyáért, de, jaj! a pohárszékben nem volt gyertya, mert az utolsó szál gyertyáját odaadta a bádogosnak.

Igy szólt hát:

- Elszaladok a bádogoshoz egy szál gyertyáért.

- Nem, nem, - szólt a hamutörpe, - előbb főzd meg a vacsorámat, mert éhes vagyok és nem várhatok addig, amig visszatérsz!

Sanyi manó erre fogta az üstöt és megtöltötte vízzel. Aztán rá akarta tenni a tüzre, de a sötétben megbotlott és az üst ráfordult a tüzre Sanyi manó kezéből.

És a víz elborította a tüzet és a tűz elkezdett sustorogni és sustorgott-sistergett egy darabig, azután kialudt.

- Szent Isten! - kiáltott a hamutörpe. - Szörnyűség! Végem van!

Mert ha a hamutörpe a sötétben olvad el, éppen akkor van vége, mikor a tűz kialszik, és úgy van vége, hogy nem árthat senkinek a világon.

- Szi! Szi! - kiáltott a hamutörpe és végigröpült a konyhaasztal fölött szikra alakjában, de mielőtt lejutott volna a földre, túl az asztalon, elenyészett.

De Sanyi manó mindezt csak jóval később tudta meg, mert amikor az üstöt belefördította a tűzbe, elszaladt hazulról és szaladt, ahogy csak tudott, a bádogoshoz, hogy egy szál gyertyát kérjen tőle.

Az üstfoltozó cigány hat szem szilvája.

Egy szép napon, mikor az üstfoltozó cigánynak nem igen akadt dolga, eszébe jutott neki, hogy van egy tizfillérese, elrejtve a pohárszék egyik sarkában. Elhatározta hát, hogy elmegy hazulról és elkölti a tizfilléresét.

Az üstfoltozó cigány kint lakott a réten, egy kis viskóban az üstfoltozók fája alatt. Mihelyt megtalálta a tizfillérest, kiment kis viskójából és keresztül sietett a réten, be a városba. És elhatározta, hogy szilvát vesz a tizfilléresén.

De mikor eljutott a városba és odament a gyümölcsös kofához, a kofa azt mondta neki, hogy a szilva nagyon drága.

- Hat szemet adhatok csak, - így szólt, - a tizfilléresedért.

- Ez bizony nem sok, - szólt az üstfoltozó cigány; - de hát be kell érnem vele, mert nagyon megkivántam a szilvát.

- A legnagyobb szemeket keresem majd ki, - szólt a kofa és hat legnagyobb szem szilváját odaadta az üstfoltozónak papirtölcsérben. Az üstfoltozó cigány pedig megindult hazafelé.

Hát amint ballagott hazafelé, keresztül a réten, találkozott a mosónővel, aki új dézsát vett a vásáron és vitte most hazafelé.

A mosónő leült egy padra, és az üstfoltozó megállt beszélgetni vele. Ekközben letette a hat szem szilváját a papirtölcsérben egy bokor mellé és szépen meg is feledkezett róla.

Végül a mosónő kipihente magát és tovább indult. Velement az üstfoltozó cigány is, rá sem nézve a bokorra. És senki sem kiáltott utána: - Üstfoltozó, üstfoltozó, itt felejtette a hat szem szilvádat!

A hat szem szilva ott maradt elhagyatva a bokor tövében; és a bokor csakhamar észrevette a szilvaszemeket.

- Nini, az üstfoltozó itt felejtette a hat szem szilváját, - szólt a bokor, - el kell rejtennem a számára!

És megrázkódott és telehintette lehulló leveleivel a hat szem szilvát, hogy senki meg ne lássa.

Arra ment a létrás törpe, maga után huzva a létráját, és nem vett észre semmit. Azután arra ment a libapásztorlányka, libáit terelve, és nem vett észre semmit.

Azután arra ment Sanyi manó, aki egy kis házban lakik az üstfoltozók fája közelében, és mihelyt megpillantotta a lehullott faleveleket, így kiáltott fel:

- Ugyan micsoda csomó van ott a bokor alatt?

És elővette hóna alól a seprűjét és elseperte a leveleket.

És egyszerre csak meglátta a papirtölcsért és benne a szilvaszemeket, amiket az üstfoltozó cigány ott felejtett.

- Szent Isten! - kiáltott Sanyi manó. - Egy rakás szilva, aminek nincs gazdája! Valaki bizonyosan nem akarta tovább cipelni és eldobta.

És felkapta a papirtölcsért és bár tisztában lehetett vele, hogy valaki elrejtette oda a levelek alá, mégis elvitte haza magával a rakás szilvát.

Mikor be akart lépni kis házába, Sanyi manó megbotlott a küszöbön és a szilvaszemek szétgurultak a konyha padlóján. És mialatt gurultak, így kiáltottak:

Gurulunk, gurulunk,
A tieid nem vagyunk!

De Sanyi manó úgy tett, mintha semmit sem hallott volna. Felszedte szemenként a szilvát és visszarakta a papirtölcsérbe. Közben észrevette, hogy az egyik szilva esés közben megzúdított; ezt az egy szemet megette hát, de a többi ötöt belesütötte egy szilvápástétomba.

Mikor a pástétom barnára pirult, eltette az éléskamrájába. Azután felkapta a söprűjét és hozzálátott konyhája kisöpréséhez. Javában söpört, mikor egyszerre csak beállított hozzá az üstfoltozó cigány.

Szomoru volt a cigány, és a ruhája tele volt levéltörmelékekkel, mert végigkutatta az egész rétet, a hat szem szilvája miatt. Mikor meglátta Sanyi manót, így kiáltott:

- Ugyan szomszéd, kérlek, nem láttál egy papirtölcsért több nagy szilvaszemmel? Mert elvesztettem a szilvám, pedig az utolsó tizfillérese mért vettem. És bárha keresztül-kasul kutattam az egész mezőt, sehohsem találok a szilvám.

Sanyi manó abbahagyta a söprését, úgy hallgatta az üstfoltozó szavait; és az arca hosszúra nyult, a szeme pedig kerekre nyílt. Mert nem szívesen mondott volna le a pástétomáról, s benne az öt szem szilváról, az éléskamrájában. Így szólt hát magában: - Az üstfoltozó bizonyosan más szilvát vett el! - azután hangosan azt kérdezte:

- Hány szem szilva volt a papirtölcséredben, üstfoltozó cigány?

- Erre könnyű megfelelni, - szólt az üstfoltozó; - mert a kofa csak hat szem szilvát adott a tizfillérese mért.

- Ez bizony szomoru történet, - szólt Sanyi manó és közben törte a fejét. Majd így szólt:

- Szegény üstfoltozó szomszéd, én bizony nem tudom megmondani, hogyan akadhatsz rá a hat szem szilvádra. Ennekem az imént volt öt szem szilvám; de ezt szilvápástétomba sütöttem. Ha nincs sok dolgod, itt maradhatsz, szívesen megosztom veled a pástétomomat.

Az üstfoltozó cigány sirva fakadt.

- Kedves Sanyi manó, - mondta, - sokkal szomorubb vagyok, semhogy itt maradhassak. Aztán meg sietek és tovább keresem a hat szem szilvám, hátha mégis megtalálom valahol.

És szomoruan kiment az ajtón.

Sanyi manó pedig tovább söpört, és söprűje felvetette annak a szilvaszemnek, amelyet az előbb megevett volt, a magját, és a mag éppen az üstfoltozó cigány lába elé pottyant.

- Szent Isten, - kiáltott Sanyi manó, - mit söpörtem eléd a söprümmel? - és nagy szemeket meresztett.

- Leszakadt egy gomb a mellényemről, - szólt az üstfoltozó és beledugva a szilvamagot a zsebébe, egy szót sem szólva többé, tovább ment. De most már tudta, hogy Sanyi manó találta meg az ő hat szem szilváját, mert öt szilva meg egy szilvamag az hat szem szilva.

Az üstfoltozó cigány erre kapta magát és elment a keresztutra a vasorru bábához. És mert egyszer valami szivességet tett neki, a vasorru bába odaadta neki kölcsön az arany kulcsát, amellyel ki lehetett nyitni minden lakatot.

Az üstfoltozó elvitte magával a kulcsot a kabátja zsebében, és amikor Sanyi manó sétálni ment ebéd előtt, az üstfoltozó cigány kinyitotta Sanyi manónak a házat és az éléskamráját és elvitte magával a szilvás pástétomot. Azután megint bezárta maga mögött az ajtókat.

Sanyi manó ebéd tájban hazatért és jókedvűen dudorászott magában, mert tudta, hogy szilvás pástétoma lesz ebédre.

Bement kis házikójába és úgy talált mindent, ahogy ott hagyta, mikor sétálni ment. És kinyitotta az éléskamra ajtaját és felnyult a magasba a kezével, hogy leemelje a pástétomot.

Szörnyű pillanatot élt át Sanyi manó. Elsápadt és kis arcoskája hosszúra megnyult.

Azután keresni-kutatni kezdett; és bár felkutatta az egész házat, sehol sem akadt rá a pástétomra, amelybe belesütötte az öt szem szilvát.

Meglepetésében alig akarta elhinni, hogy a pástétom eltűnt és azt hitte, hogy felületesen kereste csak. Lement hát megint az éléskamrába és rábámult az állványra, amelyre rátette a pástétomot; de az állvány üres volt. Végigjárta még egyszer az egész házat, betekintett minden sarokba és minden ajtó mögé és fel a kéménybe, de a szilvás pástétomot sehol sem látta.

Egészen eltűnt.

Sanyi manó sehogysem értette a dolgot. Emlékezett rá, hogy nagyon gondosan bezárta az ajtót, mielőtt sétára indult és tudta, hogy az ajtót zárva találta, mikor hazaérkezett. Arra is emlékezett, hogy az éléskamra ajtaját is bezárta, miután a pástétomot rátette az állványra. Ki járhatott a házában a zárt ajtókon keresztül?

Nagyon örült, hogy az üstfoltozó cigány nem maradt ott, hogy együtt fogyassza el vele a pástétomot; de hiszen, ha ott maradt volna, akkor ő nem megy sétálni, és a pástétom nem tűnhetett volna el, és bizony egy fél pástétom is többet ér a semminél.

Erre a gondolatra Sanyi manónak eleredtek a könnyei. Leült a padlóra és sirt-ritt keservesen.

Majd eszébe jutott, hogy sirással nem szerezheti vissza a pástétomot és hogy talán még mindig nem kutatta át elég alaposan a házat.

Felkapta hát megint a söprűjét és újra végigjárta a házat, megkopogtatva minden zeget-zugot. De a pástétomnak nyoma sem volt sehol.

Majd egyszerre csak az jutott eszébe, hogy a hat szem szilva, amelyet talált, nem az üstfoltozóé volt, hanem *hat* bűvös szilvaszem volt és most egyszerűen eltűnt a saját jóvoltából.

Ha így van, akkor talán az üstfoltozó cigány találta meg, miután az nap reggel elvált tőle. És így az üstfoltozónak volna ma szilvás pástétoma ebédre, már pedig Sanyi manó is szilvás pástétomot akart ebédre mindenáron, mert hát nagyon szerette a szilvás pástétomot.

Arra gondolt, hogy ha fölkeresné az üstfoltozó cigányt, talán megtudhatna valamit a bűvös szilvaszemekről és az üstfoltozó talán meghívja majd őt ebédre és megosztja vele a szilvás pástétomát.

Elrepült hát az üstfoltozó cigányhoz.

Az üstfoltozó éppen a konyháját söpörte, mikor Sanyi manó betoppant hozzá.

- Kedves üstfoltozó szomszéd, - kiáltott Sanyi manó, - mondd csak, nem láttad sehol a szilvás pástétomomat, amely az éléskamrámban volt? Mert eltűnt az állványról; és bár tüvé tettem érte mindent, sehol sem akadtam rá.

Az üstfoltozó abba hagyta a söprést és úgy figyelt Sanyi manóra. Azután elgondolkozott és kisvártatva ezt kérdezte:

- Hány szem szilva volt a pástétomodban, kedves Sanyi barátom?

- Öt szem, - szólt Sanyi manó sirva. - Tudom, hogy ennyi volt, mert öt szem szilva volt csak a papirtölcsérben.

Az üstfoltozó megint elgondolkozott és kisvártatva így szólt:

- Ez bizony szomorú történet és megérdemli, hogy sirj miatta. Ide hallgass, Sanyi barátom! Az igaz, hogy nem tudom megmondani, hol keresd az ötszilvaszemes pástétomodat; de én az imént megtaláltam a papirtölcséremet a hat szem szilvával és belesütöttem egy pástétomba. Ha nem vagy nagyon elszomorodva, itt maradhatsz nálam ebédre és én szívesen megosztom veled a pástétomat.

Sanyi manó ennek hallatára a füleit hegyezte és abbahagyta a sirást, és tágra nyitva a szemét, ezt kérdezte:

- Kedves üstfoltozó szomszéd, bizonyos vagy benne, hogy hat szem szilva van a pástétomodban?

- Oly bizonyos, - felelt az üstfoltozó, - amily bizonyos vagy te abban, Sanyi barátom, hogy a te papirtölcséredben csak öt szem szilva volt!

Igy szólván ránézett Sanyi manóra és Sanyi manó nem szólt egy szót sem. Legjobban szeretett volna elszaladni és bezárkózni a házikójába, de hát szörnyen szerette volna látni az üstfoltozó pástétomát.

Az üstfoltozó a sarokba állította a söprűjét. Azután asztalt terített, egy-egy széket állított az asztal két oldala mellé és így szólt:

- Gyere, szomszéd, ülj le ide!

Igy aztán Sanyi manó leült az üstfoltozó cigány asztalához. Az üstfoltozó cigány pedig kihuzta a pástétomát és letette az asztalra; és Sanyi manó azon nyomban megismerte, hogy ez bizony az ő pástétoma és nem az üstfoltozóé. Kimeresztette hát a szemét, rákönyökölt az asztalra és előre nyújtózott, ahogy csak telt tőle. És ingerkedve így szólt:

- Egészen bizonyos vagy benne, üstfoltozó szomszéd, hogy ez a te pástétomod?

- Egészen bizonyos vagyok benne, - szólt az üstfoltozó. - De mindjárt meglátjuk.

Azután nagy éles késével ketté metszette a pástétomot. És ránézett mind a két felére és megszámlálta mindegyikben a szilva szemeket.

- Igazán hat szem szilva van a pástétomban, - szólt. - Három ebben és három a másik felében, úgy, hogy testvériesen megoszthatunk.

És a szilvás pástétom egyik felét rátette Sanyi manónak a tányérjára, ő meg hozzálátott a saját részéhez és a három szilvát sorjában kirakta a tányérja szélére.

De Sanyi manó hiába keresett-kutatott, a maga részében két szem szilvánál többet nem talált.

- Óh jaj! édes szomszéd, én csak két szilvát találok, - mondotta.

Az üstfoltozó cigány erre elnevette magát; és nevetett és nevetett, amíg ki nem csordultak a könnyei.

- Óh, Sanyi barátom, - kiáltotta, - hát azt hiszed, nem láttam, hogy a harmadik szem szilvát éppen most etted meg és a magját leejtetted a padlóra?

És lehajolt az asztal alá és keresett-kutatott és csakhamar fölvetett egy szilvamagot, - (persze a zsebéből szedte elő), - és rátette Sanyi manónak a tányérjára.

Sanyi manó erre fülig pirult és lelógatta az orrát.

Mert nagyon szégyenkezett, hogy elvette az üstfoltozó cigány hat szem szilváját.

Azután csendesen lecsusszant a székéről és anélkül, hogy ránézett volna az üstfoltozó cigányra vagy akárcsak istenhozzádot is mondott volna neki, az ajtó felé oldalgott. És mikor odaért az ajtóhoz, gyorsan kinyitotta és elrepült olyan sebesen, ahogy csak telt tőle.

Az üstfoltozó cigány pedig nézte, ahogy repül és csendesen nevetett magában.

A sárga sündisznó almája.

Sanyi manó rétjén nem lakott más manó vagy tündér. Ezek mind egy másik réten laktak, ahol nem fenyegette őket veszedelem. De Sanyi manó szívesebben élt a saját rétje veszedelmes szörnyetegei között.

A sárkányfejű emberevő mindig éhes volt; a sárga sündisznó egész éjjel hengergőzött, amikor az ember anélkül is hajlandó félni a sötétben. A nőstény tigris hangosan ordította.

Sanyi manónak nem egyszer volt rémes kalandja a szomszédjaival, úgy hogy gyakran így szólt magában:

- Összepakkolok és átköltözöm a másik rétre!

De azért nem tette meg soha.

Télire járt már az idő és a nőstény tigris elment a kölykeivel az örökzöld fák közé. A sárkányfejű emberevő sietett megtönni az éléskamráját.

Egyszer aztán elkezdett esni a hó, finoman, halkan, sűrűn, és mire elállt, a rét egészen fehér lett és egészen másforma volt, mint más egyébkor.

Sanyi manó lesöpörte a háztetőt és az ablakpárkányokat és éppen kerti ösvényéről lapátolta a havat, mikor halk neszt hallott, amely egyre közeledett a háza felé.

A sárga sündisznó volt, lefelé görögve a lejtőn, ahol a barlangja volt; mert estére járt már az idő. Sanyi manó a kapuhoz szaladt és látta, hogy a sárga sündisznó kemény, csomós zsákot cipelt magával.

- Jó estét, szomszéd, - szólt Sanyi manó. Azután kihajolt a kapuján és rámeresztette szemét a csomós zsákra. De sehogysem tudta kitalálni, mi van benne. Megkérdezte hát:

- Mit viszel, sárga sündisznó?

A sárga sündisznó megállt egy percre és így felelt:

- Ebben a zsákban száz érett alma van. Ennyi bért fizetek a sárkányfejű emberevőnek, mert a barlangom az ő területén van és máskülönben nem engedné meg, hogy ott lakjam.

Mert a rét lejtője a sárkányfejű emberevőé volt.

- Száz érett alma szép bér, - szólt Sanyi manó, a kemény, csomós zsákra tekintve.

- Száz sárgadinnye még szebb bér volna, - szólt a sárga sündisznó.

Azután fogta a zsákját és tovább ment. De még nem mehetett messzire, mikor Sanyi manó észrevette, hogy egy érett alma ott maradt a havon, ahol a sárga sündisznó megpihent. Utána kiáltott hát:

- Hej, hej, szomszéd! Állj meg csak! Leejtettél egy almát!

- Eh, csak egy kis alma, - szólt a sárga sündisznó. - A sárkányfejű emberevő észre sem veszi.

Azután tovább görgött, ott hagyva az érett almát a havon.

Sanyi manó erre kiszaladt, fölvette az érett almát és a kötényében bevitte a házba. Odabent ide-oda forgatta és arra gondolt, hogy milyen szép alma és milyen jó volna megenni.

Bedugta hát az almát a kályhába, hogy megsüsse vacsorára. Azután ellapátolta a havat a kerti ösvényéről, s minthogy ekkor vacsorára járt már az idő, azt hitte, hogy az alma jó is lesz már.

Sanyi manó megállt, szimatolni kezdett és így szólt magában:

- A legfurcsább dolog, hogy nem érzem a sült alma szagát.

Azután óvatosan kinyitotta a kályha ajtaját és bekukucskált a kályhába. És nagy meglepetésére azt látta, hogy az alma úgy megdagadt, hogy csaknem a kályha tetejéig ért; de nem sült meg, még azon a felén sem, amely közelebb volt a tüzhöz.

- Szent Isten, ez borzasztó! - kiáltott Sanyi manó. - Ha az alma még jobban megdagad, akkor ki sem vehetem többé a kályhából!

Hozzálátott hát, hogy az almát sietve kivegye a kályhából. Először is rákötött egy kötélrészletet az érett alma csutkájára és a kötélmásik végét ráerősítette a kályha külső szélére, úgy hogy az alma ott lógott a csillogó-ragyogó tűz fölött. Azután háromszor megcsavarta a kötelet és kiszaladt, hogy megnézzze, nem jön-e még visszafelé a sárga sündisznó. A sárga sündisznó nem jött még visszafelé és Sanyi manó, mikor visszament a konyhába, nagy pattanást hallott és látta, hogy az érett alma annyira megdagadt, hogy a kötelet kettészakította.

Ott hevert az alma a hamu között, kétszer akkorára megdagadva, mint az előbb volt, és folyton dagadt-dagadt még mindig, miközben Sanyi manó ránézett.

- Uram Isten! - kiáltott Sanyi manó. - Ha még tovább várok, ez a rettenetes alma még jobban megdagad és akkora lesz, hogy nem bírom kicipelni majd a házamból sem.

Leszaladt a pincébe, felhozott egy zsákot és beledugta az érett almát; azután megindult fölfelé a lépcsőn oly gyorsan, amint csak telt tőle.

A sárga sündisznó ösvényt vágott a hóba, mikor az előbb lefelé görgött a lejtőről és Sanyi manó ezen az ösvényen haladt előre. Mikor megérkezett a sárga sündisznó barlangjához, betolta az almát a barlangba s ő maga gyorsan hazasietett.

Vacsorára levest főzött magának.

Mikor a leves csaknem elkészült, megérkezett görögve a sárga sündisznó is. Megállt a kapu előtt, bekiáltott a házba és mikor Sanyi manó kijött a ház elé, a sárga sündisznó így szólt:

- Egy dologra figyelmeztetni akarlak, Sanyi barátom. Ne felejtse el, hogy azt az érett almát nem szabad tüzhöz sütni, mert ezeket az almákat csak a nap sugarain szabad fölmelegíteni.

Igy szólván, tovább indult.

Sanyi manó pedig bement a házába és bezárta maga után az ajtót; azután leült a tűz mellé és gondolkodott és folyton az érett alma járt a fejében.

De alig gondolkodott tíz percig, hallotta, hogy a sárga sündisznó közeledik ám megint, lefelé görögve a lejtőn, még pedig eszeveszett gyorsasággal gurult keresztül a hóbuckákon.

Végig gurult a kerti ösvényen is és megzörgette az ajtót.

- Hallod-e, Sanyi barátom, nyisd ki az ajtódat, - kiáltott. - Minthogy elzártad a barlangomat, be kell fogadnod a házadba, mert éjszakára nincs hol meghuzódnom!

Sanyi manó borzasztóan megijedt és így kiáltott:

- Ha mondom, kedves sárga sündisznó, én nem zártam el a barlangodat. Álmomban sem jutott eszembe ilyesmi. Bizonyosan tévedsz!

- Jól van, - szólt a sárga sündisznó, - de hát tudd meg, hogy az az érett alma, amelyet megsütöttél és a barlangomba dugtál, úgy megdagadt, hogy mint a dugó elzárta a bejárást! Eljöttem hát ide, Sanyi barátom, hogy nálad töltssem az éjszakát!

Sanyi manó erre keservesen elsírta magát, mert legutóbb, mikor a sárga sündisznó betért hozzá látogatóba, távozásakor magával vitte szép kis házának a födelét.

Zokogva így kiáltott hát Sanyi manó:

- Óh, édes, drága, sárga sündisznóm, tudod, hogy az én kis házamban nem férsz el kényelmesen. Kérlek, maradj hát odakünn, én majd mindent elkövetek, ami telik tőlem, hogy jól érezd magadat.

A sárga sündisznó eleinte hallani sem akart erről, de aztán így szólt:

- Nem bánom hát, nem megyek be a házadba. De gödröt kell ásnod a számomra, Sanyi barátom, ahol eltölthessem az éjszakát. És mialatt alszom, azon légy, hogy hozd el azt az érett almát a barlangomból, hogy reggel visszamehessek az otthonomba.

- Óh, jaj! - kiáltott Sanyi manó. - Nagyon sötét van és a lámpásom is aludni ment már. Hogyan ássak hát gödröt a számodra, hogy benne töltsd az éjszakát?

De a sárga sündisznó erre egy szót sem válaszolt; és Sanyi manó végül előkereste az ásóját és a lapátját és a háza előtt munkához látott, hogy megássa a gödröt a sárga sündisznó számára.

A sárga sündisznó kijelentette, hogy azt akarja, hogy a gödör ott legyen a lejtő tövében, nem messze Sanyi manó ajtajától. Sanyi manó ásott hát, ásott és végül elkészült a gödörrel, amely elég nagy volt a sárga sündisznó számára.

- Most pedig, - szólt a sárga sündisznó, mikor bemászott a gödörbe, - ásd ki azt a szörnyű almát a barlangomból. És jegyezd meg, hogy ha pitymallatkor ott lesz még az alma a barlangomban, hát akkor nyomban bevonulok a házadba.

- Óh, jaj! - kiáltott Sanyi manó, - hogyan ássam ki azt a szörnyű almát a barlangodból, most, mikor már annyira elfáradtam?

De a sárga sündisznó erre egy szót sem válaszolt; szó nélkül elnyújtózott, az oldalára feküdt és hortyogni kezdett.

Sanyi manó pedig felkapaszkodott a lejtőn és kitapogatta a sárga sündisznó barlangját; és csakugyan igaz volt, hogy az érett alma úgy elzárta a barlang száját, mintha dugó lett volna, úgy hogy senki sem mehetett be a barlangba, amíg ott volt az alma.

Sanyi manó hozzálátott az ásáshoz és órákhosszat ásott-ásott az érett alma körül. Egyszerre csak lármát hallott és látta, hogy a sárga sündisznó jön görögve a lejtőn fölfelé.

- Furcsa dolog, - szólt a sárga sündisznó, - de az a gödör, amelyet számomra ástál, Sanyi barátom, elolvadt a házad előtt és most nincs sehol!

És ez való igaz volt, mert hát Sanyi manó a hóba ásta a gödröt!

Igy aztán Sanyi manó kénytelen volt új gödröt ásni a sárga sündisznó számára; és miután megásta az új gödröt, visszatért megint az érett almához. És az érett alma újra megdagadt és megint elzárta a sárga sündisznó barlangját, mint a dugó.

Sanyi manó keservesen elsírta magát és miközben sirt, újra körül ásta minden oldalról az érett almát; és borzasztó gyorsan kellett dolgoznia, mert az alma folyton dagadt, mialatt Sanyi manó dolgozott.

De mire pitymallani kezdett, az alma meglazult, és mikor Sanyi manó teljes erejével elkezdte ráncigálni, az érett alma kigurult a sárga sündisznó barlangjából és ott feküdt künn a havon.

- Szeretném tudni, ugyan mit csináljak most ezzel az almával? - kiáltott Sanyi manó. - Mert ha tovább is így dagad, akkor nemsokára elborítja az egész mezőséget.

- A dolog nagyon egyszerű, - szólt a sárga sündiszó, aki megérkezett, fölfelé görögve a lejtőn, barlangja elé. - Gurítsd le az almát a lejtőn, aztán gurítsd keresztül a réten a sárkányfejű emberevő kapujához és aztán hagyd ott. A sárkányfejű emberevő tudja majd, mit kell az érett almával csinálni!

Igy szólván, bevonult a barlangjába és elaludt.

Sanyi manó pedig munkához látott és taszigálta, ráncigálta az érett almát teljes erejéből. Az érett alma végül legurult a lejtőn és gurult egy darabot a mezőségen is. Sanyi manó ekkor újra taszigálta, ráncigálta az érett almát és az érett alma megint tovább gurult egy kicsit.

Ekkor azonban Sanyi manó nagyon fáradt volt már. Felugrott hát az érett alma tetejére és pihent egyet, amíg megint összeszedte az erejét. És megtörülte az arcát a kabátja ujjával, mert, bárha a reggel nagyon hideg és dermesztő volt is, Sanyi manó arcáról csurgott az izzadság a kemény munka következtében. És amikor arra gondolt, hogy milyen rövid utat tett csak még meg és milyen hosszú utat kell még megtennie, sehogysem tudta elképzelni, hogyan fog eljutni az almával a sárkányfejű emberevő kapujához.

De végül újra munkához látott. Leugrott az almáról s elkezdte megint taszigálni, rángatni az érett almát. Mialatt Sanyi manó pihent, az érett alma tovább dagadt és oly nehéz lett, hogy belesüppedt a hóba. Így aztán, szegény Sanyi manó hiába erőlködött, megmozdítani sem bírta az érett almát.

Ujra beletörülte kabátja ujjába az arcát és gondolkozott és törte a fejét, azután elröppent az ásójáért és munkához látott és felásta és elkaparta a havat az érett alma elől. És miután ezzel elkészült, egy kicsit odébb mozdíthatta immár az érett almát.

De ekkorára már megint nagyon elfáradt és újra pihennie kellett. És mialatt pihent, az alma folyton dagadt és egyre nehezebb lett. Sanyi manó tehát félig sem pihente ki magát, hanem felkapta újra az ásóját és felásta és elkaparta a havat megint az érett alma elől.

Igy folytatta a munkát, míg végül odagurította az érett almát egészen a sárkányfejű emberevő kapuja elé.

Erre aztán Sanyi manó hazarepült és keservesen sirt és azt kívánta, bárcsak sohase lakott volna ezen a réten. A sárkányfejű emberevő pedig kitekintett a kapuja fölött és mosolygott, mikor meglátta, hogy mit hagyott a kapuja előtt Sanyi manó.

Azután így szólt:

- Ebből az almából olyan lakomát csapok, hogy akármelyik király megnyalhatná utána az ujját!

Sanyi manó és Huhu varázsló.

Egyszer, amikor Sanyi manó kilépett kis házikójából a rétre, kéménye kupakja lezuhant és legördült a földre. A kéménykupak nem sérült meg, de oly nehéz volt, hogy Sanyi manó hiába próbálta fölemelni. És sehogysem tudta elgondolni, hogyan tegye vissza kis házának a tetejére.

Tiszta sor volt, hogy segítségül kell hívnia valakit a nagy munkához. Tiszta sor volt az is, hogy kölcsön kellett kérnie egy létrát, ha fel akart jutni a háztetőre, mert Sanyi manó tudta, hogy nem tud olyan magasra röpülni. Elsietett hát hazulról sebbel-lobbal.

Először is Huhu varázsló házához sietett, amely szintén ott volt a réten; és legelőször Huhu varázsló létráját pillantotta meg, amely künn a gyümölcsös kertben neki volt támasztva egy szép almafának, mert Huhu az nap korán reggel künn járt a gyümölcsösében és leszedte az almákat.

Sanyi manó kopogott a varázsló ajtaján; kopogott egyszer, kétszer, háromszor; de nem kapott választ, mert Huhu elment hazulról és senki más nem volt a házában.

- Óh, ha elviszem kölcsön a létrát, Huhu meg sem fogja tudni, - gondolta Sanyi manó; - mert valószínűleg vissza is hozom, mielőtt Huhu hazaérkezik, már pedig, amíg nincs itthon, addig nem is lehet szüksége a létrára.

Azután kinyitotta a gyümölcsöskert ajtaját és belépett a kertbe; és felmászott a létrára, hogy lássa, elég magas-e. Hát az almafa közepén egy nagy almát pillant meg, amelyet Huhu még nem szakított le. Sanyi manó nyugodtan leszakította az almát és zsebre dugta.

- Világos, - gondolta, - Hogy Huhunak nincs szüksége erre az almára, mert különben nem hagyta volna itt.

Azután lemászott, elmozdította a létrát a fától és hazavitte, maga után huzva, amint ment hazafelé.

Hamarosan hazaérkezett. Nyomban neki támasztotta a létrát kis háza falának és látta, hogy a létra éppen elég magas. És az almát, amelyet magával hozott a zsebében, a kályhára tette, hogy megsüsse, azután sebbel-lobbal elrepült az üstfoltozó kunyhójába.

Az üstfoltozó kunyhója ott volt éppen az üstfoltozók fája alatt, közel Sanyi manó házához, úgy hogy Sanyi manónak nem kellett messze repülnie.

Az üstfoltozó nagyon komoly arcot vágott, mert éppen a filléreit számolta és sehogysem tudott rendbejönni a számadásával. Egy szót sem felelt Sanyi manónak, aki betoppant hozzá és elmondta, mi történt a kéményével; hanem csak a filléreit számolgatta újra meg újra.

Sanyi manó végül észrevette, hogy egy fillér az üstfoltozó asztala alatt hever; és amikor az üstfoltozó ezt a fillért is hozzáadta a pénzéhez, nem volt hija többé a pénzének. Gondosan eltette a pénzt a pohárszékbe, azután így szólt:

- No, Sanyi barátom, mondd el hát, mi a bajod?

Sanyi manó erre még egyszer elmondta, hogyan zuhant le a kéménye kupakja és hogy ő maga nem tudja a kupakot visszatenni a helyére, ha csak az üstfoltozó nem segít neki, mert ő maga egyedül nem elég nagy és nem elég erős ehhez a munkához.

- Ezt megértem, - szólt az üstfoltozó; - de azt szeretném tudni, hogyan jutunk fel a háztetőre, hogy visszategyük a kéménykupakot a helyére? Egyikünk sem tud a háztetőre felrepülni.

- Óh, - szólt Sanyi manó, - ez már rendben van, mert Huhu varázsló kölcsön adta a létráját, amely éppen elég magas.

- Ha így van, - szólt az üstfoltozó, - akkor menjünk rögtön, mert hát én szívesen megsegítelek.

Elindultak hát, és az üstfoltozónak zsák volt a hátán, és a zsák tele volt összegyűrt papirossal, és ide-oda ingott az üstfoltozó hátán.

Mikor megérkeztek Sanyi manó házába, a kéménykupak ott hevert még mindig a földön és Huhu létrája neki volt támasztva a falnak. Az üstfoltozó megigazitotta hátán a zsákot, megállt és gondolkozott és végül így szólt:

- Nagyon egyszerű dolog. Föl kell másznunk együtt a létrán, én megyek felül, te jössz alul, és kettőnk között lesz a kéménykupak. Én húzom majd felülről, te tolod majd alulról; így aztán hamarosan visszarakjuk a helyére és több gondod nem is lesz vele.

Sanyi manó gondolkozott egy kicsit a dolgon, azután így szólt, egykissé sopánkodó hangon:

- Mit gondolsz, szomszéd, nem volna jobb, ha én volnék felül? Hiszen én jobban ismerem az utat a háztetőn!

- Nem, nem, - szólt az üstfoltozó, - tenedek kell alul maradnod. Így aztán, ha leesel, nem fogsz nagyot esni.

- Ez igaz, - szólt Sanyi manó. - De mi lesz akkor, ha *te* esel le?

- Énnekem nem lesz bajom belőle, - szólt az üstfoltozó. - Nem látod a zsákot a hátamon? Enélkül sohse mászom fel létrán a magasba, mert ha a zsák a hátamon van, akkor hiába esem le, nem üthetem meg magamat.

Sanyi manó még egy pillanatig gondolkozott a dolgon, - de sehogysem tudta kieszelni, mi módon bírja rá az üstfoltozót arra, hogy ő maradjon alul. Végül így szólt hát:

- Nem bánom hát, eredj te előre a létrán. Azt hiszem, mégis csak jobb lesz, ha nem esem le olyan magasról.

Az üstfoltozó megfogta a kéménykupak egyik végét, Sanyi manó pedig a másik végét és odavitték a létra tövéhez, azután elkezdtek fölfelé kapaszkodni a létrán.

Az üstfoltozó ment előre és a zsákját ráerősítette zsineggel a vállára, úgy hogy nem kellett tartania. Az egyik kezével erősen belefogódzott a létrába, a másik kezével pedig húzta Sanyi manónak a kéménykupakját; és az üstfoltozó úgy belemelegedett ebbe a munkába, hogy az arca olyan volt, mint a pipacs.

Sanyi manó alul kapaszkodott fölfelé. Az egyik kezével belefogódzott a létrába, a másik kezével pedig tolt a kéménykupakot fölfelé. És Sanyi manó még jobban kimelegedett, mint az üstfoltozó, mert csaknem az egész súly ő rá nehezedett és a kéménykupakja bizony nagyon, de nagyon súlyos holmi volt.

Igy húzták és tolták, húzták és tolták a kéménykupakot, és a kupak egyre magasabbra emelkedett apránként a létrán.

- No, ennél rettenetesebb munkám még sohasem volt! - szólt az üstfoltozó; azután nagyot rántott a kupakon, de - jaj! - ebben a pillanatban megcsuszott a lába. Az üstfoltozó ijedtében belekapaszkodott mind a két kezével a létrába és a kéménykupakját eleresztette.

Surr - surr! - a kupak lezuhant Sanyi manónak a feje fölé, és Sanyi manót, akire valósággal ráborult, lerántotta magával.

- Szent Isten! - kiáltott Sanyi manó. De többet nem szólhatott, mert a kéménykupakja csuszott lefelé, magával vonszolva Sanyi manót is, amíg le nem érték a létra tövébe, ahol nagy lármával tovább gurultak még egy darabot a földön.

Sanyi manó rettenetes állapotban volt, mert úgy összezuzta magát, hogy alig tudott kimászni a kupakból. És a könnyei csak úgy szakadtak mind a két szeméből.

- Jaj, jaj! - siránkozott, - ugy-e hogy nekem volt igazam? Tudtam előre, hogy ez a szörnyű kéménykupak rám fog zuhanni, ha én tolom fölfelé alulról! És vele együtt kellett lefelé zuhannom jó nagy darabon!

Az üstfoltozó, mikor ezt hallotta, nevetni kezdett; és nevetett, nevetett, amíg ki nem csordultak a könnyei.

- Szegény Sanyi barátom, - szólt végül, - igazán sajnállak, de ne felejtse el, hogy a saját kéményed kupakja zuhant le rád és rántott le magával a földre!

- Ez való igaz, - szólt Sanyi manó; - de éppen ezért még szomorubb a históriám.

És újra sirva fakadt, mert érezte, hogy rettenetesen összezuzta magát.

Az üstfoltozó eleinte nem törődött Sanyi manó fájdalmával; de aztán eszébe jutott, hogy az lesz a legokosabb, ha segít Sanyi manónak a baján. Ezért hát így szólt a szegény kis Sanyi manónak:

- Gyere, szomszéd, próbáljuk meg még egyszer a dolgot és tegyük vissza a helyére a kupakot; de most te mászhatsz fel előre a létrán és én tolom majd a kupakot alulról.

Ujra munkához láttak hát, és ezuttal több szerencséjük volt. Sanyi manó mászott föl először a létrára és huzta, huzta fölfelé a kupakot; az üstfoltozó pedig alulról tolt, tolt a kupakot; és a kupak egyre magasabbra emelkedett és egyre közelebb ért a háztető tetejéhez.

Végül Sanyi manó feje a tető fölé emelkedett már; és Sanyi manó körülnézett, hogy megvizsgálja, hová kell a kupakot elhelyezni. De egyszerre csak hosszúra nyult az arca, a két szeme kidülledt ijedtében és Sanyi manó rettentően elkezdett remegni. És amint remegett, a keze ide-oda rázódtott és a kupak egyszerre csak nagy robajjal lezuhant.

- Vigyázz, az Istenért! - kiáltott az üstfoltozó; de többet nem mondhatott, mert lezuhant a létráról a földre és a kupak rázuhant a fejebubjára.

De Sanyi manó nem nevetett rajta, úgy, mint az előbb az üstfoltozó. Biz ő nem nevetett! Ott ült a létra tetején és keservesen sirt; és a könnyei nagy cseppekben potyogtak alá az üstfoltozóra.

Az üstfoltozó borzasztó dühös volt Sanyi manóra, mert ráejtette a kéménykupakot. Hiába volt ugyanis a hátán a nagy zsák, az üstfoltozó mégis össze-vissza zuzta magát.

De mikor érezte Sanyi manónak a könnyeit és látta, milyen nagy a kis manó szomorusága, egyszerre elpárolgott a haragja és így szólt:

- Ugyan miért sirsz-risz olyan keservesen, szegény kis Sanyi barátom?

- Jaj, jaj! - sopánkodott Sanyi manó. - Sohasem helyezhetjük vissza a kupakot a helyére, mert egy rettenetes nagy almafa nőtt ki a kéményemből és úgy szétterjesztette az ágait, hogy már-már az egész tetőt elborította!

- Ez lehetetlen! - szólt az üstfoltozó. - Soha életemben nem láttam még olyan almafát, amely kéményen nőtt ki, pedig én jóval hosszabb ideje élek már itt e földön, mint te!

És bár össze-vissza zuzta magát, mégis felmászott harmadszor is a létrán.

És látta, hogy a szörnyű história való igaz, mert Sanyi manó kéményéből csakugyan egy almafa ágai nyultak ki és az ágak tele voltak kerek, zöld és érett almával.

És az ágak pillanatról-pillanatra vastagabbak és hosszabbak lettek és egyre jobban elborították az egész háztetőt.

- Ez csakugyan szörnyű látvány, Sanyi barátom, - szólt az üstfoltozó; - de ha már nem tehetjük vissza a helyére a kupakot, hát menjünk be legalább a házikódba és nézzük meg, mi történt odabent.

Lemásztak hát a létráról és bementek Sanyi manónak a házába; és először is azt látták, hogy az alma, amelyet Sanyi manó a tüzre tett, hogy megsüsse, akkorára megdagadt, mint egy uri tök és gyökereket vert keresztül Sanyi manónak a rostélyán és kioltotta a tüzet; egyszersmind vastag törzset bocsátott ki magából fölfelé a kéményen keresztül és az almafa törzse szakadatlanul vastagodott, mialatt nézték.

- Szent Isten! - kiáltott Sanyi manó zokogva; - ez az a rettenetes alma, amelyet elhoztam Huhu varázslónak a gyümölcsös kertjéből és a tüzre tettem, hogy megsüljön! Ebből nőtt ki az almafa! Ez bujt keresztül a kéményemen és ez borította el a házam tetejét! Mit csináljak, mit csináljak, hogy megint alma legyen belőle?

- Biz ez szomorú história, - szólt az üstfoltozó; - de hát én nem tudom, mit kell csinálni vele. Különbösen haza is kell már sietnem, mert későn van és el kell mennem még a piacra is, hogy eladjam a holmimat. Most már bizonyos, hogy szép kis házad nemsokára össze fog roskadni.

Igy szólván, elsietett.

Sanyi manó pedig ott állt szép kis kunyhójában és a könnyei nagy cseppekben görögtek végig az arcán.

Mert nem akarta, hogy szép kis háza összeroskadjon; de látta, hogy össze fog roskadni, ha az almafa tovább növekszik, és nem tudta, mitévő legyen, hogy ennek elejét vegye.

Sirt-ritt, mig egyszerre csak nagyot nem roppant a kéménye.

Sanyi manó erre halálsápadt lett rémületében; aztán kapta magát és oly gyorsan, ahogy csak tudott, elrepült Huhu varázslónak a házához.

Huhu ott ült a tűz mellett és egy nagy könyvből olvasott.

Mikor látta, hogy a szegény Sanyi manó nyomoruságos állapotban betoppan hozzá, hogy hegyes sipkája félre van csuszva a fején, zöld köténye csupa korom és az arca csupa köny, Huhu varázsló egy szót sem szólt.

Sanyi manó pedig megállt a konyha közepén és sirt és zokogva így kiáltott:

- Kedves Huhu, mondd meg, kérlek, mit kell csinálni olyan almával, amely rohamosan almafává növekszik?

De Huhu varázsló egy szót sem szólt, hanem tovább olvasott nagy könyvéből.

És Sanyi manó közelebb lépett Huhu varázslóhoz és szomorúan ránézett és így kiáltott:

- Mit kell csinálni az almával, hogy megint alma legyen belőle?

De Huhu varázsló tovább olvasott és föl sem nézett nagy könyvéből.

- Nem akarom, hogy szép kis házam összeroskadjon, - zokogott Sanyi manó és megállt a helyén, várva, hogy Huhu varázsló feleljen neki valamit.

De Huhu varázsló úgy tett, mintha észre sem venné Sanyi manót, hanem nyugodtan tovább olvasott.

Sanyi manó erre, még nagyobb könyeket potyogtatva, így szólt:

- Óh, kedves Huhu, igaz, hogy elvittem kölcsön a létrádat, anélkül, hogy megkérdeztelek volna, elvihetem-e, és igaz, hogy elvittem az almádat is, amelyet a fán hagytál; de légy szives és segíts rajtam, hogy eltávolíthassam azt a rettenetes almafát szép kis házamból! Mert attól félek, hogy a fa kidönti a házamat.

Huhu varázsló erre fölállt a székéről, kiment a pajtájába, kihuzott onnan egy másik létrát és egy szót sem szólva, megindult keresztül a mezőségen és magával vitte a létráját is.

Sanyi manó pedig nem sirt tovább és nem is kérdezett többé semmit, hanem szótlanul nyomon követte Huhu varázslót.

Huhu varázsló megérkezett végül Sanyi manó kis házához, az üstfoltozók fájának a közelében.

Ott aztán neki támasztotta a magával hozott létrát a falnak; aztán felkapta a kéménykupakot, fölvitte magával a létrán, minden nehézség nélkül, és visszatette a tetőn a régi helyére.

És ime! nyoma sem látszott többé a tetőn semmiféle almafának.

Azután bement Huhu varázsló Sanyi manónak a szép kis házába és fölemelte az almát, amely puhára sült már a tűzön és beletette a zsebébe.

És az alma nem volt többé akkora, mint egy uritök és nem volt többé sem gyökere, sem törzse. Rendes alma volt megint, csak a héját piritotta meg a tűz melege.

Huhu varázsló ezután fölkapta mind a két létráját, egy-egy kezével egyet; és fölnézett a kéményre, hogy lássa, ott van-e rajta a rendes helyén a kupak.

És fölnézett a kéményre Sanyi manó is. És ime! a kéménykupak ott állt a helyén olyan szilárdan, mint azelőtt!

Huhu varázsló azután ránézett Sanyi manóra. És mosolyogva így szólt:

- Látod, Sanyi barátom, ha legközelebb megint létrára lesz szükséged, hogy felmászhas rajta a házad tetejére, okosabb lesz, ha hozzám jössz és tőlem kérsz kölcsön létrát. Akkor majd nem olyan létrát fogsz kapni, amely arra való csak, hogy almáknak támasszuk neki és hogy minden almából almafát csináljon, - ha az alma nem a te almád!

Igy szólván, elsétált, vállán cipelve magával mind a két létráját; és zsebében az alma lityegett, lötyögött, amint Huhu varázsló tovább baktatott.

De Sanyi manó felnézett a kéménykupakra, azután lenézett a földre és az arca fülig vörösödött, mert eszébe jutott Huhu varázslónak az almája és a létrája.

Sanyi manó csintalankodása.

Egyszer, mikor Sanyi manó, hóna alá csapva söprűjét, ide-oda röpdösött a mezőn, meglátta Misit, a vargainast, aki feszesen baktatott előre és nem nézett sem jobbra, sem balra. Misinek egy darab deszka volt a fején és a deszkán egy csomó cipő volt, amelyet haza kellett szállítania a cipők tulajdonosainak, mert a foltozó varga szerette, ha mindenki látja, milyen sok cipőt küldenek hozzá foltozásra. Misi óvatosan lépkedett, ahogy csak telt tőle, hogy föl ne fordítsa a deszkát a fején.

Ment, mendegélt, amíg a tövisbokorhoz nem ért, amely ott van Huhu varázsló ajtajának a közelében. Ekkor röppent arra Sanyi manó. Elbujt rögtön a tövisbokor mögé és kidugta a bokor mögül a söprűjét; és a vargainas megbotlott a söprűben, elesett, és a deszkaszál lezuhant a fejről. És a sok cipő mind belepottyant a tövisbokorba.

Sanyi manó erre kimászott a buvóhelyéről és hazarepült és nevetett, mert azt hitte, hogy soha életében nem látott még oly furcsaságot, mint amilyen furcsa a vargainas volt, mikor ijedtében elmeresztette a szemét és a haja telisedteli volt tüskével.

De a vargainas bizony nem nevetett, mert a haja kócos lett és az arca csupa karmolás volt és a sok cipő mind lepottyant a fejről. Leguggolt és kezdte keresni a cipőket, hogy haza vihesse őket. És amit megtalált, visszarakta a deszkára; és végül azt látta, hogy egyik darab cipője hiányzik. És ez a cipő Anikóé volt, a libapásztorleánykéé, aki az egyik cipőjét elküldte a vargához foltoztatni.

Misi megszámolta újra a cipőket, de a libapásztorleányka cipője nem volt meg; újra keresni kezdte hát, de mindhiába; végül utnak indult és sirt-ritt, mert ezuttal esett meg vele először, hogy elveszített valamit, és azt sem tudta, hogy a libapásztorleányka mit fog csinálni az egyik cipője nélkül.

Mikor Huhu varázslónak a háza mellett haladt el, Huhu kinézett az ablakán és így kiáltott:

- Miért sírsz, Misi barátom?

- Óh, jaj! - sópánkodott Misi, - azért sírok, mert úgy megbotlottam, hogy beleestem a tövisbokorba; a sok cipő mind lepottyant a fejemről és bár mindenütt kerestem, sehol sem találok a libapásztorleányka egyik cipőjét. Már most mit fog csinálni a libapásztorleányka az egyik cipője nélkül?

- Nem lehet meg nélküle, - szólt Huhu varázsló. Azután kilépett a házából és elment a vargainassal a tövisbokorhoz, ahol éles szemével csakhamar megtalálta Anikónak a cipőjét, amely elrejtőzött volt a bokor tövében.

Misi odáig volt örömeben és el akart rohanni, de Huhu látta, amint Sanyi manó, hóna alá kapva a söprűjét, arra repült, és látta, hogy egy túske van beleakadva Sanyi manónak a kötényébe. Huhu varázsló erre sugott valamit a libapásztorleányka cipőjének, és a kis cipő erre elmondta Huhunak, hogy Sanyi manó hogyan csintalankodott Misivel.

Huhu varázsló erre bűbájosságot bocsátott bele a libapásztorleányka kis cipőjébe és a bűbájosság a tüskékre vonatkozott. Csakhogy erről nem mondhatok el előre semmi egyebet. Azután odaadta a cipőt Misinek, aki megköszönte Huhu varázslónak a szivességét és azután elszaladt a dolga után.

A libapásztorleányka egy kövön ült a réten és legeltette libanyáját. És nagyon el volt fáradva, mert nagyon régóta várta már a cipőjét és természetesen az egyik cipője nélkül nem mehetett haza a kunyhójába.

Mikor megpillantotta a vargainast, rákiáltott:

- Jaj, jaj, Misi, hol maradtál ilyen sokáig? Most már nem kapok otthon vacsorát!

De Misi elmondta neki, hogyan botlott meg és hogyan ejtette bele a cipőket a tövisbokorba. És a libapásztorleányka, mikor meghallotta ezt a szomorú históriát, nem szidta tovább a vargainast.

- Gyorsan, gyorsan, libuskáim, - sürgette a libáit. - Ideje, hogy hazasiessünk!

Azután felhuzta a cipőjét és megindult hazafelé, a libanyája után, a réten keresztül.

A fele úton lehetett, mikor valami nagyot nyekkent a cipőjében: nyek, nyek! - úgy, hogy Anikó nagyot ugrott ijedtében.

- Istenem, mi lehet ez vajjon? - kiáltott Anikó, és megálltak vele együtt a libái is.

A kérdésre egy hang a cipőjéből ezt felelte:

- Én vagyok a túskevarázs, amelyet Huhu varázsló tett bele a cipődbe. És Huhu rám parancsolt, hogy mondjam meg neked, hogy nem kell hazamenned vacsora nélkül, mert Sanyi manó kitett egy tál levest számodra az ajtaja elé.

- Ez szép mese, - szólt Anikó; - csak hogy igaz-e?

És a libák mind ezt kiáltották:

- Igaz-e? Igaz-e?

De a túskevarázs egy szót sem szólt többet; nem is nyekegett, hanem néma maradt.

A libapásztorleányka erre Sanyi manó háza elé terelte a libáit, az üstfoltozók fája közelébe; és ime, Sanyi manó házában az ajtaja előtt csakugyan ott volt kitéve egy tál leves.

- No, ugye megmondtam? - kiáltott a túskevarázs.

A libapásztorleányka erre felkapta a tálát és nagy örömmel hazavitte; de azt nem tudta, hogy a tál leves Sanyi manónak a vacsorája volt, amelyet azért tett ki az ajtaja elé, hogy kihüljön.

A libapásztorleányka megette a levest és azután lefeküdt. És mihelyt mélyen aludt, a cipő, amelyet a varga megfoltozott, kísétált az ajtón, amely mindig nyitva szokott lenni és besétált a pajtába, ahol a libák voltak. Ott várt egy kicsit és a varázs, amely benne volt, nyekkent benne: nyek, nyek! - és a libák mind hallották a nyekegését.

És a fehér libák kiabálni kezdtek:

- Ki van odakünn? Ki susog az ajtó előtt?

És a túskevarázs nyomban válaszolt:

- A túskevarázs vagyok, amelyet Huhu varázsló beledugott a libapásztorleányka cipőjébe. Éjszaka sétálni járok. Ha van kedvetek velem sétálni, szívesen vezetek benneteket.

A fehér libák erre összedugták a fejüket és mind azt kiáltották:

- Mind elmegyünk sétálni veled!

És a libapásztorleányka cipője megindult keresztül a réten; ide sétált, oda sétált és a libák hosszú sorban mindenütt a nyomában totyogtak, röpdöstek.

Végül megérkezett a sétálócsapat a tövisbokorhoz, amely közel van Huhu varázslónak a házához. A túskevarázs nagyot nyekkent és a libák mind megálltak, hogy hallgassák, mit fog mondani a túskevarázs.

És a túskevarázs megszólalt:

- Én vagyok a túskevarázs, amelyet Huhu varázsló beledugott a libapásztorleányka cipőjébe. Most bujócskát fogok játszani. Akinek kedve van bujócskát játszani velem, az szedjen össze két darab tüskét a tövisbokorról és rejtse a szárnya alá.

És a fehér libák mind ezt kiáltották:

- Játsszunk bujócskát!

És mindegyik fehér liba összeszedett két darab tüskét a tövisbokorról és a szárnya alá rejtette.

- Most pompásan fogunk mulatni! - szolt a túskevarázs; és a libapásztorleányka cipője megindult futva a réten keresztül. És a libák hosszú sorban utána eredtek, a fejüket lefelé tartva, a farkukat fölfelé tartva és a szárnyuk alatt két-két tüskével.

A rohanó csapat megérkezett végül Sanyi manónak a házához, amely az üstfoltozók fájának a közelében van. A libapásztorleányka cipője megállt az ajtó előtt és hallgatózott. És miután hallgatózott egy darabig, hallotta, hogy Sanyi manó horkol, és tudta, hogy Sanyi manó mélyen elaludt, miután belefáradt vacsorájának a keresésébe.

Ekkor a túskevarázs nagyot nyekkent és a fehér libák figyeltek, hogy mit fog mondani. És a túskevarázs ezt mondta:

- Itt kell eldugni a tüskéket, amiket a fehér libák a szárnyuk alá rejtettek. És olyan gondosan el kell rejteni a tüskéket, hogy csak Sanyi manó találhassa meg őket.

Ezután újra nyekegett a túskevarázs: nyek, nyek! - és erre Sanyi manó kis házának az ajtaja magától kinyílt; és a kinyílt ajtón betódultak a fehér libák, gyorsan, gyorsan, óvatosan, a szárnyuk alá rejtett tüskékkel. És odabent elkezdtek keresni a helyeket, ahová úgy eldughatják a tüskéket, hogy csak Sanyi manó találhassa meg őket.

A libapásztorleányka cipője pedig leült Sanyi manónak az ágya mellé és ott várakozott, hogy figyelmeztethesse a fehér libákat, ha a kis manó felébredne.

Két liba Sanyi manó éléskamrájának a fazekaiba dugta bele a tüskéit, kettő a lisztes zsákjába és kettő a kályhájába. És egyik liba Sanyi manó söprűjének a szálai közé dugta bele a tüskéit, egy másik pedig egy-egy tüskét dugott bele Sanyi manó kötényének mindegyik zsebébe és tüskéket dugott a cipőjébe is. Egy harmadik liba tüskéket kötött hozzá Sanyi manó hegyes sipkájához, egy negyedik pedig ágya mellé rakta le a tüskéket. De a legmerészebb az utolsó liba volt, mert az egyik tüskéjét Sanyi manónak a vánkosa alá, a másik tüskéjét pedig Sanyi manónak a lepedője alá dugta.

Sanyi manó erre felhorkant és ébredezni kezdett; de a libapásztorleányka cipője elkiáltotta magát; - Gyorsan, gyorsan! - és azután leszaladt a lépcsőn, kiszaladt az ajtón és keresztülzaladt a réten, és a fehér libák mind utána iramodtak, amilyen gyorsan csak tudtak. És szaladtak, szaladtak, szaladtak, amíg baj nélkül haza nem értek, egytől egyig a libapásztorleányka szobájába; és senkisémet sejtette volna, hogy a cipő sétálni volt.

Sanyi manó csak lassan ébredezett ekközben és még az utolsó szaladó libának a farkát sem látta. Körülnézett szobájában, hogy megtudja, ugyan mi ébresztette fel, de nem látott semmit. Azt gondolta hát, hogy tovább fog aludni és lecsukta a szemét; de akárhogy forgolódott az ágyában, sehogysem tudta helyét találni. És pedig azért nem, mert a lepedője alatt ott volt eldugva egy túske és ez folyton-folyvást csipdeste és szurdalta Sanyi manót.

Végül nagynehezen mégis csak elaludt Sanyi manó. És ekkor álmodott, álmodott, álmodott és folyton tüskékről álmodott, hogy úgy hullt a túske az egész rétre, mint a záporosó és mialatt

hullt, egyre nagyobb lett minden szál tüske. És azért álmolta ezt Sanyi manó, mert a párnája alatt el volt dugva egy tüske és ez a tüske folyton-folyvást rugdalódzott.

Reggel Sanyi manó nagyon korán felébredt és úgy megörült annak, hogy az álma véget ért, hogy egyszerre felugrott az ágyából. Hát erre először is az esett meg vele, hogy belelépett az ágya mellett két tüskébe és a tüskék nyekegni kezdtek: nyek, nyek, nyek!

- Szent Isten! - kiáltott Sanyi manó. - Hát ez mi lehet vajjon?

Azután keresgélt, kutatott és végül megtalálta a padlón a két szál tüskét.

Sanyi manó borzasztóan elképedt.

- Igazán szeretném tudni, - kiáltotta, - hogyan kerültek ide ezek a szörnyű tüskék az én kis házamba?

És gyorsan felöltözött és leszaladt a lépcsőn.

És amint szaladt, valami nyekegett a cipőjében: nyek, nyek, nyek! - úgy hogy Sanyi manó majdnem elvágódott ijedtében.

Azután megvizsgálta mi az és mindegyik cipőjében egy-egy szál tüskét talált. Erre aztán még jobban megrémült.

De aztán föltette a lábasát, hogy levest főzzön magának; és a lisztes-zsákhoz lépett, hogy egy kis lisztet vegyen ki belőle. És mikor belenyult a zsákba, a két tüske, amely a zsákban volt, nagyot nyekkent: nyek, nyek, nyek!

Sanyi manó azt gondolta, hogy az egész zsák tele van tüskével; ott hagyta hát a zsákot és liszt helyett egy pástétomot akart betenni a kályhája sütőjébe. De mikor kinyitotta a kályha ajtaját, két tüske ugrott ki belőle nagyot nyekkenve, mert a tűz melege alaposan megpörkölte már őket.

Sanyi manó erre keservesen sirva fakadt és a zsebébe nyult, hogy elővegye a zsebkendőjét, de ott is tüskét talált. Felkapta erre a sapkáját, hogy elmenjen hazulról. Hát a sapkájához is oda volt kötve két szál tüske.

- Jaj, jaj! - sopánkodott keservesen Sanyi manó. - Kis házikóm telisedteli van tüskével! Valaki szörnyüségesen megréfált! Csak azt szeretném tudni, mit követtem el, hogy így meg kell érte bünhődnöm?

És megállt a konyhája közepén és sirt-ritt keservesen.

És egyszerre csak a sarokban megszólalt a söprüje:

- Beszéltem a tüskékkel, amik ide vannak dugva a sörtéim közé; és a tüskék azt mondták, hogy legkönnyebben úgy szabadul az ember a tüskéktől, ha nem szabadít rá tüskéket másokra; és legkönnyebben úgy tartja távol magától az ember a tüskéket, ha tartózkodik a tövisbokortól.

Igy szólván, elhallgatott a söprü. És Sanyi manónak eszébe jutott Misi, a vargainas, aki egy szál deszkán egy csomó cipőt cipelt a fején.

A zsiráf nyaka.

Hajdanában danában, amikor állatok éltek még csak a földön, a nagy elefánt együtt élt az árnyas erdőségekben a többi állattal. És a többi állat mind nagyon félt a nagy elefánttól, mert a nagy elefánt esetlen és udvariatlan állat volt. A nagy elefántnak az volt a szokása, hogy egyszer csak kapta magát és megharagudott valakire. És ilyenkor elkezdte kergetni ezt a valakit és birkózni akart vele. És nagyon sokszor támadt ilyen kedve és mialatt kergetett valakit, gonoszul nevetett magában.

Igy aztán a többi állat mind azon törte magát, hogy kedvében járjon a nagy elefántnak és valahányszor meglátták a nagy elefántot, mindig arra kérték, hogy ne haragudjék rájuk és bocsásson meg nekik. Ilyenkor aztán a nagy elefánt leült és mosolygásra csucsortította a száját és arról kezdett beszélni a többi állatnak, hogy ő milyen kedves és milyen szép isten teremtése, ellenben a többiek egytől egyig milyen csufak és neveletlenek. Azután meglóbálta az ormányát és hangosan rárivallt a többi állatra, hogy miért oly ostobák és miért nem iparkodnak azon, hogy épp oly bátrak, épp oly kedvesek és épp oly szépek legyenek, mint ő.

Erre aztán a többi állat mind remegni kezdett ijedtében és arra kérte a nagy elefántot, hogy ne haragudjék rájuk és bocsásson meg nekik...

Egy szép napon egyszerre csak kapta magát a nagy elefánt, és megharagudott a sárga zsiráfra, mert a sárga zsiráf egy kis házban éldegélt elvonulva, kívül az erdőségeken. És a nagy elefánt elindult arra a helyre, ahol a sárga zsiráf éldegélt.

De a suhanó antilóp véletlenül megtudta, hogy a nagy elefánt hová indult. Fölkerekedett hát ő is, keresztül az árnyas erdőségeken, és utrakelt, hogy idejekorán figyelmeztesse a sárga zsiráfot a nagy elefánt érkezésére.

És a suhanó antilópnak az volt a legkedvesebb szórakozása, hogy suhanjon-repüljön tüskönbokron át és jókedvűen nevetett magában, miközben suhant-repült.

A sárga zsiráf azonban nem olyan volt, mint manapság a sárga zsiráfok, mert nem volt hosszú, nagy nyaka, hanem rövid kis nyaka volt neki is csupán, mint a többi állatnak.

És a suhanó antilóp sokkal gyorsabban szaladt, mint a nagy elefánt; de azért hallotta, hogy a nagy elefánt ott dübörög a háta mögött keresztül az árnyas erdőségeken, és amikor hallotta ezt, a suhanó antilóp egyre gyorsabban suhant-repült. És suhant-repült, suhant-repült egyre, amíg meg nem érkezett a sárga zsiráf otthonához. Ott megállt és leült a ház előtti pázsitos tisztáson, hogy kifújja magát. És a sárga zsiráf hallotta, hogy a suhanó antilóp ott lelkendezik a háza ajtaja előtt, kidugta hát a fejét házának egyik ablakán és megkérdezte a suhanó antilóptól, hogy mit akar és vajjon nem akar-e talán egy pohár vizet?

De a suhanó antilóp nagy lelkendezésében egy szót sem tudott még szólani, csak az arcát fintorgatta rettenetesen, úgy, hogy a sárga zsiráf nagyon ideges lett. Behúzta a fejét az ablakból, becsapta az ablakot, visszavonult egyik hátsó szobájába és leült ott.

És a suhanó antilóp, mihelyt kifújta magát, nemsokára odament az ajtóhoz, nagyot kiáltott és arra kérte a sárga zsiráfot, hogy jöjjön ki a házából és beszéljen vele. A sárga zsiráf erre kinyitotta egy kicsit az ajtaját és kidugta a fejét, hogy lássa, fintorgatja-e még az arcát a suhanó antilóp. De a suhanó antilóp nem fintorgatta már az arcát, és a sárga zsiráf erre kijött a házából, kezét szorított a suhanó antilóppal és megkérdezte tőle, észrevette-e, milyen nagy eső volt az elmúlt éjszaka.

De a suhanó antilóp nagyon izgatott volt, nagyot kiáltott és elmondta, hogy a nagy elefánt egyszerre csak kapta magát és nagyon megharagudott a sárga zsiráfra és most dübörögve közeledik az árnyas erdőségeken keresztül, hogy birkózzék a sárga zsiráffal.

A sárga zsiráf arca erre nagyon elsápadt. Becsapta az ajtót, felszaladt a lépcsőn, két lépcsőfokot lépve egyszerre, bebujt a hálószobájába az ágy alá és nagyon remegett.

Mert a sárga zsiráf nagyon ideges teremtés volt és sokkal jobban szeretett sétálgatni a zöldelő réteken és sokkal jobban szerette lecsipkedni a gölyahír virágait, mint birkózni másokkal.

És a nagy elefánt esetlenkedéseit egy csöppet sem szerette. Lecsukta hát mind a két szemét nagyon erősen, nyalogatni kezdte az ajkát a nyelvével és remegett minden ízében.

És a suhanó antilóp hallgatódzott és hallotta, hogy a nagy elefánt dübörögve közeledik az árnyas erdőségeken keresztül. Mikor már nagyon közéről hallotta a nagy elefántot, kapta magát és elszaladt és szaladt, szaladt, amíg ki nem fogyott a lélekzete.

Akkor azután óvatosan elbujt egy nagy bokor mögé és föltette magában, hogy várakozni fog türelmesen, amíg meg nem tudja, mi történik a sárga zsiráffal és a nagy elefánttal. És nagy izgatottságában hangosan elnevette magát.

Nemsokára dübörögve megérkezett a sárga zsiráf házának ajtaja elé a nagy elefánt, s mint-hogy neki is kifogyott a lélekzete, leült a ház előtti pázsitos tisztásra és pihent egyet. És a sárga zsiráf odafönt az emeleten hallotta, hogy a nagy elefánt ott pihen a háza előtt és remegett, remegett és még jobban bebujt az ágya alá.

A nagy elefánt, mikor kifujta magát, feltápázkodott és kopogott az ajtón és nagyot kiáltott és azt kiáltotta, hogy látni akarja a sárga zsiráfot. De a sárga zsiráf egy szót sem szólt, csak remegett magában az ágy alatt és abban reménykedett, hogy a nagy elefánt nem fogja megtalálni őt. És a nagy elefánt nemsokára beleunt abba, hogy az ajtón dörömbölgjön hasztalanul, belökte hát az ajtót és bement a házba. Ott aztán keresni kezdte a sárga zsiráfot. És kereste az emeleten és kereste a földszinten és kereste a padláson és kereste a pincében és kereste a konyhában és kereste a szenes kamrában és nem találta meg seholsem. Erre aztán nagyon megharagudott és egyre nagyobb vágya támadt, hogy birkózzék a sárga zsiráffal. És kiment a ház elé és leült a pázsitos tisztásra, hogy gondolkozzék.

És mialatt a nagy elefánt gondolkozott és törte a fejét azon, hogy mitévő legyen, a sárga zsiráf ott reszketett magában az ágy alatt.

És a nagy elefánt egyre törte a fejét és fel s alá járt a pázsitos tisztáson, de sehogysem tudta kitalálni, hogy hol lehet a sárga zsiráf. És mennél tovább törte a fejét, annál haragosabb és dühösebb lett.

Egyszerre csak az jutott eszébe, hogy nagyon ravasz és agyafurt lesz és meghuzta a házajtó csengőjét nagyon nyugodtan és elkiáltotta magát édeskés hangon:

- Itt a tejes.

És azt akarta elhíttetni a sárga zsiráffal, hogy ő a tejes ember.

De a sárga zsiráf úgy tett, mintha semmit sem hallott volna és tovább remegett magában az ágy alatt.

És a nagy elefánt tovább rángatta a csengetyüt és tovább kiáltozott, hogy itt a tejes, míg végül olyannyira dühbe gurult, hogy kiáltani sem tudott már többé.

Ekkor aztán megint leült a ház előtt a pázsitos tisztásra és tovább törte a fejét.

Nemsokára arra ment véletlenül az ólalkodó farkas és mikor meglátta a nagy elefántot, hogy ott ül a pázsitos tisztáson, nagyon megijedt és arra kérte a nagy elefántot, hogy ne haragudjék rá és bocsásson meg neki. Erre aztán a nagy elefánt nem kívánt birkózni az ólalkodó farkassal, hanem felnézett rá és rákiáltott, hogy álljon meg, mert beszélni akar vele. Az ólalkodó farkas erre azonnymában leült a dáiák közé és azt szerette volna legjobban, ha balszerencséje közelébe sem hozta volna őt a nagy elefántnak.

A nagy elefánt pedig elmondta neki töviről hegyire, hogyan kereste hasztalanul a sárga zsiráfot. És az ólalkodó farkas ezenközben nagyon idegesen ült a helyén és könybe borult a szeme.

Miután mindent elmondott töviről hegyire, a nagy elefánt így szólt:

- Már most azt mondd meg, ólalkodó farkas, hogy mitévő legyek? Mert bizonyos vagyok benne, hogy a sárga zsiráf itt rejtőzködik valahol!

Az ólalkodó farkas lecsukta mind a két szemét és megpróbált gondolkozni. Azután így szólt:

- Nagy elefánt, mit gondolsz, ha bemennél a házba és nyájasan mosolyognál és kiáltanál és azt mondanád, hogy cukrot hoztál és kókuszdiót a sárga zsiráfnak, mit gondolsz, nem bujna elő a sárga zsiráf?

A nagy elefánt erre nagyon megörült és így szólt:

- Bemegyek és megteszem, amit mondtál, de te, ólalkodó farkas, maradj itt, amíg vissza nem jövök, mert különben hajszolni foglak az árnyas erdőségekben.

Az ólalkodó farkas erre ott maradt ülve a dáiák között és nagyon ideges volt.

A sárga zsiráf pedig nagyon remegett magában az ágy alatt, mert hallotta szóról-szóra, mit mondott az ólalkodó farkas a cukorról és a kókuszdióról, mivelhogy a hálószoba ablaka nyitva volt.

És a nagy elefánt újra bement a házba és nyájasan mosolygott és jobbra-balra nézett és kiáltott és azt mondta, hogy cukrot hozott meg kókuszdiót a sárga zsiráfnak. De a sárga zsiráf úgy tett, mintha semmit sem hallott volna és tovább reszketett magában az ágy alatt.

A nagy elefánt pedig tovább járt-kelt, mosolyogva és a cukrot emlegetve, amíg annyira dühbe nem gurult, hogy nem tudott már tovább mosolyogni. Erre aztán kiment megint a házból és elmondott mindent az ólalkodó farkasnak. És az ólalkodó farkas nagyon idegesen ült a dáiák között és törte a fejét más valamin. Végül így szólt:

- Nagy elefánt, ha bemennél valamennyi szobába és gyufaszálakat gyujtanál meg és kiáltanál és azt mondanád, hogy tűz van, mit gondolsz, nem bujna elő a sárga zsiráf?

A nagy elefánt nagyon megörült és így szólt:

- Bemegyek és megteszem, amit mondtál; de te, ólalkodó farkas, maradj itt, amíg vissza nem jövök.

És az ólalkodó farkas ott maradt ülve továbbra is a dáiák között és nagyon ideges volt. De a sárga zsiráf remegett magában az ágy alatt, mert szóról-szóra hallott mindent, amit az ólalkodó farkas a gyufaszálakról mondott.

A nagy elefánt pedig bement a házba, gyufaszálakat gyujtott meg minden szobában és kiáltozott, hogy tűz van; de a sárga zsiráf úgy tett, mintha semmit sem hallott volna és tovább remegett magában az ágy alatt.

És a nagy elefántnak nemsokára elfogyott a gyufája, visszament hát megint a pázsitos tisztásra és nagyon haragudott és ráparancsolt az ólálkodó farkasra, hogy most immár menjen be ő a házba és keresse meg ő maga a sárga zsiráfot.

Az ólálkodó farkas erre felállt a dáiák közül és bement a házba. És nézett-nézett mindenfelé és addig nézett mindenfelé, míg végül benézett az ágy alá is és látta, hogy a sárga zsiráf ott reszket magában az ágy alatt.

Nyomban az ablakhoz rohant és kikiáltott rajta és szólt a nagy elefántnak és a nagy elefánt berohant a házba, felrohant az emeletre és ide-oda lóbálta az ormányát és trombitált rajta.

És a hálósobában térdre ereszkedett és elkapta ormányával a sárga zsiráf két hátsó lábát és megpróbálta kihuzni az ágy alól a sárga zsiráfot. A sárga zsiráf kiáltott és arra kérte a nagy elefántot, hogy ne haragudjék és bocsásson meg neki; de a nagy elefánt csak huzta-huzta a sárga zsiráf két hátulsó lábát. Huzta, huzta, de sehogysem tudta kihuzni a sárga zsiráfot az ágy alól, mert a sárga zsiráf két kis szarva beleakadt az ágy vasrácsába és sehogysem engedett.

Az ólálkodó farkas pedig hanyatthomlok lerohant a lépcsőn és elvágatott a nagy árnyas erdőségekbe, de nagyon ideges volt és szakadatlanul hátratekintgetett, hogy lássa, nem jön-e utána a nagy elefánt.

De a nagy elefánt tovább huzta a sárga zsiráf két hátulsó lábát és bár nagyon kifogyott a lélezete és nagyon dühös volt, csak tovább huzta, huzta. És a sárga zsiráf két kis szarva beleakadt erősen az ágyba, és a sárga zsiráf nyaka kezdett megnyulni, mialatt a nagy elefánt huzta.

És az ólálkodó farkas, messze az árnyas erdőségekben szerette volna megtudni, mi történt.

A nagy elefánt pedig tovább huzta és rángatta a sárga zsiráf két hátulsó lábát, a sárga zsiráfnak pedig egyre jobban megnyult a nyaka.

Egyszerre csak a sárga zsiráf két kis szarva engedett, és a nagy elefánt hátra vágódott és keményen nekiütődött a kandalló párkányának. Erre eleresztette a sárga zsiráfot és alaposan megdörzsölte magát ott, ahol a kandallópárkány megütötte. A sárga zsiráf pedig kibujt az ágy alól és remegett és szerette volna megtudni, mi történt a nyakával.

És a nagy elefánt, mikor meglátta, hogy a sárga zsiráf feláll és reszket, és hogy a nyaka olyan hosszú, hogy a mennyezetig ér, nagyon megrettent; nem dörzsölte magát tovább ott, ahol a kandallópárkány megütötte, hanem így szólt magában:

- Ez semmiesetre sem lehet a sárga zsiráf, mert hiszen ennek az állatnak szörnyű hosszú a nyaka, holott a sárga zsiráfnak olyan rövid a nyaka, mint más istenteremtésének. Félek hát, mert soha életemben nem láttam még ilyen hosszú nyakat!

És a nagy elefánt kapta magát és lerohant a lépcsőn, három lépcsőfokot is lépve egyszerre, és elszaladt be az árnyas erdőségekbe. És az ólálkodó farkas látta szaladni a nagy elefántot és szerette volna megtudni, mitől szalad úgy a nagy elefánt.

De a sárga zsiráf remegve állt magában és mikor a tükörbe pillantott, nagyon elcsodálkozott a hosszú nyakán.

És jóideig csudálkozott magában, úgy, hogy szinte belekábult a feje; azután nagyot sóhajtott, kiment a házából és leült a háza mögött elterülő zöld mezőn és a gólyahir virágait csipegette és igyekezett megfélekedezni furcsa hosszú nyakáról.

De nagyon boldogtalan volt és sehogysem tudott belenyugodni a dologba.

És nemsokára visszatért a suhanó antilóp, hogy lássa, mi történt, mert találkozott a nagy elefánttal, aki dübörögve szaladt az árnyas erdőségben. Nagyon kíváncsi volt és mikor meg-

pillantotta a sárga zsiráf hosszú nyakát, nagyon elámult és izgatott lett és nagyot kiáltott és megkérdezte a sárga zsiráftól, mi lelte.

A sárga zsiráf erre elmondta neki, hogyan huzta őt a két hátsó lábánál fogva a nagy elefánt; és nagyon szomorú volt.

A suhanó antilóp pedig tágra meresztette a két szemét és így szólt:

- Ejnye, sárga zsiráf, hiszen a te hosszú nyakad igazán nagy és csodálatos dolog! Hiszen még a nagy elefánt is nagyot kiáltott félelmében, mikor meglátta, és még most is dübörögve rohan a nagy erdőségekben, hogy meneküljön előle! Ugyan hát miért sóhajtozol és miért szomorúkodol, mikor valamennyi állat között te vagy az egyedüli, aki meg tudod a nagy elefántot ijeszteni?

A sárga zsiráf erre nagyon megvigasztalódott és nagyon nyájasan mosolygott és azt kérdezte a suhanó antilóptól, nem akar-e egy pár ragyogó piros almát?

És a suhanó antilóp boldogan megnyalta az ajkát és azt mondta, hogy de bizony akar. A sárga zsiráf erre odament egy nagy almafához, kinyújtotta a hosszú nyakát és leszakította valamennyi ragyogó piros almáját még a fa tetejéről is.

És mosolygott magában és nagyon örült és nagyon jókedvű volt.

És azóta minden zsiráfnak hosszú nyaka van, de a zsiráfok manapság nem is élnek már házakban.

A nagy elefánt pedig azóta nagyon megjavult és nem haragszik meg soha másokra és nem is kerget már senkit az árnyas erdőségekben.

És valahányszor a sárga zsiráfnak virágos kedve támad, úgy, hogy alig fér a bőrébe örömeiben, elmegy megkeresni a nagy elefántot és lóbálni kezdi feléje a hosszú nyakát és kergeti végig az árnyas erdőségekben a nagy elefántot. És a nagy elefántnak ez bizony sehogy sincs inyére.

A sündisznó tüskéi.

Hajdanában, valamikor réges-régen, amikor éppen kezdődött a világ és csak fele annyi állat élt még, mint manapság, a föld minden teremtménye nagyon szerette egymást és egyikük sem próbálta megenni soha a másikat. És nagyon nyájasak voltak egymással, gyöngéden megveregették egymás hátát és kedveskedve énekeltek egymásnak. És valamennyien nagyon boldogok voltak.

És a sündisznónak akkor még nem volt olyan szép tüskés a háta, mint manapság, hanem gyapjas, pihés fehérség borította a hátát; és a többi állat nagyon szeretett odamenni hozzá és szerette simogatni, mert olyan puha pihés volt a háta. A sündisznó pedig ilyenkor hátrafordult, nyájasan rámosolygott a többiekre és megköszönte nekik, hogy simogatták. És a többiek, mikor elmentek, mind azt mondogatták egymásnak, milyen kedves kis teremtés a sündisznó.

És nemsokára újabb fajta állatok is termettek a földön és ezek is nagyon nyájasak voltak egymáshoz, és amikor kitapasztalták, milyen szép, puha pihés a sündisznó háta, ők is szerették megsimogatni és ők is azt mondogatták, milyen kedves kis teremtés a sündisznó.

A sündisznó pedig továbbra is nagyon szerette, ha simogatták; nem győzött hátrafordulni, mosolyogni a többiekre és nem győzte köszönni nekik, hogy simogatták.

Mert a sündisznó örült, ha róla beszéltek, és szívesen elhallgatta a többieket estétől reggelig és reggeltől estélig és nem fáradt bele.

Hallgatta is a többieket estétől reggelig és reggeltől estéig, és amikor nem volt mit hallgatnia, olyankor lefeküdt a hátára az árnyékban és visszaidézte emlékezetébe a sok kedves dolgot, amit a többiek róla beszéltek volt.

Egyszer aztán, mikor valamennyi állat nagyon kedves volt egymáshoz, megérkezett a nagy elefánt is. És a nagy elefánt vadonatuja állat volt, mert éppen abban a pillanatban termett a világra. És ott ült nyugodtan a hullámzó füben és nézte, hogy a többi állat milyen kedves egymáshoz.

A többi állat pedig, mikor meglátta, milyen nagy állat az elefánt, nagyon megijedt. Átszaladtak valamennyien a mezőség túlsó szélére, mert sehogy sem volt kedvükre a nagy elefánt és mind azt gondolták, hogy szívesebben lennének akárhol másutt, mint a nagy elefánt közelében.

Igy aztán a nagy elefánt ott ült a hullámzó füben és nézte-nézte, milyen kedvesek egymással az állatok. És ő is kedves akart lenni másokkal; de valahányszor fölkerelkedett és megindult feljök, a többiek mind átszaladtak a mezőség tulsó szélére, mert nem volt kedvükre a nagy elefánt, és valamennyien féltek tőle.

Végül aztán nagyon megharagudott a nagy elefánt, mert kedves akart lenni másokkal, és sehogysem volt inyére neki, hogy egészen egyedül hagyták. Feltápázkodott hát mind a négy lábára és elkezdett futni a többi állat után és utánok kiáltotta, hogy milyen illetlenek és utánok kiáltott sok más mindent is, ami eszébe jutott neki azért, mert kedves akart lenni hozzájuk és nem engedték meg neki, hogy kedves legyen. De a többi állat mind nagyon ügyes volt, és nagyon gyorsan futott, és valamennyi meg is menekült és sehogysem szívelhette egyikük sem a nagy elefántot.

A nagy elefántnak végül kifogyott már a lélekezete is. Leült hát megint a hullámzó fübe és szuszogott magában; és nemsokára, mikor megint tudott már lélekzeni, sirva fakadt, mert nagyon szomorú volt, hogy a többi állat mind elszaladt előle.

És a többi állat, mikor hallotta a nagy elefánt sirását, nagyon megsajnálta a nagy elefántot, mert soha életükben nem hallott még egyikük sem sirni senkit sem. A kéknguru, aki nagyon bátor volt, kijelentette végül, hogy odamegy a nagy elefánthoz és megvigasztalja. És a kéknguru, bár nagyon bátor és vakmerő volt, nagyon ideges is volt ám; de azért odament a nagy elefánthoz és megveregette a hátát és énekelt neki nyájasan. Csakhogy az éneke sokkal nyájasabb lett volna, ha a kéknguru nem lett volna annyira ideges.

És a nagy elefántnak nyomban elállt a sirása. És mikor a többi állat látta, hogy a nagy elefánt egészen kedves és nyugodt volt, mind oda sereglettek hozzá és nemsokára valamennyien összeszoktak és nagyon megszerették a nagy elefántot.

És a nagy elefánt csakhamar jól ismerte a többieket és a keresztnevükön szólította őket és megveregette a hátukat és énekelt nekik, épp úgy, mint a többiek.

És a sündisznó hátát jobban szerette simogatni, mint a többiekét, mert a sündisznó háta puha pihés volt. De a sündisznó se szerette a dolgot, mert a nagy elefánt lába nagy és esetlen volt és nagyon keményen szokta simogatni a sündisznót, aki remegett magában, mert a nagy elefánt simogatása nagyon fáj neki.

Igy aztán a sündisznó nem fordult hátra többé és nem mosolygott és nem köszönte meg a nagy elefántnak, hogy megsimogatta, hanem valahányszor meglátta közeledni a nagy elefántot, nagyon rosszkedvű lett és elbujt a hosszú, hullámzó fűben. De a nagy elefánt mindig ráakadt a sündisznóra, leült melléje, megsimogatta a hátát és kis nótákat énekelgetett neki hosszú, göndörödő ormányán keresztül. És a sündisznó egyre haragosabb lett; de a nagy elefánt úgy tett, mintha semmit sem venne észre és csak tovább simogatta a sündisznót, úgy, mint azelőtt.

És egyszer reggel nagyon korán felkelt a sündisznó, sokkal korábban, mint a nagy elefánt és gondolkozott és azon törte a fejét, hogyan szoktassa le a nagy elefántot arról, hogy nagy és esetlen lábával simogassa őt.

Gondolkozva ide-oda sétált a sündisznó a hosszú, hullámzó fűben. És egyszerre csak elhatározta, hogy elmegy a varázslóhoz és a varázslótól kér tanácsot.

És a varázsló nagyon okos varázsló volt és egy darázs-fészekben élt és nagyon szerette, ha a darázsok jóerősen megszurkálták.

Fölkerekedett hát a sündisznó és nagyot kiáltott és megmondta a varázslónak, hogy beszélni szeretne vele. És jó ideig várakoznia kellett a darázsok miatt. És a varázsló végül kimászott a darázs-fészekből és megdörzsölte a szemét, mert csak az imént ébredt föl és még nagyon álmos volt.

A sündisznó pedig elmondta neki a mondókáját a nagy elefánt nagy és esetlen lábairól. És a varázsló levette hosszú hálósipkáját és mélyen elgondolkozva megvakarta a fejét. És nagyon, de nagyon álmos volt.

Majd nemsokára így szólt:

- Rendben van, sündisznó ur; ha megvár itt, hozok majd magának olyan bűvös szert, hogy örökre lerázza a hátáról azt a nagy és esetlen elefántot.

És a varázsló nagyot ásitott és visszament a darázs-fészekbe és bemászott és keresett valamit a ládában, ahol a bűvös szereit tartotta. És nagyon, de nagyon álmos volt.

És nemsokára megint kimászott a darázs-fészekből és ott termett, megint a sündisznó előtt, és átadott neki egy kis palackot, amelyben valami sárgaszínű bűvös folyadék volt és nagyot ásitott és így szólt:

- Légy rajta, hogy a nagy és esetlen lábu nagy elefánt igya meg ezt a bűvös folyadékot, mert akkor mindörökre leráztad a hátadról.

De a sündisznó félt egy kicsit és az, amit a varázsló mondott neki arról, hogy mindörökre lerázza majd a hátáról a nagy elefántot, még jobban megijesztette.

És ránézett a sárga bűvös folyadékra a palackban és így szólt:

- Óh, varázsló ur, én nem akarom ám megölni a nagy elefántot, ha oly nagy és esetlen is, hogy fáj, amikor megsimogatja a hátamat.

A varázsló erre szájához emelte a kezét és akarva, nem akarva nagyot ásított, mert nagyon, de nagyon álmos volt és így felelt:

- A bűvös sárga folyadék nem fogja megölni az esetlen nagy elefántot, hanem meg fogja szalasztani; szaladni fog tőle tizenkét álló óráig és úgy el fog fáradni, hogy nem jön vissza többé. Látja, sündisznó ur, így fogja lerázni a hátáról ezt a nagy és esetlen elefántot mindörökre.

A sündisznó erre jókedvűen visszatért és belekeverte a sárga bűvös folyadékot a nagy elefánt levesébe, és a nagy elefánt nyugodtan megette a levesét, mert nagyon éhes volt.

És a nagy elefánt erre leült megint a sündisznó mellé és nyájasan mosolygott és megsimogatta a hátát nagy és esetlen lábával, szakasztott úgy, mint azelőtt szokta tenni.

És a sündisznó nagyon izgatott volt, és alig győzte már várni, hogy a nagy elefánt futásnak eredjen.

A nagy elefánt pedig nemsokára furcsa képet vágott és elkezdett lágyan énekelni hosszú és kunkorodó ormányán.

És a sündisznó szerette volna tudni, mikor ered már futásnak a nagy elefánt. De a nagy elefánt csak tovább énekelt hosszú és kunkorodó ormányán és egyre hangosabban és hangosabban énekelt, míg végül a többi állat nagy haragra lobbant és befogta a fülét, hogy ne hallja a nagy elefánt énekét.

És a sündisznó nem tudta, mi lesz, csak azt sejtette, hogy valami baj történt a bűvös sárga folyadékkal, amelyet az nap reggel kapott a varázslótól.

De a nagy elefánt még folyton énekelt és énekelt tizenkét álló óráig és nem hallgatott el egy szempillantásra sem.

És mindez azért volt így, mert a varázsló az énekre izgató bűvös folyadékból adott a sündisznónak a futásra izgató bűvös folyadék helyett, és a sündisznó az énekre izgató bűvös folyadékot tette bele a nagy elefánt levesébe!

És a nagy elefánt, miután tizenkét álló óráig énekelt, végül elhallgatott és a többi állat levette a kezét a füléről és úgy örült, hogy majd kibujt a bőréből.

De a sündisznónak nem volt semmi haszna a sárga bűvös folyadékból, mert a nagy elefánt továbbra is simogatta a hátát nagy és esetlen lábaival, és a sündisznó nagyon remegett magában, mert a nagy elefánt simogatása nagyon fáj neki.

Másnap reggel megint nagyon korán reggel fölkelt a sündisznó; meglátogatta a varázslót és elmondta neki, hogy a nagy elefánt mennyit énekelt, ellenben eszé ágában sem volt neki elszaladni. A varázsló aznap reggel nem volt olyan álmos, mert előtte való este véletlenül nagyon korán lefeküdt; így hát figyelmesen végighallgatta a sündisznót.

Azután kijelentette, hogy nagyon sajnálja, ami történt, mert valószínűleg összecserélte a bűvös folyadékokat. Azután megígérte, hogy kigondol majd valami mást a varázsló helyett, mert újra tévedhetne és újra rossz folyadékot adhatna a sündisznónak.

Visszament hát a darázfészekbe és gondolkozott.

Nemsokára, miután egy ideig alaposan törte a fejét, visszatért a sündisznóhoz és a kezében óvatosan egy nagy batyura való szép tüskés holmit hozott magával. Mintha egy csomó tüskés tollszár lett volna.

És a varázsló nagyon örült és nagyon büszke volt és mosolygott magában azon, hogy ő milyen okos és így szólt:

- Nos, sündisznó ur, engedje meg, hogy ezeket a szépséges tüskéket rárakhassam a maga puha pihés hátára. Így aztán, ha a nagy elefánt megint eljön és megsimogatja a hátát nagy és esetlen lábaival, a tüskék szurni fogják és megijed. És a szépséges tüskék úgy össze-vissza fogják szurkálni, hogy soha többé nem lesz kedve megsimogatni a maga hátát.

És a sündisznó összecsapta örömeiben a kezét és nyugodtan állt a helyén, mialatt a varázsló beleszurdolta a szépséges tüskéket a hátába, úgy hogy csupa tüske lett a háta. Azután megköszönte a varázslónak a szivességét.

A varázsló pedig nevetett és azt mondta, nagyon örül, hogy szolgálatára lehetett a sündisznónak, és kijelentette, hogy a szépséges tüskék többet érnek mindenféle varázsitalnál. Azután újra sajnálatát fejezte ki, hogy előtte való nap tévedésből rossz varázsfolyadékot adott neki.

És a sündisznó kijelentette, hogy nem baj, mivelhogy most annál alaposabban segített rajta. Azután kezet szoritottak és elbucsztak egymástól.

És a sündisznó visszament a többi állathoz. És a nagy elefánt rögtön odasietett hozzá és megakarta simogatni a hátát, de a tüskék alaposan megszurkálták a nagy elefánt nagy és esetlen lábait.

És a nagy elefánt keserveset kiáltott és naphosszat rázogatta a lábait.

És soha többé nem próbálta a sündisznót megsimogatni.

És azóta valamennyi sündisznónak szép tüskés a háta, és a tüskéi csunyául összeszurkálják a nagy és esetlen elefántot.

Miért sirt a mackó?

Egyszer éjszaka, mikor valamennyi játékbaba lefeküdt már, a mackó sirni kezdett. És nem magában sirdogált csendesen, hanem hangosan sirt-ritt, úgy hogy fölverte az egész szobát. Először a rongybaba ébredt föl és fölébresztette a többieket is, mert meggyújtotta a gázlámpát és hangosan elkiáltotta magát:

- Segítség!

Nem akarta megijeszteni a többieket, csak ő maga volt nagyon ideges.

Valamennyien fölébredtek, de mikor látták, hogy nem betörésről van szó, hanem csak a mackó sir, hát akkor a legtöbbször megint elaludt vagy megpróbált elaludni, mert a mackó nem hagyta abba a sirást.

A rongybaba is visszament az ágyába és ott borzongott magában.

De a mackó csak tovább sirt-ritt és amikor gondolkozni próbált rajta, hogy miért is sir, hát nem tudta sehogysem kitalálni és erre csak még jobban sirt, még jobban ritt.

A rongybaba pedig nemsokára rájött arra, hogy a borzongás semmit sem ér, fölkel hát megint az ágyából, magára kapta rózsaszínű pongyoláját és odament egyenesen a mackó mellé. Azután megkérdezte tőle jó hangosan, hogy ugyan miért csap ilyen lármát?

A fehér majom pedig mindezenközben megpróbált elaludni, de mindhiába.

Mikor a rongybaba kétszer-háromszor elismételte a kérdését, a mackó abbahagyta a sirást és helyette nagyokat sóhajtott.

- Tíz perc múlva, - szólt a mackó, - megint sirni fogok.

- Ostobaság! - szólt a rongybaba. - Dehogyan fogsz sirni!

- De igen, sirni fogok, - szólt a mackó határozottan.

- De hát miért sirsz? - kérdezte a rongybaba.

- Én is szeretném tudni, - szólt nagyot nyögve a mackó, - akkor mindjárt jobban lennék.

- Ebben igazad lehet, - szólt a rongybaba elgondolkozva.

A mackó az órájára nézett.

- Még hét perc, - szólt halkán.

- Lári-fári! - szólt a rongybaba, mintha nem is lett volna ideges teremtés ő maga is. - Ostobaság sirva fakadni, mikor azt sem tudod, hogy miért sirsz!

- Hiszen ha tudnám, hogy miért sirok, - szólt a mackó nagyot sóhajtván, - akkor talán abba tudnám hagyni.

- De hiszen abba hagytad, - szólt a rongybaba nagyon haragosan és visszament az ágyába és lefeküdt; de a rózsaszínű pongyoláját nem vetette le. Ugy érezte, hogy a mackó nemsokára csakugyan rákezd megint a sirására.

Egyszóval, a mackó sóhajtozva várakozott, a rongybaba pedig lefeküdt aludni.

Egy kis idő múlva a mackó zokogni kezdett és zokogott, zokogott egyre hangosabban, úgyhogy visszhangzott belé az egész szoba.

A rongybaba ezuttal nem gyujtotta meg a gázt és nem kiáltott segítségért; de nagyon haragudott, mert a rongybabák nagyon haragos természetűek, különösen, ha idegesek is.

A fehér majom le is mondott már az alvásról, felkelt az ágyából, megveregette a mackó hátát és összeráncolta a homlokát. De mindhiába, a mackó csak tovább sirt.

A rongybaba leült a padlóra és kezeibe temette az arcát.

- Borzasztó, - kiáltott. - Mit csináljunk?

A fehér majom haragosan nézett a rongybabára.

- Ez a kérdés! - szólt élesen. - De halljuk rá a feleletet is!

A rongybaba nagyon felháborodott rajta, hogy a fehér majom ilyen gorombán szólt hozzá. Felkelt a földről, leült az ágya szélére és rá sem nézett többet a fehér majomra.

A fehér majom nagyon megsajnálta, hogy így megsértette a rongybabát, mert igazán és őszintén vonzódott hozzá. Leült hát ő is melléje, az ágy szélére. De a rongybaba hátat fordított neki és nem akart tudomást venni róla.

És a fehér majom nagyon szomoruan kijelentette, hogy igazán sajnálja, hogy olyan goromba volt. A rongybaba erre félig megfordult és rápillantott a fehér majomra annak a szemének a szögletéből, amelyik közelebb volt a fehér majomhoz. És a fehér majom boldog volt, mert most már tudta, hogy a rongybaba meg fog bocsátani neki. És a rongybaba várt egy percre, azután egészen megfordult és ránézett mind a két szemével a fehér majomra. És a fehér majom újra kijelentette, hogy nagyon sajnálja, hogy goromba volt, és a rongybaba erre rámosolygott a fehér majomra.

Erre aztán a fehér majom megfogta a rongybaba kezét és így ültek ott egymás mellett a rongybaba ágyának a szélén.

De a mackó csak tovább sirt.

- Törjük a fejünket mind a ketten és találjuk ki, hogyan állithatjuk el a sirását, - szólt a rongybaba.

Erősen lecsukta a szemét és gondolkozott és törte a fejét, de nem jutott eszébe semmisem. A fehér majom pedig tágra nyitotta a szemét és a mennyezetre bámult és gondolkozott és törte a fejét, de semmisem jutott az eszébe.

És a rongybaba éppen kétségbe akart már esni, mikor a fehér majomnak egyszerre csak eszébe jutott valami. És ha ez a valami nem jutott volna eszébe, akkor a mackó talán még most is sirna.

Ez a valami a hintaló volt.

A hintaló nagyon okos ló volt; sok mindenhez értett és ő szokta megmondani a többieknek, ha esőre állt az idő, meg ha egér került az egérfogóba, meg sok más mindenféle hasznos tudnivalót. Így aztán a fehér majom meg a rongybaba fölkerelkedett; odamentek a hintalóhoz és megkérdezték tőle, mit tegyenek, hogy a mackó abbahagyja a sirást.

És a hintaló lehunyta mind a két szemét és elkezdte törni a fejét.

A fehérmajom és a rongybaba pedig leült és várt. És ezenközben a mackó szakadatlanul sirt. A fehér majom hozzávágott egy golyót, de a mumust találta el a mackó helyett és a mumus nagyon haragudott, mert tudta, hogy a fehér majom a mackóra célzott és őt csak tévedésből találta el.

De a hintaló végül nagyon lassan kinyitotta az egyik, azután a másik szemét és beszélni kezdett.

„Fehér majom, rongybaba,
A mackónak mi baja?
Addig mindig sirni fog,
Míg nem tudja, mért zokog.

De a sirást abba hagyja,
Mert az okát megtudhatja,
Hogyha előbb fölkapjátok
És azután ledobjátok.”

A hintalovak ugyanis mindig versben felelnek arra, amit kérdeznek tőlük.

- Köszönjük a jótanácsot, - szólt a rongybaba, mert nagyon udvarias teremtés volt, noha ideges volt.

A fehér majom nem szólt egy szót sem; azt gondolta, hogy fölösleges szólnia.

És a mackó ezenközben szakadatlanul sirt és a szőnyeg egészen átmedvesedett a sirásától, olyan bőven ömlöttek a mackó könnyei.

- Gyere, - szólt a rongybaba. - Kapjuk fel és dobjuk le a mackót!

Sem a rongybaba, sem a fehér majom nem szeretett semmitsem felkapni és ledobni. Minthogy azonban a hintaló azt mondta, hogy ezzel elállíthatják a mackó sirását, azt gondolták, hogy most az egyszor ennél okosabbat nem tehetnek.

Odamentek hát a mackóhoz és ránéztek, és a mackó keservesen sirt-ritt még mindig.

Siralmas látvány volt. A fehér majom megfogta a mackó lábát, a rongybaba pedig a fejét és felemelték a mackót és a mackó ezenközben szakadatlanul sirt. Azután a magasból ledobták a földre. A mackó nagyot zuhanva lepottyant és a rongybaba elfelejtette félrekapni a lábát az utból és ez nagy ostobaság volt tőle, mert a mackó egyenesen rázuhant a rongybaba lábára.

De azért nyomban abba hagyta a sirást és rábámult a rongybabára, aki az arcát fintorgatta a lába miatt.

- No lám, - gondolta a fehér majom, - csakugyan abba hagyta a sirást!

A rongybaba pedig, mikor már nem tudta tovább fintorgatni az arcát, abba hagyta a dolgot, és a mackó sem bámult rá tovább, hanem olyan arcot vágott, mintha gondolkoznék.

Majd abba hagyta a gondolkozást és megszólalt.

- Tudom már, mért sirtam, - szólt izgatottan és kezével a rongybabára mutatott. - Eszembe juttatta a rongybaba, mikor fintorgatni kezdte az arcát. Éppen le akartam feküdni, mikor valaki rámfintoritotta az arcát, és én néztem mindenfelé és nem láttam senkit, és ha valaki rám fintoritja az arcát, én mindig sirni kezdek.

És a mackó kezdte már eltorzítani az arcát, hogy megint sirva fakadjon.

- Megint rám fintorgatja valaki az arcát, és ha nem hagyja abba tüstént, hát én megint sirni kezdek!

A rongybaba kétségbeesett arcot vágott.

- Jaj, istenem! - szólt. - Mit tegyünk?

- Bú-ú-ú! - zokogott a mackó. - Valaki az arcát fintorgatja rám!

A fehér majom úgy megharagudott, hogy majdnem nyakon teremtette a mackót; de ettől nem hagyta volna abba a sirást, így hát a fehér majom nem tette meg, amit akart.

- Egyebet nem tehetünk, - szólt a fehér majom, - mint hogy kitaláljuk, ki fintorgatja rá az arcát. Akkor talán abbahagyja a sirást.

A rongybaba gondosan körülnézett; ő sem szerette, ha valaki az arcát fintonította rá, mikor nem látott senkit.

Valósággal megrémült és jobban szerette volna, ha egyáltalán fel sem kel az ágyából megnézni, hogy mért sir a mackó. Ha várt volna tovább, akkor talán megszokja a lármát és mégis csak elaludt volna. De most már eső után késő volt a köpönyeg. Ránézett hát szomoruan a fehér majomra.

De a fehér majom nem nézett vissza rá, hanem keményen törte a fejét. Gondolkozott és törte a fejét, de sehogysem tudta kitalálni, ki fintonítja az arcát a mackóra. Végül kétségbeesetten feltekintett és meglátta, hogy a rongybaba szomoruan ránéz, és erre egymásra néztek mind a ketten nagy szomorun és szóvalanul.

A mackó pedig tovább sirt-ritt szakadatlanul.

- Ez nem járja, - szólt végül bátran a fehér majom. - Elmegyek és megkeresem, ki fintorgatja az arcát a mackóra.

És elindult nagyvitézül.

A rongybaba úgy érezte, hogy most már az ő torkát is fintorgatja a sirás, mert sehogysem volt inyére, hogy a fehér majom elindult és ott hagyta őt; mert a rongybabák mind nagyon idegesek.

Felállt hát, kinyújtotta a kezét és határozott hangon így kiáltott:

- Én is veled megyek, mert azt hiszem, hogy egyedül hiába fogsz járni.

A fehér majom erre dühösen ránézett a rongybabára és így szólt:

- Már hogy járnék hiába egyedül? De ha ideges vagy, nem bánom, ha te is velem jössz.

Igy aztán a fehér majom és a rongybaba kezét fogott és körüljárták együtt a szobát és bekukucskáltak mindenhová, de nem találtak senkit sem, aki az arcát fintonította a mackóra.

Erre aztán odamentek mindketten megint a hintalóhoz, hogy megkérdezzék, és ott hagyták a mackót, aki még mindig keservesen sirt.

A hintaló nagyon haragudott rájuk, hogy megint fölébresztették, mert éppen számócáról és cukorról álmodott, mikor fölébresztették. A fehér majom és a rongybaba természetesen nem tudhatta ezt, mert hiszen akkor vártak volna egy kicsit.

- Azt szeretnők megtudni, ki fintorgatja az arcát a mackóra, - szólt a rongybaba udvariasan, - mert a mackó nem hagyja abba a sirást, amíg meg nem tudja.

- Mért nem néztek a függönyrudra? - szólt a hintaló és ezuttal nem beszélt versben, ami szintén arra vallott, hogy nagyon haragszik.

Bocsánatot kértek hát tőle mindketten és elmentek megnézni a függönyrudat. És ime, a függöny karikái között ott ült a zöld és piros gummilapda és csakugyan ő fintonította rettenetesen az arcát.

A rongybaba, mikor meglátta ezt a szörnyüséget, nagyot kiáltott, gyorsan az ágyába szaladt, a fejére húzta a takarókat és rugdalódzott.

De a fehér majom bátor legény volt és azon gondolkozott, mitévő legyen. Nagyon sajnálta a szegény gummilapdát, mert tudta, hogy valamelyik ostoba gyerek hajította fel a magasba, úgy, hogy beleakadt a függöny karikáiba.

Persze a gummilapdák nem tudnak beszélni, csak ugrani tudnak és az arcukat tudják fintorgatni. Így aztán a gummilapda az arcát fintorgatta a mackóra, hogy magára vonja a figyelmét.

A fehér majom, mikor megértette a helyzetet, felkapott egy hosszú botot, felmászott az asztal tetejére és lökdösni kezdte a gummilapdát keményen a bottal. A gummilapda még jobban elfintorította az arcát, mert nem szerette, ha lökdösték, és a mackó még keservesebben sirt.

De a fehér majom tovább lökdöste a lapdát, amíg a lapda le nem pottyant a magasból. És erre rögtön abbahagyta a fintorgatást és kezet szoritott a fehér majommal és rámosolygott; azután egyenesen lefeküdt aludni.

És a mackó is abbahagyta a sirást és mosolygó ábrázattal lefeküdt aludni.

Hol a Jézuska?

Karácsony este volt.

A játékbabák mind együtt ültek a padlón, hosszú körben, és várták a Jézuskát. És mialatt várták a Jézuskát, „hol a papucs?”-ot játszottak a viaszbaba cipellőjével.

A falióra odalent a földszinten éjfél ütött és a fehér majom elkapta a papucsot és mosolyogva visszaadta a viaszbabának. A viaszbaba haragudott rájuk, mert a cipellőjével játszottak, és azt sem mondta a fehér majomnak, hogy: „Köszönöm!”

- Ha tovább is eltüröd, hogy a gyerekek ide-oda dobáljanak a földön, - szólt az ágaskodó kocsiló, - akkor olyan lapos lesz az orrod, mint a lepény.

A viaszbaba megrázta aranyhaját és a mennyezetre bámult.

Nem szerette, ha az orrát emlegetik, mert az orra nem volt már olyan szép, mint tavaly, amikor új volt.

- Csend legyen, - szólt parancsoló hangon Paprika Jancsi, - egy perc múlva itt lesz a Jézuska!

A viaszbaba és az ágaskodó kocsiló nyomban elhallgatott.

A legtöbben szót fogadtak Paprika Jancsinak, mert ha nem fogadtak szót neki, a Jancsi hozzájuk vágott mindenféle kemény holmit.

Igy várhoztak tovább valamennyien a Jézuskára. De a Jézuska csak nem jött és nemsokára felet ütött odalent a falióra.

Paprika Jancsi felállt és megrázta magát.

- Kár volna tovább várunk, - szólt. - Valamit tenni kell!

- De mit? - kérdezték a többiek.

Paprika Jancsi bezárkózott a dobozába és gondolkozni kezdett. Nemsokára megint felpattant.

- Valaki menjen el és keresse meg, - szólt.

A babáknak nem tetszett az ötlet, de nem merték megmondani véleményüket Paprika Jancsinak.

- Majd én elmegyek és megkeresem, - folytatta Jancsi határozottan. - És velem jön a viaszbaba is.

A viaszbaba elsápadt, mert semmi kedve sem volt kimenni a hideg fehér hóba és ezt meg is mondta Paprika Jancsinak.

De Paprika Jancsi nagyon dühös volt és kijelentette, hogy ha a viaszbaba nem jön el vele, akkor hozzávágja az egész doboz kis piros katonát. És a katonák nagyon szurósak voltak. Így hát a viaszbaba kijelentette, hogy elmegy Paprika Jancsival.

Lementek hát együtt a lépcsőn és kimentek a hideg nedves hóba. És kezet fogva haladtak előre, mert különben a viaszbaba hazaszaladt volna. És keresték mindenütt a Jézuskát, de nem találták sehhol.

Egyszer csak találkoztak egy rendőrrel, aki csaknem elaludt, mert fáradt volt, és Paprika Jancsi megkérdezte tőle: nem ő-e a Jézuska? De a rendőr nagyon meghökkent, mert azt hitte, hogy álmodik és megdörzsölte a szemét és így szólt:

- Óh jaj! Nem csináltam semmi rosszat! Irgalom!

Paprika Jancsi végül úgy megharagudott, hogy álomszuszéknak nevezte a rendőrt és tovább ment.

A viaszbaba hátranézett és látta, hogy a rendőr fölemelte maga elé három ujját és így szólt:

- Kettő!

A viaszbaba nem tudta kitalálni, miért csinálja ezt a rendőr és megint hátranézett. És a rendőr még mindig az orra elé tartotta egypár ujját és találgatta, hogy hány ujjat lát; de mindig elhibázta.

A viaszbaba és Paprika Jancsi tovább haladt, de a Jézuskát sehol sem látták, és a viaszbaba sirni kezdett, mert nagyon elfáradt és a hó átnedvesítette a lábacskaát. De Paprika Jancsi tovább ment és megkérdezte mindenkitől, akivel találkozott: nem ő-e a Jézuska? - és mindenki ijedten nézett rá és azt mondta, hogy nem ő a Jézuska.

Végül találkoztak egy fehérszőrű kis kutyával, és Paprika Jancsi mosolygott és a kezét dörzsölte, mert azt hitte, hogy végre ráakadt a Jézuska követjére. Megállt hát és megkérdezte a fehérszőrű kis kutyától: ő-e a Jézuska követje?

A fehérszőrű kis kutya haszontalan, rossz kiskutya volt, rámondta hát, hogy ő a Jézuska követje, mert kíváncsi volt, hogy mi fog történni.

És Paprika Jancsi azt hitte, hogy ő most nagyon okos ember volt, mert megtalálta a Jézuska követjét. Kezet szoritott a fehérszőrű kis kutyával és közölte vele, hogy a többiek nagyon várják már, hogy megláthassák, miféle új játékokat hozott karácsonyra.

Persze a fehérszőrű kis kutya nem hozott karácsonyra semmiféle játékot és azt sem tudta, mitévő legyen. Így hát ennyit mondott csak: - Ss! Ss! - De ezt olyan ijedten mondta, hogy a viaszbaba sirva fakadt. Paprika Jancsi pedig felugrott és körülnézett.

Erre aztán nekibátorodott a fehérszőrű kis kutya és így szólt:

- Át kellett változnom, mert egy gonosz ellenség futott utánam, úgy, hogy el is késtem. De elmegyek majd a játékaimért és mindjárt veletek megyek.

Paprika Jancsi szeretett volna már hazamenni, így szólt hát:

- Kérlek, hozd el a játékaidat és siessünk!

A fehérszőrű kis kutya erre befordult a sarkon, bement egy postahivatalba és mikor a postások nem néztek rá, elcsent egy nagy csomagot és elvitte magával oda, ahol Paprika Jancsi várakozott. Nem is sejtette, mi van a csomagban, de azt remélte, hogy játék van benne. Így aztán elindultak hazafelé.

Otthon izgatottan és türelmetlenül várták már valamennyien a Jézuskát. Mikor meglátták, hogy belép Paprika Jancsi meg a viaszbaba, meg a fehérszőrű kis kutya, aki egy barna csomagot hozott magával, mind összeszaladtak és így kiáltottak:

- Hol a Jézuska? Nem várhatunk már tovább a Jézuskára!

Azután össze-vissza kiabáltak egyszerre és megkérdezték Paprika Jancsától, hogy merre járt.

És olyan lármát csaptak, hogy Paprika Jancsi hiába akart beszélni, nem hallották a szavát és egyre dühösebbek lettek, mert azt hitték, hogy Paprika Jancsi nem akar beszélni nekik.

Végül a viaszbaba, aki nagyon elfáradt és átnedvesedett a hideg, nedves hóban, leült és nagyot sóhajtott.

És a fehérszőrű kis kutya, aki nem szerette a lármát, a játékbabák közé szaladt és dühösen ugatott. A játékbabák erre úgy meglepődtek, hogy elhallgattak és rábámultak a fehérszőrű kis kutyára és nagyon csodálták, hogy Paprika Jancsi nem mondta meg nekik, kit hozott magával.

Végül csend támadt a szobában, mert a viaszbaba sem sóhajtozott már és a fehérszőrű kis kutya sem ugatott többé. És mindenki Paprika Jancsira nézett.

Paprika Jancsi erre elmondta, hogyan akadt rá a Jézuska követjére és hogy a Jézuska követje fehérszőrű kis kutyává változott, mert üldözték a gonosz ellenségek. És a játékbabák erre mind azt gondolták, hogy Paprika Jancsi igazán nagyon okos ember.

A fehérszőrű kis kutya nevetett magában és azt gondolta, hogy ez bizony csakugyan jó tréfa. De miután kezet szorított mindenkivel, nem tudta, hogy most immár mit csináljon. És a játékbabák mind nagyon szerették volna tudni, miért nem mutatja meg nekik a fehérszőrű kis kutya a játékokat, amiket a csomagban magával hozott.

Egyszerre csak a viaszbaba sirni kezdett és azt mondta, hogy furcsa lármát hallott az egyik falból. De Paprika Jancsi kijelentette, hogy hozzávágja a kis piros katonákat, ha el nem hallgat. Erre aztán a viaszbaba elhallgatott.

A fehérszőrű kis kutya mosolygott magában és kiivott egy egész tál tejet, amelyet a gyermekek tettek le a padlóra karácsonyi ajándékkul a macska számára.

Végül az ágaskodó hintaló megkérdezte a fehérszőrű kis kutyától, mit hozott magával karácsonyra. És a fehérszőrű kis kutya erre kijelentette, hogy most már kibonthatják a csomagot.

Odagyültek hát valamennyien a csomag köré, a fehér majmon kívül, aki egy székre állt és onnan nézte a fehérszőrű kis kutyát, aki még egy kis tejet keresett.

A viaszbaba megint elsikoltotta magát, mert újra furcsa lármát hallott a falból; de Paprika Jancsi felpattant és hozzávágott egypár kis piros katonát, úgy hogy a viaszbaba rögtön elhallgatott.

És a fehér majom ott ült a széken és csodálkozott magában, hogy a Jézuska követjének fehérszőrű farka van.

Az ágaskodó kocsiló elkezdte kibontani a csomagot és a többiek mind ott lesték a háta mögül. És a fehérszőrű kis kutya a szoba túlsó feléről nézte az ágaskodó kocsilókat, mert ő maga sem tudta, mi van a csomagban.

A csomagban csak egy darab holmi volt.

És ez az egy darab holmi egy Paprika Jancsi volt.

És szakasztott olyan volt, mint a másik Paprika Jancsi, csak ujjabb, ragyogóbb és kedvesebb volt!

Erre valamennyi játékbaba felkiáltott: - Óh! óh! - és először ránéztek az egyik, aztán a másik Paprika Jancsira. Dühösesek voltak, mert új játékokat akarlak látni és nem akartak még egy Paprika Jancsit.

Ha a régi Paprika Jancsi igazán kedves ember lett volna, akkor megörült volna az új Paprika Jancsinak és nyájasan rámosolygott volna és megkérdezte volna tőle, hogy mi a neve? Csak-hogy a régi Paprika Jancsi nem volt ám egy csöppet sem kedves ember és egyre dühösebb lett. Hallani sem akart semmiféle másik Paprika Jancsiról, aki ujjabb volt, mint ő; ezért aztán körülnézett, amíg ráakadt a szobában a fehérszőrű kis kutyára és hozzávágta mind a többi kis piros katonát.

És a viaszbaba éppen ekkor újra sikoltozni kezdett. És most már valamennyien hallották a falból a furcsa zajt és kíváncsiak voltak rá, hogy mi fog történni.

A fehérszőrű kis kutya azt gondolta, hogy nem játssza már tovább a Jézuska követjének szerepét, hanem inkább haza megy; de a fehér majom megragadta a fehérszőrű farkánál fogva és nem eresztette el. És a furcsa zaj egyre hangzott és úgy hangzott, mintha a kéményből hangzott volna. Egyszerre csak egy kis emberke ugrott le a kandallórácsról. Nagy zsákot cipelt magával, de ő maga nagyon fekete volt, mert a kéményben bekормozta magát.

És Paprika Jancsi az ágaskodó kocsiló mögé ugrott és megkérdezte a kis emberkétől, hogy kicsoda és miért jött a kéményen keresztül?

A kis emberke nagyon haragos arcot vágott és azt mondta, hogy őt a Jézuska küldte és hogy azért jött a kéményen keresztül, mert ez a legrövidebb út.

Erre valamennyien nagyon meglepődtek, körülnéztek és a fehérszőrű kis kutyára tekintettek; és a fehér majom még mindig fogta a fehérszőrű kis kutya farkát, úgy, hogy nem menekülhetett.

És a játékbabák így szóltak:

- Hiszen ez a Jézuska követje!

A kis fekete emberke erre azt mondta nekik, hogy nézzenek bele a zsákjába és ne legyenek olyan ostobák. Erre kinyitották hát a zsákját és nagy csomó játékot találtak benne és ez azt bizonyította, hogy csakugyan a fekete kis emberke volt a Jézuska követje.

És a fehérszőrű kis kutya annyira megijedt, hogy ijedtében nagyot rántott a farkán, úgy, hogy kirántotta magát a fehér majom kezéből és elszaladt.

És a játékbabák utána iramodtak és kikergették a hideg, nedves hóba.

Hogyan lett fekete a mumus?

Hajdanában, danában, mikor még nem éltek a földön sem nagy emberek, sem kis gyermekek, minden élő állat a nagy erdőségekben élt vagy a mezőségek nedves fűvében. És ott élt a mezőségek nedves fűvében a mumus is; és a mumus egészen fehér volt. Fehér volt a haja, fehér volt az arca, fehér volt a keze, fehér volt az egész mumus tetőtől talpig. De egyébként, ha a fehérségét nem tekintjük, szakasztott olyan volt, mint a mai mumusok.

És ez a fehér mumus nagyon szeretett másokat ijesztgetni.

Sétálni szokott a mezőségek nedves fűvében és kereste a menyéteket és a zöld harkályokat és a mesebeli egyszarvuakat.

És mialatt kereste őket, mind a két lába átnedvesedett; de a mumus ezt nem bánta és dudolgatott magában, mialatt ide-oda járt. És rendszeren ezt dudolgatta: „Hol vagy? Hol vagy? Usdi ne!” És mikor odaért, hogy: „Usdi ne!”, a zöld harkály és a kis menyét rendszeren felugrott a nagy, nedves fűből és elárulta a buvóhelyét. És a fehér mumus ilyenkor abbahagyta a dudolgatást és a zöld harkály meg a menyét után szaladt és buzavirággal dobálta őket, amíg el nem tűntek a szeme elől. És a buzavirágot egy kis bádogszelencében tartogatta, amelyben valaha egy kis tolvajlámpás volt.

De volt valami, ami nagyon boldogtalanná tette a fehér mumust. A mesebeli egyszarvut sohasem tudta megijeszteni. A mesebeli egyszarvu nyugodtan heverészett a nagy nedves fűben és a fehér mumus hiába dudorászott, a mesebeli egyszarvu sohasem ugrott fel a helyéről, hanem még jobban elbujt a nagy nedves fűben és pislogott magában, mert ő bizony egy csöppet sem félt a fehér mumustól. Félt sok minden mástól, nagyobbaktól és apróbbaktól egyaránt, de a fehér mumussal egyáltalán nem törődött. Csak pislogott nagyra vaszul, mert a mesebeli egyszarvu nagyon szeretett pislogni.

A fehér mumus napokig törte rajta a fejét, hogy miért is nem tudja ő a mesebeli egyszarvut megijeszteni. De hiába törte rajta a fejét. Elbujt hát a zöld fűben és mikor arra ment a zöld harkály, gyorsan előugrott a zöld fűből és mind a két kezével megragadta a zöld harkály hosszú farkát.

A zöld harkály haragudott, mert sietős dolga volt és mert senkisem szereti, ha megragadják a hosszú farkánál fogva. De a fehér mumus nem törődött a zöld harkály haragjával és így szólt:

- Miért nem ijed meg tőlem a mesebeli egyszarvu, mikor azt énekelem: „Hol vagy? Hol vagy? Usdi ne!”

A zöld harkály összeráncolta a homlokát és nagyon bosszankodott. Azután az órájára nézett, mert sietős dolga volt és már is elkésett.

- Mert a mesebeli egyszarvu egyáltalában nem fél a fehér mumustól, - szólt a zöld harkály nagyon gyorsan. - Mért nem teszel úgy, mintha más valami volnál?

A fehér mumus erre eleresztette a zöld harkály hosszú farkát.

- Köszönöm a jó tanácsot, - mondta neki, - és meg is fogadom.

Azután leült a zöld fűbe és törni kezdte a fejét.

A zöld harkály pedig megrázta hosszú farkát és elszaladt, mert sietős volt a dolga.

A fehér mumus pedig törte a fejét és ekközben a mesebeli egyszarvu elbujt még jobban a nagy zöld fűbe és pislogott.

De a fehér mumusnak egyszerre csak eszébe jutott valami. Felállt és így szólt:

- Ugy fogok tenni, mintha elefánt volnék, ettől majd megijed a mesebeli egyszarvu!

Négykézlábra ereszkedett és a nedves zöld fűben arra felé mászott, ahol a mesebeli egyszarvu éppen aludni készült kényelmesen.

És a fehér mumus trombitált, mint ahogy az elefánt szokott trombitálni és úgy tett, mintha meg akarná rohanni a mesebeli egyszarvut.

És a mesebeli egyszarvu még jobban elbujt a nedves fűbe és így szólt:

- Ejnye, ez igazán a nagy elefánt hangja!

És abbahagyta a pislogást és mereszgette a szemét mindenfelé. De mikor meglátta, hogy a fehér mumus közeledik feléje négykézláb és hogy a fehér mumus trombitál úgy, mint ahogy az elefánt szokott trombitálni, nagyot nevetett magában és még ravaszabban kezdett pislogni a szemével, mint ahogy előbb pislogott.

- Ejnye, - szólt magában, - az elefánt nagyon nagy állat és a színe sötétszürke; de ez csak a fehér mumus, azt hiszem.

És a fehér mumus tovább mászott előre négykézláb a zöld fűben és tovább trombitált, amíg bele nem fáradt.

Azután felállt megint a két lábára és nagyot sóhajtott és visszabujt a zöld fűbe szégyenkezve és tovább törte a fejét. És azt gondolta, hogy a zöld harkály nagyon ostoba madár, hát majd a menyéttől fog tanácsot kérni. Dudorászni kezdett hát: „Hol vagy? Hol vagy? Usdi ne!” és mikor odaért, hogy: „Usdi ne!” - a menyét ijedten felugrott a zöld fűből.

A fehér mumus erre ügyesen elkapta a menyét hátsó lábát és elmondta a menyétnek, hogy a mesebeli egyszarvu nem ijedt meg tőle, mikor úgy tett, mintha elefánt lett volna és megkérdezte a menyéttől, mitévő legyen, hogy a mesebeli egyszarvu megijedjen tőle a nedves zöld fűben.

A menyét megvakarta a fejét és gondolkozott. Nagyon okos menyét volt, sokkal okosabb, mint a zöld harkály és nem volt sietős dolga sem, tehát jobban ráért gondolkozni. És mialatt gondolkozott, a fehér mumus nem eresztette el a hátsó lábát, mert félt, hogy a menyét elszalad anélkül, hogy tanácsot adjon neki. A mesebeli egyszarvu pedig jobban elbujt a nedves zöld fűbe és ravaszul pislogott.

Végül a menyét megszólalt:

- A nagy elefánt sokkal nagyobb és hatalmasabb lény, mint a fehér mumus és a mesebeli egyszarvu azért nem ijedt meg, mert a fehér mumus sokkal kisebb volt, mint az elefánt, aminek kiadta magát. Ezért hát add ki most magadat kisebb valaminek, mint amekkora vagy. Add ki magad bogárnak és másszál óvatosan a nedves zöld fűben a mesebeli egyszarvu felé, akkor majd így fog szólni a mesebeli egyszarvu: „Ekkora bogarat sohasem láttam még”, - és meg fog ijedni tőled. Most pedig ereszd el a lábamat!

És a fehér mumus így szólt:

- Köszönöm a jó tanácsot!

Azután eleresztette a menyét hátsó lábát és a menyét gyorsan haza szaladt és meleg vízben megfürdött. A fehér mumus pedig így szólt:

- Fekete bogárnak fogom kiadni magamat, ettől talán megijed majd a mesebeli egyszarvu.

Elővett hát egy fazék fénymázat és befeketítette magát tetőtől talpig és csakugyan nagyon fekete volt, csak a szeme körül nem mázolta be magát, mert félt, hogy bekeni a szemét is. Két fehér gyűrű maradt a szeme körül, olyan, mint aminő manapság van a mumusok szeme körül!

Ezután négykézlábra ereszkedett és a nedves zöld fűben arra felé mászott, ahol a mesebeli egyszarvu éppen aludni készült nagy kényelmesen és azután hangosan elkiáltotta magát:

- Én vagyok a fekete bogár!

És a mesebeli egyszarvu még jobban belebujt a nedves zöld fűbe és így szólt:

- Ejnye, ez csakugyan a fekete bogár hangja!

És mikor meglátta a fehér mumust, aki egészen fekete volt és négykézláb közeledve azt kiáltotta, hogy ő a fekete bogár, a mesebeli egyszarvu nagyon megijedt és így szólt:

- Soha életemben nem láttam még ekkora fekete bogarat és tudom, hogy ez nem lehet a fehér mumus, mert a fehér mumus fehér, ez a bogár pedig fekete.

Kibujt hát gyorsan a nedves zöld fűből, ijedten felugrott és rohant, rohant, amíg el nem akadt a lélegzete!

Ott aztán elbujt megint a nedves zöld fűbe és pislogott magában és borzongott, mert a bogár olyan nagyra megnőtt és úgy ráijesztett.

A mumus pedig nagyot ugrott örömeiben, hogy végre sikerült neki megugrasztania a mesebeli egyszarvut; tapsolt és táncolt a nedves zöld fűben, amíg úgy el nem fáradt, hogy nem tudott tovább táncolni.

És akkor azt gondolta, hogy elmondja a menyétnek, hogy milyen jó volt a tanácsa és hogy mennyire megijedt tőle a mesebeli egyszarvu.

Felállt hát újra és sétára indult a nedves zöld fűben és dudorászni kezdett: „Hol vagy? Hol vagy? Usdi ne!” És mikor odaért, hogy: „Usdi ne!”, a menyét felugrott a nedves zöld fűből, úgy mint rendesen.

És a menyét nagyon meg volt rémülve, mikor fekete mumust látott a fehér mumus helyett és alig birt ijedtében megmozdulni.

De a mumus nevetett és elkapta a menyét hátsó lábát, hogy ne szaladhasson el ijedtében. És a menyét végül ráismert a mumusra, aki feketére mázolta magát, és nem félt tovább, hanem arra kérte a mumust: magyarázza meg neki, mit csinált.

És a mumus csak még jobban nevetett.

De végül elmondta mégis a menyétnek, hogy miképpen mázolta be magát feketére és miképpen ijesztette meg úgy a mesebeli egyszarvut, hogy ez ijedtében messzire elszaladt.

És erre a menyét is nevetni kezdett és dicsérte a mumus okosságát.

És nevettek mind a ketten, amíg a mumus el nem eresztette a menyét hátsó lábát és a menyét ekkor nevetve elszaladt.

A mumus egyedül maradt és elhatározta, hogy haza megy és meleg vízben megfürdik, hogy lemossa magáról a feketeséget és megint fehér mumussá legyen.

Hazament hát, szappant vett elő, egy kis melegvizet és egy kefével és elkezdte dörzsölni magát, hogy lemossa magáról a feketeséget. És miután jó sokáig dörzsölte már magát a kefével, még mindig éppen olyan fekete volt, mint előbb, csak hogy fényesebb lett, mert tévedésből fekete zománccfestékkel mázolta be magát, egyszerü fénymáz helyett, amivel a cipőt szokás fényesíteni.

Igy aztán természetesen nem vált le róla a festék, akárhogy dörzsölte is magát.

Egész nap dörzsölte magát a kefével, de este is csak olyan fekete volt még mindig, mint reggel, és nem volt rajta egy csöpp fehérség sem.

Ekkor aztán az jutott eszébe, hogy legalább máskor is kiadhatja magát fekete bogárnak és megugraszthatja a mesebeli egyszarvut, ahányszor a kedve tartja. És akármikor megnevettetheti a menyétet is.

És az a tudat, hogy megnevettethet és megijeszthet másokat, nagyon boldoggá tette a mumust.

Abbahagyta hát a dörzsölést és amikor teljesen megvisszatalódott, kiment megint a zöld mezőre és keresni kezdte a nedves zöld fűben a mesebeli egyszarvut.

És a mumusok azóta mindmáig is egészen feketék és nem bánják egy csöppet sem, hogy feketék, mert hozzászoktak már ahhoz, hogy feketék, és mert akármikor megijeszthetik a mesebeli egyszarvut, ha találkoznak vele.

Csakhogy manapság nem igen találkozik már senki a mesebeli egyszarvuval.

Furcsa párok.

Hol láttam életemben a legfurcsább párokat?

Mindjárt elmesélem.

Egyszer a Nilus partján sétáltam szép, forró napon, déltájban, és nagy meglepetésemre - mit láttam? Akár hiszitek, akár nem: egy szép, nagy krokodilust.

- Mi, van azon csodálkozni való, - ezt kérdezitek, ugyebár, - ha az ember szép, nagy krokodilust lát a Nilus partján? - Ti bizony egy csöppet sem csodálkoznátok rajta.

Jó, jó, édeseim! Csakhogy várjátok meg, amíg elmondom, hogy miféle krokodilust láttam én. Ha meghallgattok, akkor tudom, nem fogjátok azt mondani, hogy ti bizony egy csöppet sem csodálkoztatok volna rajta.

Az én krokodilusomnak ragyogó hófehér kabátja volt, a fején köcsögkalap, tarka kockás nadrágja és mellénye is volt. A kezén szép sárga keztyű feszített, a hóna alatt csinos napernyő volt.

Nos, mit szóltok *ehhez* a krokodilushoz a Nilus partján? Ugy-e bizony ezen a krokodiluson ti is elcsodálkoztatok volna.

De ez még hagyján!

Amint megdöbbenve ránézek a krokodilusomra, egyszerre csak még furcsább alakot látok közeledni a Nilus partján. Azt hiszem, mosolyogtatok volna, ha ti is ott vagytok velem, és látjátok, amit én láttam. Mert szép tollas kalapban, csinos tarka ruhában egy krokodilus kisasszonyt láttam közeledni a Nilus partján, a krokodilus urfi felé.

Találkoztak, üdvözölték egymást, és karonfogvást sétára indultak a Nilus partján.

Soha életemben nem láttam ilyen furcsa párt. Néztem, néztem őket. De egyszerre csak eltűntek a szemem elől, s azóta hiába kerestem őket. Soha többé nem láttam a nyomukat sem a Nilus partján...

Még furcsább volt ennél egy másik pár, amelyet az erdőben láttam. El se hinnétek, tudom, ha hirtelen le nem rajzoltam volna ezt a furcsa párt és a rajzot most meg nem mutatnám nektek.

Az eset így esett.

A vén Leo, az oroszlán, nagy lakomát adott az erdőben. Hivatalos volt mindenki a lakomára. Ott volt a bölény, ott volt a tigris, ott volt a teve és ott volt a medve.

A házigazda, a vén oroszlán, ünnepi egyenruhájában fogadta a vendégeket. És mondhatom, hogy a feszes ruha, a tollas csákó, a kard az oldalán és a sarkantyú a csizmáján nagyon jól illett a vén hadfinak.

Én éppen akkor láttam őt, mikor javában állt a vigalom, és amikor megérkezett a legelőkelőbb vendég, ökegyelmessége a maharadsa, az elefánt. A turbánja, a vállszalagja és a szablyája csillogott-ragyogott, mintha lánggal égett volna, a sok drágakőtől.

A házigazda és előkelő vendége barátságosan kezet fogott egymással, és ebben a pillanatban örökítettem meg őket a számotokra. Itt láthatjátok együtt a két nagyurat, és most már elhihetitek, hogy a vén oroszlán lakomájának világhire támadt.

De amikor elkészült a rajzom, és éppen meg akartam szólítani a furcsa párt, hogy engedjék meg, hogy én is részt vehessek a lakomán: nagy ámulatomra nyomukat sem láttam többé, és

azóta is hiába keresem-kutatom az erdőben a vén oroszánt az egyenruhájában és az elefántot a turbánjában...

De ez mind semmi ahhoz képest, amit most fogtok hallani.

Meseországban jártam és az első faluban mit láttam? Egy szép kis lány sétált karonfogva Hizó urfival. Hizó urfi helyre legény volt. A legujabb divat szerint volt öltözve és ugyancsak feszített a szép kis lányka oldalán. Jobbról-balról pedig egy-egy kis malac-apród kísérte ezt a legeslegfurcsább párt.

Mi ez vajjon? Miféle csodapár ez?

Tudakozódtam és megtudtam, hogy cirkusz van a faluban. A szép kis lány a cirkusz igazgatója, Hizó urfi pedig a cirkusz ezermestere: táncmestere, sulyemelője, akrobatája és kerékpározója.

No ezt a csudát megnézem, gondoltam magamban. Csak azt az egyet sajnáltam, hogy ti nem voltatok velem, mert akkor benneteket is elvittelek volna a cirkuszba.

És érdemes volt bekukkantani este a cirkuszba. Hizó urfi éppen a legnehezebb mutatványát produkálta. Széttérpesztette a két lábát és a fején tartotta a két kis malac-apródot, és ezek is egymás fején álltak. Sohse hittem volna, ha nem látom a tulajdon két szememmel.

Alig tudtam aludni éjszaka, és másnap korán reggel siettem megint a cirkuszba, hogy végignézhessem a próbát. De most szomorú esethez érkeztem. Hizó urfi csakugyan híres sulyemelő és akrobata volt, úgy ahogy a plakátok hirdették Meseországnak a falujában. De abban már füllentettek a plakátok, hogy Hizó urfi kerékpározó világbajnok is. Ez bizony hazugság volt.

Mert amikor bekukkantottam a cirkuszba, éppen azt láttam, hogy Hizó urfi siralmasan lepötyyan a kerékpárjáról, és alaposan meg is ütötte volna magát, ha a cirkusz igazgatója, a szép kis lányka, akivel Hizó urfi tegnap karonfogva sétált, hirtelen meg nem fogja és nem támogatja.

Mondhatom, hogy ez a szép kis lányka igazán ügyes és erős kis lányka volt és igazán rátermett arra, hogy Meseországban a híres cirkusznak ő legyen az igazgatója.

De Hizó urfi siralmas tragédiája annyira elszomorított, hogy nem is néztem tovább a próbát, hanem elszaladtam. De az igazgató utánam kiáltott:

- Legyen szerencsénk délután a táncórán!

A szives meghívást el kellett fogadnom, és délután beállítottam az igazgató magánlakásába, a táncterembe.

No, amit ott láttam, az bizony igazán ritkaság látvány volt, és Hizó urfi megint visszaszerezte előttem a becsületét.

Ilyen ügyes legény nem sok lehet még Meseországban sem!

Frakk volt Hizó urfin, legujabb divatu frakk, ragyogó fehér mellény, fehér nyakkendő és az ingében szikrázó gyémántgomb.

Hát még a kezében! Egy nagy doromb és egy sétatálcáca, és olyan ropogósan húzta a dorombon a sétatálcával a Kállay-kettőt, hogy énnekem magamnak is kedvem szottyant és majdnem táncra perdültem én magam is.

A két kis malac-apród tüzesen járta a táncot két kis cicakisasszonnyal.

Néztem, néztem őket, és amikor megfordultam, hogy gratuláljak a szép kis lánynak, a cirkusz igazgatójának, aki az előbb ott ült még a pamlagon, ölében egy harmadik kis cicával, hát nagy ámulatomra nyoma sem volt már sehol az igazgatónak.

Visszafordulok. Hát a táncoló pároknak is hült helyük volt. És nem volt sehol Hizó urfi sem.

Kerestem, kutattam őket egész nap, de senki sem tudott utba igazítani. Nem voltak sehol. Eltűntek.

Mert Meseországban így szokott megesni minden furcsa eset.

1. Bumbó mulat.

Leó, az oroszlán, pompás fickó volt; Mackó is pompás fickó volt; de Bumbó, a kis elefánt, volt valamennyiük között a legpompásabb fickó. Bumbó eltúrte, hogy a többi állat mulasson vele. Meghuzták a farkát, - ez bizony elég gorombaság volt tőlük! - és meghuzták az ormányát, hosszú, göngyölödő ormányát. De a Bumbó sohasem haragudott meg érte. Sohasem? Nos, ugy szólván sohasem. Csak egyszer lobbant haragra és ennek ez a históriája:

Leó odaszaladt Bumbóhoz és így szólt hozzá:

- Bumbó, éppen most jövök a cirkuszból. Akarsz cirkuszt játszani?

- Hogyne akarnék, - felelte Bumbó. - Mindent szivesörömet a kicsik mulattatására. Mit csináljak?

- Szaladj csak, a többi a mi dolgunk lesz, - szólt erre Mackó, aki szintén ott volt a cirkuszban és látta Hizó urfinak a legnehezebb produkcióját.

Bumbó jókedvűen szaladni kezdett.

- Sohase voltam még cirkuszban, - így szólt; - de ha ez az egész, hát ez nagyon egyszerű.

Hallotta, hogy valaki utána szalad és a következő pillanatban érezte, hogy valami súly nehezedik a vállára.

- Ez a cirkusz? - kérdezte Bumbó.

- Nem egészen, - felelte Leo. - Várj egy kicsit, mindjárt meglátod!

Bumbó várt, de semmit sem látott. Érzett azonban valamit és azt hitte, hogy ez annyi, mintha látna valamit.

- Ez a cirkusz? - kérdezte Bumbó, mikor Mackó felkapaszkodott Leónak a vállára. - Ugy-e ez a cirkusz?

- Nem egészen. Várj még egy kicsit, - szólt Leó. - Róka koma, rajtad a sor!

- Azt hiszem, ez a cirkusz, ugy-e? - kérdezte Bumbó, mikor Róka koma is fent ült már Mackónak a feje bubján.

- Várj még egy kicsit, - szólt Leó.

A majomkisasszony volt az utolsó, aki ránehezedett terhével Bumbó hátára. Bumbó nem állhatta tovább a dolgot. Mihelyt a majomkisasszony is elhelyezkedett kényelmesen Róka komának a fején, Bumbó megindult.

- Ha jól sejtem, - mondta, - a cirkuszban köröskörül kell szaladni?

Azután elkezdett körbe járni a mezőn és ekközben egyre jobban közeledett a tóhoz.

A vállán ülő állatok sokkal jobban örültek a lovaglásnak, semhogy a tavat észrevették volna.

Egyszerre csak Bumbó megállt és lehajtotta a fejét, és a lovasok nagy loccsanással mind belepottyantak a vízbe.

- Ha ez a cirkusz, - szólt Bumbó, - hát akkor nagyon kedvemre való játék.

Azután ormányával ráfujta a vizet a többiekre, és azt gondolta, hogy ez jó tréfa volt.

De Leó, Mackó, Róka koma és a majomkisasszony soha többé nem akart cirkuszt játszani.

2. Mért nem kapott Bumbó lekváros lepényt?

Az elefántmamáának nagyon sok dolga volt, mert lekváros lepényt sütött a kis Bumbónak. Elküldte hát hazulról az elefántpapát a kis Bumbóval sétálni.

- Meglátogatjuk az oroszán bácsit, - szólt az elefántpapa és elindult Bumbóval együtt hazulról.

Végimentek az utcán és bekopogtak az oroszán házába. És mit gondoltok, ki nyitott ajtót nekik? Senki más, mint az oroszán urfi, a kis Leó.

- Itthon van az oroszán bácsi? - kérdezte az elefántpapa.

- Itthon van, - szólt Leó, azután kiment a kertbe Bumbóval játszani, míg az öreg elefánt és az öreg oroszán odabent beszélgetett.

A kis Leó nagy csint eszelt ki barna kis fejében és egy percre eltűnt a kertből. Mikor visszatért, nem győzött mosolyogni, sőt amikor megfordult, úgy látszott, mintha a feje bubja is mosolyogna.

Az öreg elefánt és Bumbó elbucszott és haza indult, hogy megegyék a jó lekváros lepényt.

Mialatt hazafelé siettek, mindenki megfordult utánuk és elnevette magát.

- Bizonyosan a te furcsa kis kalapodon nevetnek, - szólt az elefántpapa. És ő maga is nevetett magában.

Később találkoztak Jónás bácsival, a vizilóval és barátjával, az orrszarvúval.

- Nézd, Jakab! - mondta Jónás bácsi az orrszarvúnak. - Mi lóg az elefántpapa kabátján...

- Hehehe... Igaz, furcsa!...

Amikor Bumbó és a papája hazaért, az elefántmama is elnevette magát. És Bumbó megnézte apjának a hátát és ő is nevetett.

Erre az elefántpapa is jobban körülnézett és érezte, hogy az egyik gombján egy darab papir lóg, ezzel a felirással: „Nem furcsa?”

Természetesen azt gondolta, hogy Bumbó akasztotta rá a gombra a papirdarabot; ennél fogva ágyba kergette Bumbót és nem adott neki a lekváros lepényből.

De az elefántpapa később gondolkozni kezdett a dolgon és visszaemlékezett rá, hogy Leó babrált valamit a háta mögött, mialatt ő az öreg oroszánnal beszélgetett. Felöltözött hát az ócska ruhájába és bement Bumbó szobájába és ott énekelt és táncolt neki, hogy felvidítsa Bumbót. És bár nagyon rosszul énekelt és a hangja nagyon rekedt volt, mégis olyan furcsa látvány volt, amint táncra kerekedett, hogy Bumbó abba hagyta a sirást és kacagni kezdett. Erre aztán, hogy kárpótolja Bumbót az elmaradt lekváros lepényért, az elefántpapa megígérte Bumbónak, hogy elereszti őt iskolába a többi kis állattal.

3. Bumbó az iskolában.

Alig töltött Bumbó egy félórát az iskolában, már rá jött arra, hogy nem is olyan jó iskolába járni, mint ahogy gondolta. De könnyebb ám elkezdni az iskolába járást, mint abbahagyni. Ez volt Bumbónak is a véleménye, mert hát most már kénytelen volt eljárni az iskolába, akár volt hozzá kedve, akár nem.

Egy dolog azonban nagyon tetszett neki és ez az volt, hogy mindig ő volt a harmadik az osztályban. Bumbó ugyanis nem mondta meg odahaza a papának és a mamának, hogy mindössze hárman járnak az osztályba és így aztán az elefántpapa és az elefántmama nagyon büszke volt rá, hogy a fiuk mindig a harmadik volt az osztályban.

Egyszer Bumbó furcsa érzéssel ébredt fel reggel és miután gondolkozott a dolgon, rájött, hogy ez a furcsa érzés azt jelenti, hogy valami furcsa dolog fog történni vele. S minthogy a furcsa érzése nem volt kellemes, bizonyos volt benne, hogy az a furcsa valami sem lesz kellemes, ami történni fog vele.

És mikor közeledett az iskola felé és azt látta, hogy a tanító bácsi, aki Maki doktor ur volt, nádpalcájával veri a fiát, Bumbó még bizonyosabban érezte, hogy az a furcsa valami nem lesz kellemes, ami történni fog vele. Ennélfogva megfordult és haza akart szaladni. De ebben a pillanatban Maki doktor ur rákiáltott és Bumbónak be kellett mennie az iskolába. És Bumbó a tanító bácsi hangjából még jobban meggyőződött róla, hogy az a furcsa valami, ami történni fog vele, egy csöppet sem lesz kellemes.

Bumbónak sohasem jutott az eszébe, hogy mi az első betű az *ábécé*-ben. Azt tudta, hogy az *Á* van az *ábécé* egyik végén és a *Z* van az *ábécé* másik végén, de abban soha sem volt bizonyos, hogy a kettő közül melyik van az *ábécé* elején és melyik van az *ábécé* végén.

Igy aztán mikor Róka koma kis lánya nem tudta megmondani, melyik az *ábécé* első betűje és Maki doktor Bumbót szólította fel felelni, Bumbónak sokáig kellett törnie a fejét, amíg kitalálta a feleletet. És miután sokáig törte a fejét, azt gondolta, hogy az *ábécé* első betűje a *Z*.

De azt is tudta, hogy ha jól felel a kérdésre, akkor ő lesz a második tanuló az osztályban és Róka koma kis lánya kerül a harmadik helyre, amely mindig Bumbónak a helye volt. És Bumbó nem akarta elveszíteni a harmadik helyet, mert itt nagyon jól érezte magát.

Ennélfogva nem akart jól felelni és azt felelte, hogy az *ábécé* első betűje az *Á*.

- Jól van, - szólt, Bumbó nagy meglepetésére, Maki doktor. - Ülj följebb!

Bumbó nagy meglepetésében nem mozdult.

- Ülj följebb! - kiáltott rá Maki doktor, és Bumbó kellenlenül följebb ült.

A második hely éppen a középben volt és mikor Bumbó leült, a sulya úgy lenyomta a padot, hogy Bumbó ijedtében kiabálni kezdett, mert érezte, hogy most mindjárt valami furcsa dolog fog történni vele.

- Mi bajod? - kiáltott rá Maki doktor.

Bumbó felállt.

- Buhuhu, - szólt sirva, - valami furcsa dolog fog történni velem!

- Ülj le! - kiáltott rá Maki doktor; és Bumbó ijedten abbahagyta a sirást és gyorsan leült.

Nagy reccsenés hallatszott. A pad letört közepén Bumbó sulya alatt, s akik rajta ültek, Leó, az oroszlán urfi, Bumbó, és a Róka koma kis lánya, mind a hárman lefordultak a földre.

Maki doktor hatalmasan elnásópogolta Bumbót a nádpálcájával és visszaültette őt megint az osztály legvégére, azzal, hogy onnan soha többé el ne mozduljon!

De Bumbó nagyon boldog volt, hogy visszakapta megint a régi helyét, mert bizonyos volt benne, hogy addig, amíg ott fog ülni a harmadik helyen, soha semmi kellemetlen furcsaság nem fog többé történni vele az iskolában.

4. Bumbó táncolni tanul.

Bumbó semmiféle leckét nem szeretett, de legkevésbé szerette a táncleckét. Az elefántpapa azonban, minthogy ő maga nagyon szeretett táncolni, azt hitte, hogy természetesen Bumbó is szeret táncolni. Elküldte hát Bumbót a medvenénihez tánciskolába és a medvenéni elkezdte tanítani Bumbót arra, hogy: „Egy, kettő, három, hop!” - meg hogy miképpen kell a lábujjait kifelé fordítani és így tovább.

Egy szép napon, miközben Bumbó az „egy, kettő, három, hop!”-ot próbálgatta, a medvenéni megmagyarázta Bumbónak, hogy mindig a lábujjain kell táncolnia és hogy nem szabad olyan esetlenül rakni a lábait, mint ahogy rakja. De Bumbó továbbra is rálépett az egész talpára, úgy hogy a medvenéni rákiáltott:

- A lábad ujján! A lábad ujján!

Bumbó megpróbált a lába ujjára emelkedni, a próbálgatás közben azonban orra vágódott!

Erre természetesen sirva fakadt, a többi kis állat ellenben nevetett rajta. Bumbó erre föltette magában, hogy visszaadja a kölcsönt a medvenéninek.

A táncóra után elmondta Bumbó pajtásainak, hogy mi a szándéka és miután mind hozzászóltak a dologhoz, Róka koma fia végül pompás tervet eszelt ki. Mindjárt el is indultak valamennyien, hogy a pompás tervet végre is hajtsák. Ásót, kapát vitt magával mindegyikük és arra a helyre vonultak ki, ahol a medvenéni a táncleckéjét szokta tartani. Ott nagy lukat ástak középen, azon a helyen, ahol maga a medvenéni szokott táncolni és ahol meg szokta mutatni, hogy mit kell csinálni az „egy, kettő, három, hop!”-ra.

És mikor megásták a lukat, felöntötték szappanos vízzel az elefántmamának a mosdótálából. Azután beborították a lukat rudakkal, s földet és füvet szórtak rá, úgy hogy senki sem vehette észre, hogy luk van alatta.

Másnap idejében mindnyájan kivonultak a táncleckére, mert látni akarták, hogyan fog sikerülni a medvenéninek az első „egy, kettő, három, hop!”-ja. Az elefántpapa, mikor látta, hogy Bumbó milyen szivesörömet megy a táncórára, nagyon örült, mert azt hitte, hogy Bumbó végrevalahára mégis csak megszerette a tánctanulást. Elhatározta hát, hogy ő is elmegy a táncórára és végignézi, hogyan táncol Bumbó.

Mikor megérkezett a tánciskola helyére, ott volt már mindenki a medvenéni kívül, aki azért nem volt még ott, mert korán volt még a táncórát elkezdni. Az elefántpapa, aki mindig nagyon büszke volt a saját táncára, azt gondolta, hogy addig is megmutatja majd a medvenéni tanítványainak, hogyan kell táncolni a kékvókot. Mikor Bumbó meghallotta, mi a szándéka az apjának, úgy megijedt, hogy kapta magát, elszaladt és elbujt. De az elefántpapa nem látta Bumbót és nyugodtan odament a közepre és ott táncra kerekedett.

A tanítványok, akik körben ültek és látták az elefántpapát, nevettek egytől-egyig már előre, mert tudták, hogy mi fog történni. És az elefántpapa is nevetett és még tüzesebben rakta a táncot; és minden lépésével közelebb jutott a tánchely közepéhez, míg végül rálépett arra a fűre, amely a mély nagy lukat borította.

Nagy reccsenés hallatszott! A rudak eltörtek és az elefántpapa hanyatt vágódott és fejével belezuhant a szappanos vízbe! A szappanos víz belement a torkába, felszívódott az orrába és a szemébe, úgyhogy az elefántpapa elkezdett köhögni, tüszkölni és kiabálni, és jóideig lubickolt a vízben, míg végül nagynehezen kikászolódt a lukból.

Mikor kint volt a lukból, nagyot trombitált és dühösen nekirohant a medvenéni tanítványainak, mert nagyon szeretett volna megverni valakit. De a medvenéni tanítványai mind elszaladtak és elbujtak, úgyhogy az elefántpapa senkit sem tudott elcsipni, amíg Bumbó késő este haza nem került. Ekkor aztán egy vesszővel úgy elrakta Bumbót, hogy Bumbó fájdalmában megtanulta, hogyan kell az „egy, kettő, három, hop!”-ra emelgetni a lábait, és élete fogytáig soha többé el sem felejtette.

Bumbó sportol.

Közeledett az iskolai nagy sportversenyek ideje, így hát Bumbó a pajtásaival együtt keményen gyakorolta magát. De Bumbó csakhamar rájött, hogy akármilyen keményen gyakorolja is magát, sohasem tud oly gyorsan futni, mint Leó, az oroszánurfi, aki csaknem olyan gyorsan tudott szaladni, mint Lulu, a kis leopárd, a biciklijén.

Bumbó észrevette, hogy Leó mindig vitt a kezében egy kis füvet, amikor szaladt, és ebből azt következtette, hogy ha Leó ezért tud olyan gyorsan szaladni, akkor ő majd olyan valamit fog a kezébe, ami sokkal többet ér, mint az aszott vén fü. Legközelebb tehát, mikor versenyt akartak szaladni, Bumbó felkapta a labdaütőjét és lábszárvédővel indult futásnak. Rágta, rágta a labdaütőt, de futás közben megbotlott valamiben és lezuhant éppen Lulu leopárd biciklije előtt. Lulu nagyot bukfacezett a biciklijével és rápottyant Leónak a fejére. Persze mind a ketten nagyon megharagudtak és kijelentették, hogy valamikor visszafizetik még a kölcsönt Bumbónak.

Bumbó pedig elhatározta, hogy tovább nem kísérletezik a versenyfutás nehéz munkájával, hanem részt fog venni a nagy csónakversenyben. Csakhogy mikor először beleült egy csónakba, a csónak elmerült, mert Bumbó nagyon kövér és nehéz volt. Bumbó erre bőjtölni kezdett és nagy gyaloglásokat végzett, hogy lesóványodjék.

Az elefántpapa pedig elment és vásárolt Bumbó számára egy új csónakot, amely elég nagy volt és elbirta Bumbót. Bumbó pedig minden áldott nap elment csónakázni és keményen gyakorolta magát a versenyre. Ilyenkor az elefántpapa a part mentén együtt szaladt Bumbó csónakával, a botjával integetve, és oda-oda kiáltott Bumbónak:

- Rajta! Rajta!

Egyszer aztán, mikor Bumbó sokkal erősebben evezett, mint ahogy rendszeren szokott, és a csónak gyorsan siklott előre, azt hallja Bumbó, hogy az elefántpapa rákiált, de más valamit kiált, nem azt, hogy:

- Rajta! Rajta!

Azon gondolkozott még, hogy ugyan mit kiálthatott neki az elefántpapa, mikor nagyot zökkent a csónak, és Bumbó belefordult a vízbe. A csónakja összeütközött egy másik csónakkal!

Bumbó erre azt hitte, hogy Leó és Lulu tréfálta meg így. Ezért, mikor azt látta, hogy valaki kidugja mellette a fejét a vízből, lenyomta a lábával a fejét a víz alá. Kétszer-háromszor megtette már ezt, mikor egyszerre csak azt látja, hogy Leó és Lulu a parton ül és hangosan nevet rajta. Erre aztán, mikor a fej legközelebb megint fölbukkant a víz alól, Bumbó jól megnézte és azt látta, hogy Maki doktornak, a tanító urnak, a feje volt! Másnap aztán Maki doktor alaposan elnápárgolta Bumbót az iskolában a nád pálcájával és Bumbó nem is ült többé soha csónakba, hogy gyakorolja magát a nagy csónakversenyre.

Pórus járta Bumbó a bicikliversenyen is. A marabúval került össze és teljes erejével hajtotta a biciklije kerekeit, úgy hogy végül jól el is hagyta már a marabút. De mikor a célpont közelébe jutott már, biciklijének a gummikereke elpukkant, és Bumbó hiába erőlködött, a biciklije sehogy sem mozdult ki a helyéből. Végül fel is fordult a bicikli, és Bumbó bukfacezve lezuhant a földre.

A nézők nagyot nevettek Bumbó tragédiáján, a marabú pedig kényelmesen bekarikázott a biciklijén a célhoz.

Bumbó a kádban.

Mindenszentek előestéje volt, és Bumbóéknál nagy titkot rejtegettek. Megérkezett az oroszlánbácsi látogatóba, egy hétre, és azóta a lépcső tetején az ajtó mindig zárva volt. Az oroszlánbácsi beszélt valamit almáknak a kikaparásáról, azután lefeküdt az ágyba, mert hát ő egész nap aludni szokott és éjszaka szokott ébren lenni.

Bumbó ártatlan arcot vágott, de azért azt gondolta, hogy sokkal jobb volna odalent lenni a csukott ajtó mögött. Magával hitta hát kis öccsét, Mumbót, nekitámasztották a létrát a padlásnak és bemásztak az ablakon át a padlásra.

De amikor odabent voltak a padlásan, nem találtak semmi titokzatos dolgot, csak egy régi kádat, tele vízzel, és nem találtak egyetlen darab almát sem.

- Megállj csak, - szolt Bumbó. - Az oroszlánbácsi azt mondta, hogy ki kell kaparni az almákat. Ez bizonyára azt jelenti, hogy az almák a kádban vannak, a kád legfenekén.

Bumbó meg Mumbó ugyanis sohasem kapartak ki még életükben sehonnan sem almákat és így szentül meg voltak győződve róla, hogy csak a kádban lehetnek az almák.

Levetköztek hát és Bumbó mélyen beledugta a fejét a kádba. Neki ütötte a fejét a kád fenekének, és ebbe ugy belekápázott a szeme, hogy csillagokat látott és azt hitte, hogy ezek a csillagok az almák. De sehogysem tudta kikaparni az almákat és mikor felállt, csaknem ordított, úgy fájta a feje. De azért azt mondta Mumbónak, hogy csupa gyönyörű szép almát látott a kádban.

Mumbó hallotta a szörnyű koppanást, mikor Bumbó odaütötte a fejét a kád fenekéhez. Ennélfogva azt gondolta, hogy jobb lesz, ha beleülnek a kádba. Belelépett hát a kádba és leült és elkezdett tapogatózni a vízben az almák után; de egyetlen almát sem talált.

Ekkorára belelépett Bumbó is a kádba és nagy esőt vert fel a szivaccsal. Mikor Mumbó látta, hogy Bumbó mit csinál, ő is azt akarta csinálni. Megpróbálta hát elkapni a szivacsot Bumbótól és erre összeverekedtek egymással, olyannyira, hogy végül az egész kádat felfordították és a víz végigfolyt a padlón és kifolyt az ajtó alatt.

Az oroszlánbácsi felébredt a lármára és hálóingében felszaladt az ajtóhoz, hogy lássa, mi történt. És mikor ott állt figyelve az ajtó előtt, tocsogva végigömlött az egész víz a lépcsőn és eláztatta az oroszlánbácsit tetőtől talpig. Erre az oroszlánbácsi akkorát ordított, hogy a titkos ajtót felrepszette és csaknem lefujta a ház tetejét.

Bumbó és Mumbó remegni kezdett és nagyon szerette volna tudni, mi történt. Az oroszlánbácsi pedig ezenközben visszarohant a szobájába és felöltözött.

Végül felöltözve nagy ugrásokkal felrohant megint a lépcsőn a padlás ajtaja elé és torkaszakadtából ordított és azt ordította, hogy le fogja harapni valakinek a fejét, hogy példát mutasson.

Bumbó erre megint ártatlan arcot vágott és kiugrott a padlásajtón keresztül az oroszlánbácsi elé, trombitálva az ormányával. Az oroszlánbácsi, mikor meglátta Bumbót, úgy megijedt tőle, hogy hanyatthomlok lerohant a lépcsőn. Rohanás közben elesett és legurult a lépcső tövéig, azután felugrott és rohant, rohant, amíg el nem fogyott a lélegzete.

Az almák pedig csakugyan ott voltak a padlásan, csak hogy nem a kádban voltak, hanem az oroszlánbácsi utitáskájának a fenekén. De az oroszlánbácsi ijedtében olyan messzire elrohant, hogy csak napok múlva került vissza megint Bumbóéknak a házába. És az almák ekkorára már egytől-egyig megrothadtak és elromlottak.

Az elefántbácsi almái.

Vauvau, a kis kutya, nagyon fáradt és szomorú volt és Cinicini, a cica, szintén nagyon fáradt és agyafurt volt, így hát elmentek együtt sétálni, hogy keressenek maguknak egy szép kis helyet, ahol lefekhetnek aludni. És azt gondolták, hogy az elefántbácsi almáskertje nagyon szép árnyas helyecske, bekukkantottak hát az elefántbácsi almáskertjébe.

És egyszerre csak, amint javában nézdelődnek, elébük ugrik Mackó, a kis medve, egy fa mögül, és torkaszakadtából rájok kiált:

- Búúú!

És Vauvau meg Cinicini nagyon megijedtek és nagyon meg is haragudtak és nyakon csípték Mackót és egyesült erővel jól elpaskolták. És miután jól elpaskolták Mackót, lefeküdtek egy árnyékos almafa mögé és szépen elaludtak.

De Mackó, a kis medve, nagyon dühös volt, mert fájt minden tagja. És odébb sétált és azzal vigasztalta magát, hogy elmondott mindent, ami történt, az elefántbácsi kis leányának. És az elefántbácsi kis leányát úgy meglepte az, amit hallott, hogy nagy álmélkodásában hátratántorodott és lepottyant a földre. Mackó, a kis medve, erre jóízűen elnevette magát és tovább vigasztalta magát oly módon, hogy elkezdte eszegetni a szép, piros almákat az almáskertben.

És az elefántbácsi kis leánya, mikor magához tért nagy meglepetéséből, föltápászkodott, föl-emelte két kezével a kötényt és elmondta az elefántbácsinak, aki a papája volt neki, hogy egy szörnyű teremtés van az almáskertben és ellopkodja onnan a szép, piros almákat.

Az elefántbácsi erre nagyon megharagudott, vastag botot kapott fel a sarokból és gyorsan kirohant az almáskertbe.

Mackó, a kis medve, pedig mindezenközben tovább vigasztalta magát oly módon, hogy buzgón eszegette az almáskertben a szép, piros almákat.

És egyszerre csak, mialatt ekkép vigasztalta magát, nekiugrott hátulról az elefántbácsi, nyakába akasztotta vastag botjának a kampós végét és alaposan elrakta Mackót, a kis medvét, a két kezével.

És azt kérdezte tőle, hogy merte eszegetni az almáskertben a szép, piros almákat és hogy merte megijeszteni az elefántbácsinak a kis leányát?

Mackó, a kis medve, ravasz kis legény volt és hamar feltalálta magát. El is mosolyodott ravasz kis arcocskája csakhamar, mert olyasvalamit eszelt ki, ami nagyon kedves és nagyon ügyes dolog volt. Legalább Mackó, a kis medve, annak tartotta és így felelt az elefántbácsi kérdésére:

- Kérem, elefántbácsi, nem én ijesztettem meg a kis leányát, ezeket az almákat pedig csak azért szakítottam le, hogy megoltalmazhassam a kis leányát és megdobálhassam azokat, akik az elefántbácsi kis leányát bántani akarták. Majd mindjárt megmutatom a gonosz csinytevőket, akik megijesztették az elefántbácsi kis leányát, hogy megverhesse és megbüntethesse őket a gonoszságukért.

Azután elvezette az elefántbácsit oda, ahol Vauvau, a kis kutya, és Cinicini, a kis cica, aludt egy árnyékos almafa mögött.

Az elefántbácsi pedig mosolygott és melegen megköszönte Mackónak, a kis medvének, a szivességét és egész rakás almát is adott neki jutalmul. És azután nagyon megverte Vauvaut, a kis kutyát, és Cinicinit, a kis cicát. És ezek üvöltöttek keservesen és nagyon elszomorodtak.

Mackó, a kis medve, pedig ugrált örömeben, mert eszébe jutott, hogy Vauvau, a kiskutya, és Cinicini, a kis cica, hogy megverték őt az előbb. De mikor az elefántbácsi megtudta, mit művelt Mackó, a kis medve, utána szaladt, nyakon csipte és úgy megrakta a vastag botjával, hogy a szegény kis Mackónak sajgott belé minden csontocskája.

Mackónak tanulni kell.

Hajdanában, danában élt egyszer egy kis medve, akinek Mackó volt a neve. És mindenki Mackó Búnak hitta, mert Mackó legjobban azt szerette, ha elkiálthatta magát ilyenformán:

- Búúú!

De a többi állatnak sehoggy sem volt inyére, mikor Mackó elkiáltotta magát: - Búúú! - és mindannyian ráncba szedték ilyenkor a homlokukat és nagyon szerették volna Mackót jól elrakni azért, mert ezt kiáltotta: - Búúú!

De a kis Mackónak nagyon gyors lába volt és egykettőre elbujt a sövények és a bokrok mögött és amikor valaki arra ment, kiugrott rejtekhelyéből és rákiáltott torkaszakadtából:

- Búúú!

És a többiek ilyenkor nagyon megijedtek és eltátották a szájukat, a szemüket pedig lehunyták és sehoggysem szivelték a dolgot. De Mackó vigan elszaladt előlük és nagyot nevetett és ugrált örömeiben.

Egy szép napon óvatosan elbujt egy diófa mögé és azt gondolta magában, milyen jó tréfa volna, ha rákiálthatna a barna mókusra:

- Búúú!

És a barna mókus nagyon ideges teremtés volt és mikor fölfelé mászott a diófára és meghallotta, hogy Mackó elkiáltotta magát: - Búúú! - úgy megijedt meglepetésében, hogy lepottyant a fáról a földre. És nagyot kiáltott ijedtében és ezt kiáltotta:

- Meghaltam! Meghaltam!

És Maki, a tudós majom meg cirmoscicc, a macska, mikor meghallották, hogy mit kiabál a barna mókus, óvatosan fölemelték a földről a barna mókust és ágyba fektették. És a barna mókus tovább kiabált:

- Meghaltam! Meghaltam!

Erre aztán a Maki bácsi a nyaka közé öntött egy kancsó hideg vizet, hogy a barna mókus magához térjen. És addig öntötte a vizet a barna mókus nyaka közé, amíg a barna mókus meg nem ígérte, hogy nem fog meghalni.

Ekkor azután az állatok mindösszesen elhatározták, hogy nem állják tovább a kis Mackó búúú-ját és elhatározták, hogy megkérdezzik Leótól, az oroszlántól, hogy mitévők legyenek. Mert Leó, az oroszlán, nagyon mérges állat volt, és a többiek mind nagyon féltek tőle.

Igy aztán Maki, a tudós majom, Cirmoscicc, a macska és a póruljárt mókus összeálltak és fölkeresték Leót, az oroszlánt, és nagyon szomorúan megkérdezték tőle, hogy mitévők legyenek.

És Leó, az oroszlán, megdörzsölte állát a farkával és mélyen elgondolkozott.

Azután elment oda, ahol Mackó, a kis medve bujkált és ráncba szedte a homlokát és haragosan megkérdezte Mackótól, hogy miért szereti ijesztgetni a többieket a búúú-jával?

De Mackó, a kis medve, nagyon félt és idegeskedett és ezt felelte Leó kérdésére:

- Azért, óh oroszlánbácsi, mert semmi mást a világon soha nem tanultam!

Leó, az oroszlán, erre elment és összeszedett egy csomó iskoláskönyvet és egy nagy palatáblát és más egyebet és így szólt:

- Ezentúl ezzel foglalkozzál, Mackó barátom! És ha nem jól végzed a leckédet, hát akkor alaposan el foglak náspáfolni!

Mackó, a kis medve, mit tehetett erre egyebet? Leült és elkezdte tanulni a leckét és nem ért rá soha többet arra, hogy ijesztgessen másokat a búúú-jával.

És később nem is volt már kedve ahhoz, hogy torkaszakadtából így kiáltson:

- Búúú!

Mackó megtáncoltatja Nyulapót.

Mikor az állatok látták, hogy Mackó nyugodtan a helyén ül és tanulja a sok leckét, amit Leó, az oroszlán feladott neki, nagyon örültek és hálálkodtak. És azt gondolták, milyen jó is most sétálni, mikor nem kell attól félniök, hogy a bokrok mögül eléjük ugrik valaki és elkiáltja magát:

- Búúú!

És azt gondolták, hogy Leó, az oroszlán, csakugyan nagyon okos és ügyes állat és megkérték nagyon barátságosan és nagyon komolyan, hogy legyen a királyuk.

És Leó, az oroszlán, feszesen bólintott a fejével és elfogadta az állatok ajánlatát. És parancsot adott ki, hogy aki meglátja őt, az hajoljon meg mélyen előtte és dicsérje meg a királyi szépségét, Makinak, a majomnak, pedig megparancsolta, hogy vigye a farkát helyette.

Azután föltette a fejére a királyi koronáját és egy vastag botot fogott a kezébe és elindult sétálni a királyságában, mert azt akarta, hogy királyságának minden állata meghajolhasson előtte és megdicsérhesse királyi szépségét.

Mikor elindult királyi körutjára, Mackó, a kis medve, éppen félretette az iskoláskönyveit és nagyot ugrott örömeiben, hogy pihenhet egy kicsit.

És az jutott az eszébe, hogy pompás multság volna, ha elfujna egy szép nótát a vékony füttyülőjén. Leült hát az országútra és elkezdett vidáman füttyörészni.

Nemsokára arra ment Nyulapó, kis unokaöccsével, a mókussal. Mind a ketten találkoztak már Leóval, a királyukkal, és mélyen meghajoltak előtte és megdicsérték a királyi szépségét. Azután tovább mentek.

Mikor Nyulapó meghallotta a vidám füttyörészést, bólintgatni kezdett a fejével és tipegni-topogni kezdett a lábával, azután táncre kerekedett gyorsan és szépen.

De Nyulapó nem volt hozzászokva a tánchoz, így hát nemsokára azt gondolta, hogy jó volna már abbahagyni a füttyörészést és a táncot.

És megállt a feje és megállt a két keze, de a két lábát sehogysem bírta megállítani.

És Nyulapónak a kis unokaöccse, a mókus, álmélkodva nézett Nyulapóra.

De Mackó, a kis medve, azt gondolta, hogy ez pompás multság és tovább fujta vidáman vékony kis füttyülőjét.

És Nyulapó nagyon kimelegedett és nagyon dühös lett, de azért egyre tovább táncolt a lábával.

És rákiáltott Mackóra és megmondta neki, hogy haszontalan kis tacskozó; de nem sokáig kiálthatott, mert a hosszú táncban kifogyott a lélegzete. És egyre jobban kimelegedett és egyre jobban kivörösödött az arca, amíg Mackó, a kis medve, végül maga is elnevette magát. És amint nevetett, a füttyülő kicsuszott a szájából és a nóta véget ért.

Erre természetesen nyomban megállt Nyulapó is és dühösen rákiáltott Mackóra és Mackó után vetette magát. De Mackónak, a kis medvének, nagyon gyors volt a lába, ellenben Nyulapónak fáradt volt a lába a hosszú táncolástól. Így aztán Mackó elmenekült és elbujt Nyulapó elől és nagyot ugrott örömeiben, hogy ilyen jól sikerült a tréfája és ilyen pompásan megtáncoltathatta Nyulapót.

A királyné tortája.

Egyszer volt, hol nem volt - jaj, de vig történet!
Soha ilyet! Hogy is kezdjem furcsa kis mesémet?
Élt egy király, messze-messze, Bergengóciába,
Aki oda gyalog indul, elkopik a lába.
Száz üveghegy zárja körül s milliom gödör,
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör.

Bergengóc királynak vidám volt a népe,
De a legislegvidámabb ifju felesége.
Megfordítva ült a fején gyöngyös koronája,
Kacagott a szeme, arca, kacagott a szája.
Csengett bele száz üveghegy s milliom gödör,
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör.

Egyszer a királyné mit gondolt magába?
Nagy kék kötényt akasztott a hófehér nyakába.
„Megmutatom”, szól és legott a konyhába lebben,
„Hogy kell olcsón sütni-főzni s mégis izesebben!”
A király is fut nyomába: „Milliom gödör!
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör!”

A konyhában a királyné, vigan, ahogy szokta,
A királyi hercegnőket nagy munkára fogta:
„Tortát sütünk, kisasszonyok, nem lesz annak mása,
Étel lesz az, nem pediglen szakácsfőzte kása!”
A király csak ámul-bámul: „Milliom gödör!
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör!”

„Nem kell neki esni buksi szakácsfejjel,
A királyné csinján bánik tojással és tejjel...”
És csakugyan, a tésztába nem tett tojássárgát,
Paprikát önt a cukorba, dióra vág spárgát.
Szól a király: „Mi lesz ebből? Milliom gödör!
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör!”

Bizony a tortából nem igen lett torta,
Kifelé a vastepsiből egy apród kotorta.
Kemény lett, mint a malomkő, nehéz, mint a mázsa,
Ugy vitte az ebédlőbe két vasmarku strázsa.
Fejcsóválva néz a király: „Milliom gödör!
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör!”

A vendégek búsan az asztalhoz ültek,
Alig ettek egy falatot, jobbra-balra dültek.
Felkacag a királyasszony: „Ez ám a jó torta!
Nem a szakács kotyvasztotta, királyné sodorta!”
De a király zordan mordúl: „Milliom gödör!
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör!”

És a vége? A király másnap korán reggel
Rendet csinált egy szigorú, mérges rendelettel:
„A királyné őfelsége táncoló csöpp lába
Be ne merjen soha többet lépni a konyhába!
Sütni-főzni a szakács fog, millióm gödör!
Dirmegi, dörmögi, dirmegi, dör!”

A mumus álma.

Paprika Jancsi énekelt. Paprika Jancsi ritkán énekelt; de ha énekelt, akkor mindig fontos oka volt rá, és a játszószobában mindenki figyelmesen ráfülelt, hogy minden szavát megértsék. És Paprika Jancsi ezt énekelte:

Hogyha tizet üt az óra
S felültök a hintalóra,
Ha a dongó megtalálja
Bácsikáját valahára,
Ha a kis légy nevéttében
Két darabra pukkan szépen,
Akkor...

És Paprika Jancsi itt hirtelen elhallgatott, abbahagyta az éneklést, és eltűnt a rugós dobozában. Valamennyiükön szörnyű izgalom vett erőt.

- Mi lesz *akkor*? - kiáltott a mumus, miközben valamennyi játékszer odagyült Paprika Jancsinak a rugós doboza köré.

Paprika Jancsi fölemelte egy kicsit rugós dobozának a födelét, úgy hogy csak a szeme látszott ki a dobozból, azután ránézett az izgatott seregre és szigorúan összeráncolta a homlokát.

- Biz' én nem tudom, - szólt keményen. - Kérdezzétek meg egy rendőrtől. Az megmondja majd - *talán*, - tette hozzá, egy kicsit elgondolkozva, s azután megint bebújt a rugós dobozába.

A mumus kíváncsi volt, nagyon, de nagyon kíváncsi.

Mindenáron meg akarta tudni a nóta végét.

- Nagyon bosszantó, - mondta, - nagyon bosszantó; de azt hiszem, nem tehetünk egyebet, mint hogy megvárjuk, amíg Jancsi megint rászánja magát arra, hogy kibujjon a rugós dobozából.

És várakoztak, és várakoztak egész álló nap, amíg este nem lett.

De Paprika Jancsi nem bujt ki a dobozából, sőt a dobozának még csak a födelét sem emelte föl.

És a mumus nagyon elálmosodott. Azt mondta hát a porcellánbabának, hogy üljön le és virrasszon helyette. De vigyázzon, hogy el ne aludjék.

Csak hogy a porcellánbaba nagyon ideges kisasszony volt ám, és egy csöppet sem volt kedve virrasztani. De hát mégis megtette, mert hát nagyon szerette a mumust.

Igy aztán a mumus lefeküdt.

És Paprika Jancsi nemsokára kipattant a rugós dobozából. És a porcellánbaba erre nagyot sikított és fölébresztette a mumust.

- Ostoba! - szólt rá Paprika Jancsi dühösen a porcellánbabára.

- Azt értem, hogy ha az óra tizet üt, - szólt a mumus, mihelyt fölébredt álmából. - És a hintalóra is fel tudok ülni. De mi van a dongóval és a kis léggel? Ezt sehogysem értem!

Szólt, és kíváncsian várta Paprika Jancsinak a feleletét.

- Ostoba! - mondta újra Paprika Jancsi. - Ostoba!

- Nem vagyok az! - kiáltott a mumus. - Nem vagyok az!
- De az vagy! - szólt Paprika Jancsi mérgesen. - Ha mondom, ostoba vagy, ha nem érted!
- Ostobaság az, amit énekeltél! - szólt a mumus, aki fáradt és álmos volt.
- Nem ostobaság! - mondta Paprika Jancsi.
- De az! - kiáltott a mumus.
- Találós mese! - mondta Paprika Jancsi.
- Akkor van megoldása is, - dörögte a mumus.
- Lehet, hogy van, - mondta Paprika Jancsi; - de én nem tudom a megoldását.
Szólt, és gyorsan visszabujt a rugós dobozába.
- Nem érdemes vele szóba állni, - gondolta a mumus, és másodszor is visszabujt az ágyába.

- Keressünk egy rendőrt, - tanácsolta a porcellánbaba. - Hátha csakugyan tudja a megoldást.
A mumus ránézett, azután elgondolkozott egy pillanatig.
- Gyere hát, - mondta végül. - Megkeressük a dongót.
- Mi is elmehetünk? - kérdezték izgatottan a kuglizó bábuk, mind a kilencen egyszerre.
- Ha a kedvetek tartja, - felelt a mumus leereszkedően. - És ha nem lesztek utunkban.
- Nem jó volna, ha elvinnők magunkkal a hintalovat is? - kérdezte a porcellánbaba.
- El is visszük, - szólt a mumus. - Nem válhatunk el tőle. Majd én ráülök.
- Én is arra gondoltam, - szólt a porcellánbaba - és azt hiszem, nekem kellene ráülni.
- Ráülünk mindaketten, - szólt a mumus lovagiasan, - te elől, én hátul.
- Remélem, nem fog rugni, - szólt a porcellánbaba meglehetősen idegesen.
- Elöl nem, - szólt a mumus; - csak hátul tud rugni, elől nem.
- Vagy ki tudja? - beszélt tovább a porcellánbaba. - Nagyon furcsa egy állat.
- Nagyon nemes állat, - szólt a mumus. - Könyvben olvastam róla.
- Bárcsak rólam is könyvet irnának, - sóhajtott a porcellánbaba. - Hiszen én is elég nemes vagyok, és rólam is bátran irhatnának, bárha nem is vagyok állat.
- De állat vagy, - szólt a mumus. - Mindnyájan állatok vagyunk.
- Én nem! - kiáltott a porcellánbaba. - Nemesnek nemes vagyok, az bizonyos; de állat nem vagyok semmiesetre sem.
- De az vagy, - szólt a mumus közönyösen, - bárha jobb is vagy talán, mint a legtöbben.
Az egyik kuglizóbábu, aki figyelt a társalgásra, nagyon izgatott lett és nem állhatta tovább, hogy bele ne szóljon.
- Én is azt mondom, hogy állat! - kiáltotta.
- Én meg azt mondom, hogy nem állat! - szólt egy másik kuglizóbaba.
- De állat! - rikoltott a harmadik.
- Nem az! - kiáltottak egyszerre többen.

És olyan lármát csaptak, hogy az ideges porcellánbaba lepottyant ijedtében a hintalóról.

A mumus fekete orra csaknem elfehéredett haragjában.

- Ha el nem hallgattok, - kiáltotta, - akkor itthon maradtok valamennyien!

A kuglizóbábuk nyomban elhallgattak; de ki is fogyott már a lélekzetük.

A porcellánbaba felült megint elől a hintalóra, és készültek újra megindulni.

A hintaló álmosan megdörzsölte a szemét; csak most ébredt föl a lármára.

- Hová akartok menni? - kérdezte nagyot ásítva.

- Valahova, - szólt a mumus.

- Rendben van, - szólt a hintaló újra nagyot ásítva, - előre!

És megindultak.

Ki az ajtón, le a lépcsőn, ki a kapun, ki az utcára ügetett a hintaló hátán az ideges porcellánbabával és a mumussal. Nyomukban a kuglizóbábuk baktattak.

Egyre tovább jutottak, de nem találkoztak senkivel sem. A mumus és a porcellánbaba egy kicsit haragudott, és a kuglizóbábuk egy kicsit elfáradtak, de a hintaló csak egyre tovább ügetett, mintha soha sem akart volna megállni.

- Ki az? - szólt egy hang a sárga fény mögül, amely rájuk esett, mikor hirtelen befordultak egy sarkon.

A porcellánbaba és a kuglizóbábuk nagyot sikitottak. Még a mumus is megrezzent egy kicsit. A hintaló pedig megállt és azon nyomban elaludt.

- Foglyaim vagytok, - szólt az előbbi hang - a törvény nevében!

A porcellánbaba és a kuglizóbábuk még nagyobb sikitottak.

- De hiszen nem csináltunk semmit sem, - szólt a mumus.

- Az igaz, - szólt a rendőr, mert a hang gazdája rendőr volt. - Éppen azért tartóztatlak le benneteket a törvény nevében.

A mumus egy kicsit meghökkent.

- Nagyon szép, hogy ennyire érdeklődöl irántunk, - mondta, - de hát...

- Egy szót se! - szólt a rendőr nagyon szigorúan. - Előre!

- De hát, - szólt a mumus, - éppen magát keressük, rendőr ur, mert meg akarjuk kérni, hogy mondjon meg nekünk valamit, amit sehogysem tudunk kitalálni. És maga olyan okos...

- Az már igaz, - szólt a rendőr.

- Akkor hát mondja meg, kérem, - szólt a mumus, - látta-e valahol a dongót?

A rendőr ünnepélyes arcot vágott és így szólt:

- Láttam.

- Óh! - szólt a mumus. - Hol a dongó?

- A másik sarkon, - szólt a rendőr. - Ott ugrál egyik helyről a másikra.

- De hát miért ugrál? - kérdezte a mumus.

- Ez titok, - szólt a rendőr titokzatosan; - de én majd megmondom. A bácsikáját keresi.

- Csakugyan, - szólt a porcellánbaba elgondolkozva:

„Ha a dongó megtalálja
Bácsikáját valahára.”

A rendőr meghökkent.

- Ki mondta ezt nektek? - kérdezte.

A porcellánbaba megint nagyot sikított. Mert a porcellánbabák nagyon ideges teremtések.

- Nagyon sajnálom, - szólt aztán, - de Paprika Jancsi...

- Akkor nyomban tartóztatlak benneteket, - vágott szavába a rendőr. - Nagyon komoly az eset! Nagyon komoly!

- Hogy-hogy komoly? - kérdezte a mumus.

- Nem álldogálhatok itt veletek, - szólt a rendőr. - Rögtön le kell benneteket tartóztatnom a törvény nevében, - tette hozzá elgondolkozva.

Igy szólván, csákóját odavágta a kuglizóbábuk közé, és gyorsan elrohant végig az utcán, mielőtt bárki csak meg is mukkanhatott volna.

A szegény kuglizóbábuk hanyatt vágódtak. Erre a mumus leugrott a hintalóról, összeszedte a bábukat, megvigasztalta őket és addig nyomkodta lábával a fejüket, amíg valamennyien talpra nem ugrottak.

Azután elküldte őket a rendőr után, és rájuk parancsolt, hogy vigyék magukkal a rendőr csákóját is. Hátha esni talál, és a rendőrnek szüksége lesz a csákójára.

De mindez nagyon bosszantotta a mumust.

- A legközelebbi sarkon, - jelentette ki, - ráakadunk a dongóra.

Felébresztették hát a hintalovat és újra megindultak. És a legközelebbi sarkon csakugyan ráakadtak a dongóra.

A dongó az utca közepén állt és izgatottan nézgelte köröskörül. A kezében hosszú messzelátót és nagyítóüveget szorongatott, és hol az egyikbe nézett, hol a másikba, mintha keresne valamit.

- Nem láttatok véletlenül a bácsikámat? - kérdezte halkán, miközben ünnepélyesen rájuk bámolt a messzelátóján keresztül. - Mert sajnos, elvesztettem őt.

- Hogy-hogy? - kérdezte a mumus.

- Hát tudjátok, - magyarázta a dongó szomorúan, - az eset így esett. Bujócskát játszottam a bácsikámmal múlt péntek délután, és a bácsikám elbujt, és én azóta nem találtam meg.

A dongó lassan körüljárta a hintalovat s apróra megvizsgálta a mumust és a porcellánbabát a messzelátóján.

- Ez bizony akárkinek a bácsikájával megeshetik, - szólt a dongó, miközben gyanakodva rámeresztette szemét a porcellánbabára.

- Ha nem veszi le rólam a szemét, - szólt a porcellánbaba remegve, - akkor sikítani fogok. Tudom, hogy sikítani fogok!

A dongó letette a messzelátóját és odalépett egészen a porcellánbaba mellé, és mielőtt a porcellánbaba mukkanhatott volna, a dongó elkezdte vizsgálni a porcellánbaba kalapját a nagyítójával.

A porcellánbaba nagyot sikított.

De a dongó nem törődött a sikítésével, hanem ráhajolt a porcellánbaba kalapjára és még alaposabban megvizsgálta a nagyítójával.

- Megvan! - kiáltott végül izgatottan, és odakapott a porcellánbaba kalapjához. - Ő az! Ő az! Hála Istennek!

A porcellánbaba hármat sikított, olyat, amelyet nem sikított még soha életében.

- Hol van? - kérdezte a mumus.

- Itt van! - szólt a dongó, diadalmasan magasra emelve valami pirinkó kis holmit a kezében. - Itt van rég elveszett bácsikám! Végre, végre!

A porcellánbaba elhallgatott. A dongó végre megtalálta rég elveszett bácsikáját.

- Mutasd! - szólt a mumus, aki remegett izgatottságában.

- Ide nézzetek! - szólt a dongó, és óvatosan letette a drága kis holmit eléjük a földre.

A dongó bácsikája nem volt sem több, sem kevesebb, mint egy nagyon kicsike légy!

A mumus nem győzött álmélni:

Ha a kis légy nevében
Két darabra pukkan szépen...

mondogatta a mumus magában és szorongva nézett a földre tett kis legyecskére.

És amint ránézett, észrevette, hogy a kis legyecske nagyon furcsán viselkedik. Hol jobbra, hol balra dőlöngött és a szárnyait csukogatta-nyitogatta.

A mumus elsápadt.

- Azt hiszem, - mondta halkán - hogy a bácsikád csakugyan nevet.

És a kis légy csakugyan nevetett. És egyre nevetett, nevetett, és a mumus rámeresztette a szemét, mert tudta, hogy mi lesz a vége a nagy nevetésnek.

És látta, hogy a kis legyecske egyre jobban dagadozik, míg végül...

Nagy pukkanás hallatszott!

A mumus felült, megdörzsölte a szemét és körülnézett. Otthon volt a játszósobában, az ágyában feküdt, és a játszótársai mind ott aludtak körülötte.

- Micsoda álom! - suttozta a mumus, és fejére huzta a takaróját.

Mert bizony a mumusok is szoktak rosszat álmodni.

Füzösdi.

Egy kis leány tűt fog a jobb kezébe. A tűnek nagy legyen a foka. A hegyénél fogva tartja fölfelé.

A fiuk sorban megpróbálnak cérnát füzni a tűbe, de csak a jobb kezüket használhatják. Bal kezében a leány is, a fiu is teli pohár vizet tart. Akinek a pohár vize kicsordul, az zálogot ad.

Fiu is tarthatja a tűt, de akkor természetesen a leányok próbálják befüzni a cérnát.

A bátor egérfi.

Két kis egérke ült összebujva egy gyufaskatulyán. Az egyik egérkisasszony volt, a másik egérfi.

- Cinikém, aranyosom, - sóhajtott az egérfi - szeretlek, szeretlek! Légy a feleségem!

Az egérkisasszony szemérmesen lesütötte a szemét, de azért közelebb huzódott az egérfihez.

- Megvédlek erős karommal! Megoltalmazlak minden veszedelemben! Hiszen tudod, hogy én vagyok az egerek között a legbátrabb, a legvitézebb...

Hallotta ezt a Cirmos cica, aki megneszelte a háttérben a két kis egeret. Mosolygott magában az egérfi szájaskodásán, és elhatározta, hogy megréfálja a vitéz udvarlót.

Az egérkisasszony már-már olvadozni kezdett a nagy hős szavainak hallatára, mikor egyszerre csak... a Cirmos cica odadugta közéjük a bajuszos orrát.

Az egérfi inába szállt a bátorsága, és se szó, se beszéd, úgy ott hagyta az egérkisasszonyt a faképnél, mint Szent Pál az oláhokat.

Az egérkisasszony kétségbeesetten lefordult a gyufaskatulyáról.

A Cirmos cica pedig nagyot nevetve visszahuzta megint a kuckóba a bajuszos orrát, mert nem akarta megenni az egérkisasszonyt, akit ilyen csufosan cserben hagyott a hős egérfi.

Medvenóta.

Összeállt négy lompos medve, brum!
Énekelni támadt kedve, brum!
Fogadtak egy cseh karmestert,
Nepomuki Fütty Szilvesztert,
Trilla, tralla, brum!

Reggel torkuk hájjal kenték, brum!
Nem fogadták, ha jött vendég, brum!
Este lépes mézet ettek,
Éjjel-nappal énekeltek,
Trilla, tralla, brum!

Csakhogy magas volt az ének, brum!
Sehogyse ment a medvéknek, brum!
Ám mit el nem értek mézzel,
Elérték azt medveésszel,
Trilla, tralla, brum!

Három fújta vastag hangon, brum!
Csak egy fújta vékony hangon, brum!
S egy-egy hangot ha kivágott,
Mindig egy nagy székre hágott,
Trilla, tralla, brum!

Mikor tudták már a nótát, brum!
Sutba dobták a sok kótát, brum!
Meghivókat irtak éjjel,
Reggel postás vitte széjjel,
Trilla, tralla, brum!

A városban lázzal lesték, brum!
Ezt a híres medveestét, brum!
Ennyi nép már száz év óta
Nem nyüzsgött a vigadóba,
Trilla, tralla, brum!

Elfoglaltak minden széket, brum!
Tapssal várták a medvéket, brum!
Kezdődik a medvenóta,
Soha ilyet száz év óta,
Trilla, tralla, brum!

Jaj, de mikor odaértek, brum!
Hol magasba tért az ének, brum!
Akkor látták, *nincs üres szék.*
Elakadtak szegény medvék,
Trilla, tralla, brum!

Ezt kacagja most a város, brum!
Pedig nem is mulatságos, brum!
És a négy kis lompos medve
Elsompolygott szégyenkezve,
Trilla, tralla, brum!